SUSAN JOHNSON

Jocul de puzzle

Traducerea și adaptarea în limba română de

FILOFTEIA ISCRU

ALCRIS

Prolog

Fruntea și buza superioară a lui Peter Stanhope se acoperiseră de broboane de transpirație, iar mâna cu care ținea receptorul era umedă. În timp ce asculta raportul referitor la desfășurarea ședinței făcut de persoana de la capătul celălalt al firului, avea impresia că asista la procesul de ruinare a întregii lui existențe.

Așadar uneltirile sale atât de bine ticluite erau pe punctul de a se întoarce împotriva lui, și asta numai din cauza unui vicepreședinte mai bănuitor decât însuși directorul general.

Totuși, în ciuda fricii care-i adusese o paloare cadaverică în obraji, Stanhope îi mulțumi cu o voce calmă interlocutorului său. După formulele de politețe obișnuite, așeză receptorul în furcă, își puse coatele pe birou și își cuprinse capul cu mâinile ca să poată analiza mai ușor întreaga situație

Nu, era imposibil. Afacerea era prea grasă ca să renunțe la ea, dar știa la fel de bine că hotărârea vicepreședintelui risca nu numai să-i distrugă cariera, dar putea să-l ducă și în fața unui tribunal.

Nu era pentru prima oară când editura Dempsey Press publica o lucrare interactivă care oferea posibilitatea cititorilor să participe la joc, respectiv la căutarea unei comori. Înainte de a edita acest tip de cărți, nici unuia din responsabilii colecției nu-i trecuse prin cap să trimită la fața locului un profesionist ca să testeze dificultățile

traseului pentru a verifica în felul acesta verosimilitatea intrigii. Toate cărțile din această serie fuseseră, fără excepție, niște best-selleruri.

Atunci, de unde această bruscă neîncredere față de un autor extraordinar?

Stanhope se hotărî să reacționeze. Trebuia să-l împiedice pe specialist să-și finalizeze ancheta. Dar cum să procedeze? Mașinăria o luase deja din loc și nu mai putea fi oprită. Dacă ar fi putut să plece din Stele Unite, Peter ar fi reușit să pună mâna pe acea persoană inoportună însărcinată cu filajul afacerii, dar niște întâlniri importante îl rețineau la New York.

Atunci ce să facă, să se lase în voia sorții? Să aștepte în speranța că, descurajat de mulțimea dificultăților întâmpinate, anchetatorul va renunța să-și mai continue activitatea?

Era periculos să procedeze astfel. Trebuia neapărat să găsească o șmecherie prin care să iasă din necaz.

Stanhope, care gândea foarte repede, descoperi brusc o soluție. Un zâmbet ușor îi lumină fața cu trăsături viclene… Sigur că da, succesul era asigurat! Cum de nu se gândise mai devreme la asta?

Trebuia să facă în așa fel încât nimeni, nici măcar cel mai rafinat dintre detectivi, să nu poată vreodată pune în ordine piesele puzzleului.

„Scopul scuză mijloacele“, își spuse individul în sinea lui.

Și nu avea prea mare importanță ce mijloace se hotărâse să folosească pentru atingerea acestui scop.

Capitolul 1

Natalie Tracy, stând cu picioarele goale și cu receptorul strâns între umăr și ureche, se chinuia să ajungă la bascheții aruncați sub un taburet de lângă biroul ei.

– … Haideți, doamnă Wilkins, nu vă pierdeți speranța, o sfătuia tânăra cu o voce convingătoare, întinzându-se cât putea de mult după adidași. Mai căutați! Sunt sigură că nu v-ați uitat în coșul cu fructe de pe frigider. Este ultimul loc indicat pe lista mea…

Lăsând-o pe interlocutoarea ei să se ducă să caute în bucătărie, Natalie puse receptorul pe masa de lucru, își luă bascheții și îi încălță. Unul dintre șireturi se rupse chiar de la nivelul uneia din găuri.

– Ei drăcie! bombăni ea enervată.

Ar fi trebuit să-și amintească faptul că genul acela de încălțăminte nu-i provoca decât necazuri. Ori uita să le înnoade șireturile și se împiedica în ele, ori tălpile prea netede alunecau pe pământul ud. Ultima oară când îi folosise la alergat, nu reușise să evite jetul de apă al unei stropitori din parc. Îl simțise ca pe un adevărat torent… „Nu, își spuse ea, exagerez, era cel mult o aversă, dar oricum adidașii ăștia blestemați îmi poartă ghinion“.

– … Desigur, doamnă Wilkins, vă ascult, spuse ea luând din nou receptorul.

Și ca să-i dea speranțe clientei care nu-și găsise nici acum ceasul pierdut, îi sugeră și alte locuri în care bătrâna doamnă zăpăcită ar fi putut să pună din neatenție acel gen de obiect.

Doamna Wilkins se uitase peste tot. Se uita întotdeauna peste tot. Necazul era că, fără să iasă din apartamentul ei, doamna Wilkins își punea lucrurile în niște locuri dintre cele mai ciudate și de fiecare dată Natalie trebuia să-și frământe mintea pentru a o călăuzi pe parcursul căutărilor ei.

Una din sarcinile sale de serviciu era aceea de a găsi lucruri pe care oamenii le rătăceau prin diverse locuri. Perspicacitatea ei era atât de apreciată încât cu patru ani în urmă, hotărându-se să-și folosească această însușire în scop social, își înființase o agenție proprie „Indiscretul", descoperea totul și descâlcea țele enigmelor cele mai tenebroase.

Natalie studiase dreptul în mod temeinic și știa să-și aleagă clienții, refuzând să se ocupe de cazurile care i se păreau de competența poliției. Bătrânele doamne excentrice, distrate și bogate precum doamna Wilkins constituiau o parte din clientela ei. Natalie considera că a face o anchetă pentru a găsi un ceas, un câine, un colier sau un testament pierdut poate nu era o treabă prea glorioasă, dar acel gen de activitate asigura agenției niște venituri regulate.

Faima și-o dobândise în urmă cu un an, pe când Natalie, care lucra atunci pentru un muzeu, găsise un bibelou de Saxa, o piesă foarte rară, dispărută încă din secolul trecut. Descoperirea ei apăruse pe pagina întâi a gazetelor Globe și New York Times.

După această lovitură mediatică, clientela agenției crescuse atât de mult, încât „Indiscretul" se mutase de la periferia Bostonului în centrul orașului, în cartierul aristocratic Beacon Hill.

Acum Natalie angajase o secretară și trei anchetatori cu normă întreagă, iar ea își rezervase afacerile cele mai încâlcite.

– … Liniștiți-vă, doamnă Wilkins, spuse ea în timp ce se gândea să renunțe la speranța de a mai înnoda cele două părți ale

șiretului. Voi trece pe la dumneavoastră peste câteva minute și împreună cred că vom reuși să găsim prețiosul dumneavoastră ceas.

Închise receptorul, apoi apăsă pe butonul interfonului. În încăpere se auzi vocea secretarei.

– Da?

– Liz, știi cumva unde mi-am pus espadrilele vechi?

– Vă referiți la ororile acelea galbene pe care le puneți la uscat pe marginea ferestrei de la camera de zi?

– Da. despre ele este vorba. Sunt ororile în care mă simțeam atât de bine.

– Au dispărut, s-au volatilizat, au zburat într-un curent de aer care le-a așezat în sfârșit în fundul unei lăzi de gunoi.

Natalie era sigură că în timp ce-i făcea această mărturisire, Liz arborase un zâmbet răzbunător și satisfăcut.

Eficientă, mereu îmbrăcată la patru ace și bostoniană până-n vârful unghiilor, bruneta Liz aprecia foarte mult funcția pe care o îndeplinea Natalie. După părerea ei, un director de agenție trebuia să fie ireproșabil, atât din punct de vedere moral, cât și sub aspectul ținutei vestimentare. De aceea, nu-și ascundea nemulțumirea atunci când o descoperea, ca în dimineața aceea pe Natalie îmbrăcată pentru jogging.

„N-are decât să mă critice, își spuse Natalie care era invidioasă pe zvelțețea trupului secretarei. Cel puțin Liz nu trebuie să transpire câte o oră în fiecare dimineață ca să scape de kilogramele în plus“.

Nemulțumită din pricina libertății pe care și-o luase angajata ei de a o lăsa fără vechile ei espadrile, Natalie închise brusc telefonul. Se așeză confortabil în fotoliul ei de piele, își ridică un picior pe birou și încercă să-și înnoade cât putea mai bine șiretul rupt.

După ce se încălță, străbătu cu pași mari încăperea, luă din bibliotecă un dicționar și niște broșuri, scoase dintr-un dulap o pereche de ochelari și luă din mers umbrela ei preferată. După aceea, trecu în camera alăturată unde se găsea secretara și puse lângă fax, calculator și telefon toate obiectele care o incomodau.

– Voi avea nevoie de ele în timpul misiunii mele din Marea Britanie, o anunță ea fără altă explicație.

– Foarte bine, îi răspunse Liz, cu răceală. Sper c-o să reușesc să vâr toată adunătura asta în valizele tale. Nu uita că nu ai dreptul decât la douăzeci de kilograme de bagaje. Pe de altă parte, cred că a venit totuși vremea să pregătim împreună detaliile acelei călătorii. Îți amintesc că avionul de Londra decolează în seara asta, la ora nouă și jumătate.

Natalie nu-i răspunse nimic. Nu numai că o deranjase faptul că rămăsese fără espadrilele ei preferate, dar în momentul acela se gândea mai ales la corvoada ei zilnică. Să alergi în fiecare dimineață, timp de o oră, pe Freedom Trail, nu era un lucru prea ușor.

Natalie nu înțelegea cum putea să transpire în halul ăsta, după numai o oră de efort fizic. Cu toate că bătea un vânticel rece de aprilie, era udă din cap până-n picioare când intră în uriașul său apartament care se găsea la același etaj cu birourile agenției.

Liz veni după ea în bucătărie. În semn de pace, îi aducea un pahar mare de suc de portocale.

– Ai găsit ceasul doamnei Wilkins?

Gâfâind, Natalie aprobă dând din cap, apoi bău conținutul paharului.

– Unde era? o întrebă Liz.

– Între… între paginile unei cărți de telefon, îi răspunse tânăra respirând cu greutate.

Își dădu jos cordeluța care-i ținea strâns părul des și se sprijini cu spatele de chiuvetă. În fața ei o oglindă montată în perete îi reflecta imaginea ochilor verzi și a feței înroșite de efort

înconjurată de șuvițe strălucitoare. Prin fereastra deschisă pătrundea un aer glacial. Natalie vru s-o închidă. Era o fereastră tip ghilotină și deoarece tânăra nu era prea înaltă, fu nevoită să execute câteva salturi ca să ajungă la mânerul geamului.

Liz, care se uita la ea, îi răspunse uluită.

– De ce faci asta?

Care asta? se întrebă Natalie. Faptul că nu se folosea de un scaun de bucătărie ca să închidă o fereastră sau că alerga până i se tăia răsuflarea timp de o oră în fiecare dimineață?

Dar din cauză că n-o iertase pe Liz pentru că îi aruncase vechile espadrile, se abținu s-o întrebe la ce se referea.

Liz insistă, făcând niște precizări suplimentare:

– Știu că detești sportul. Atunci de ce îți supui trupul unui jogging extenuant înainte de a începe ziua de lucru?

Subțire ca o liană, Liz n-avea probleme cu greutatea. De aceea, Natalie refuza să discute avantajele transpirației abundente, necesară dobândirii unei siluete care ei i se părea prea îndesate pentru înălțimea pe care o avea. Spuse doar atât:

– Ai dreptate. Detest joggingul.

– Atunci de ce…

– E atât de bine când mă opresc! i-o tăie brusc Natalie.

Văzând expresia uluită de pe fața secretarei sale, Natalie își recăpătă buna dispoziție. Îi mulțumi lui Liz pentru grija manifestată față de ea și o lăsă să se întoarcă la oboseala ei. Apoi intră în baie ca să facă un duș.

Ceva mai târziu, îmbrăcată într-un costum de jerseu gri și cu părul strâns într-un coc, Natalie se întoarse în biroul ei de director. Rezolvă mai întâi problemele curente și abia după prânz se ocupă în sfârșit și de viitoarea ei misiune. Se întoarse în apartamentul ei ca să cerceteze conținutul geamantanelor pregătite de secretară. Liz, care o însoțise, prevăzuse toate obiecțiile acesteia.

– … Așa este, va trebui să plătești suplimentul de greutate, dar în afară de ochelari, a căror utilitate chiar n-o înțeleg, documentația

pe care am adunat-o acolo îți va fi necesară pentru depistarea urmelor. Să nu ai încredere în bibliotecile englezești. Majoritatea nu sunt decât locuri de odihnă unde se poate citi, dar nu poți să iei acasă cartea care-ți trebuie.

Natalie nu puse la îndoială informațiile lui Liz și nici măcar nu-i ceru să-i spună cum făcuse rost de ele. Liz era perfectă când era vorba de genul acesta de investigații.

Natalie era creierul agenției, iar Liz era foarte pricepută în domeniul administrației materiale. Nu-i scăpa nici un amănunt și era neîntrecută în organizarea deplasărilor patroanei ei.

De câtva timp, considerând că Liz merita mai mult decât un post de angajată, Natalie se gândea s-o ia ca asociată. Da, îi va vorbi despre acest proiect imediat după ce se va întoarce acasă. De fapt nu pleca decât pentru trei săptămâni. Acesta era termenul pe care îl primise pentru găsirea comorii. Hărțile, broșurile și cărțile adunate de Liz o vor ajuta să pună în ordine piesele jocului de puzzle.

Atunci când aflase de la redactorul editurii, un oarecare domn Stanhope, că n-avea nici o șansă să-i dea de capăt, din cauza traseului extrem de dificil, Natalie se simțise stimulată. Acest caz nou reprezenta pentru ea o provocare căreia îi va răspunde în mod strălucit…

Liz deschise un plic mare din care scoase mai multe acte.

– Ai aici pașaportul, biletul de avion și rezervarea pentru primul hotel la Slangh, îi explică ea. O mașină închiriată te va aștepta la aeroportul Heathrow. Până la hotel nu ai de parcurs decât vreo doisprezece kilometri. Dar, atenție! Englezii, care le fac pe toate pe dos, circulă cu volanul pe partea dreaptă. Așa că, gândește-te la asta imediat ce te vei așeza la volan.

Îi arătă apoi un teanc de cecuri de călătorie și un altul, mai subțire, de lire sterline și o punguță plină cu mărunțiș.

– … După o noapte de odihnă, continuă ea, vei putea pleca la Cotswold Hill. Ți-am schimbat suficienți bani pentru a nu avea nici

o grijă financiară. În dimineața asta, editura din New York mi-a trimis probele extrase referitoare la celebra carte. Poți să le studiezi în avion.

– Probe extrase din ce? se miră Natalie.

– Din toată partea de ficțiune a lucrării. Aici nu ai decât esențialul pentru investigațiile tale, adică principalele jaloane ale jocului care se desfășoară pe cinci gravuri. Cu toate că mi se pare ciudat faptul că vor cu orice preț să-ți supravegheze toate mișcările, ți-am notat în agendă numărul de telefon al domnului Stanhope care cere să-i faci în mod regulat câte un raport asupra stadiului cercetărilor.

– Ai reușit să afli adresa autorului?

Liz aprobă dând din cap și adăugă cu ochii strălucind de răutate:

– Am obținut-o cu mare greutate. Domnul Brook, directorul editurii, refuza să mi-o dea, sub pretextul că este confidențială și autorul nu trebuia să știe că se efectua o anchetă asupra lucrării. I-am răspuns că pentru tine nimic nu era confidențial. Dovada cea mai bună este că ai descoperit deja că sub pseudonimul de Gregory Lewis se ascunde celebrul scriitor Alexander Garrick. Deci, în cazul în care nu vei obține acum adresa, va trebui să începi să o cauți imediat ce ajungi în Marea Britanie și asta înseamnă pierdere de timp. La capătul celălalt al firului s-a lăsat tăcerea, apoi domnul Brook a binevoit să-mi comunice informația. După aceea s-a arătat mirat de hotărârea ta de a te întâlni cu autorul cărții „Spre El Dorado“ pentru că, în principiu, acest demers nu face parte din programul tău. De altfel, a mai adăugat el, Garrick n-a acceptat niciodată să dea interviuri. Se ferește ca de ciumă de ziariști și fotografi și vrea să nu fie deranjat…

Liz se opri. Oftă adânc și apoi întrebă curioasă:

– Acum, fie vorba între noi, Natalie, de ce ții atât de mult să te întâlnești cu Alexander Garrick?

Natalie își îndepărtă șuvițele de păr lungi și roșcate care-i scăpaseră din coc și le fixă după ureche.

– Cunoașterea autorului cărții „Spre El Dorado“ îmi va furniza indicii suplimentare necesare anchetei mele. Vreau să știu totul despre stilul de lucru al acestui scriitor. Din câte am înțeles, în ultima lui carte a folosit foarte multe elemente caracteristice propriei personalități…

Cu o săptămână în urmă, Natalie primise vizita domnului Brook, unul din directorii marii edituri new-yorkeze Dempsey Press. Aflând de reputația agenției bostoniene, domnul Brook alesese „Indiscretul“ pentru a întreprinde o anchetă ceva mai specială. Înainte de a edita și a difuza în Statele Unite ultima lucrare a unui celebru scriitor englez, conducerea editurii vroia să se asigure că tema romanului nu era de domeniul ficțiunii, născută din inspirația bogată a scriitorului care până în prezent nu scrisese decât romane polițiste. Ultimul lui roman, „Spre El Dorado“ îi antrenează pe cititori într-o acțiune de vânători de comori de-a lungul și de-a latul Marii Britanii. Totuși ar trebui ca pistele indicate să nu reprezinte un simplu exercițiu de stil! Chiar dacă cititorul american s-ar mulțumi să sesizeze, fără să meargă la fața locului ca să se joace de-a Sherlock Holmes, trebuia să fie sigur că editorul nu l-a păcălit în legătură cu realitatea faptelor prezentate.

Natalie întrebase atunci în ce consta faimoasa remarcă pe care trebuia s-o descopere la capătul jocului.

Domnul Brook n-a putut să-i răspundă la întrebare, pentru că însăși natura acesteia putea să constituie un indiciu pentru căutător. Tot ce trebuia să știe acesta din urmă era că premiul respectiv valora cinci sute de mii de dolari.

Dacă în trei săptămâni Natalie nu reușea să descopere comoara, editorul va considera că acel joc de puzzle era prea greu de recompus și că indiciile sunt de domeniul legendei. Atunci, Dempsey Press va amâna data de apariție a cărții și îi va cere scriitorului să-și revadă textul și să-l modifice.

Foarte mândră de faptul că fusese aleasă pentru a întreprinde ancheta, Natalie era entuziasmată de ideea de a-l întâlni pe

Alexander Garrick. Citise deja mai multe romane scrise de el și știa că, sub pseudonimul de Gregory Lewis, scria și scenarii având ca temă căutarea de comori pentru posturile de radio și televiziune britanice. Nu avea îndoieli în legătură cu coerența sau veridicitatea textului, dar, dat fiind că avea de-a face cu un autor atât de viclean, se aștepta să întâmpine o serie de dificultăți pe traseu. Trei săptămâni era un interval destul de scurt pentru a o scoate la capăt, dar domnul Brook îi spusese că termenul nu putea fi prelungit pentru că, în principiu, apariția cărții era prevăzută pentru Crăciun.

Geamantanele erau pregătite. Natalie își aranjă cu grijă actele în uriașa ei geantă mare. Liz se uită la ceasul de la mână.

– E ora șaisprezece, spuse ea. Corespondența pe care o ai de semnat se află pe biroul tău. Ca să stai liniștită, am pus telefonul pe robot. Diseară la ora douăzeci și treizeci voi veni să te iau cu mașina. Cred că nu mai ai nevoie de mine.

– Nu, spuse Natalie. Îți mulțumesc pentru tot, Liz.

Și adăugă, zâmbind ironic:

– Dacă vrei să pleci atât de repede, presupun că ai o întâlnire. Îl cunosc cumva pe fericitul ales?

– Da. E o fantomă.

– Nu-mi spune că este vorba despre Darrin?

Pe Natalie o amuzau amorurile tumultuoase ale secretarei ei. Bruneta Liz când se certa, când se împăca. După ce fusese îndrăgostită la nebunie de Darrin, de profesie expert contabil, îl vorbise de rău în toate felurile.

Liz se încruntă.

– Haide, Natalie, nu mai face pe nevinovata. Doar știai foarte bine că mai devreme sau mai târziu, eu și cu Darrin ne vom împăca… Aadică nu, n-ai cum să înțelegi. La douăzeci și opt de ani, tu n-ai iubit altceva în viață decât meseria… Te rog să nu-ți faci griji pentru mine în timpul șederii în Marea Britanie. Totul o să fie în ordine, atât la birou, cât și în viața mea personală. Pe diseară, Natalie.

Rămasă singură, tânăra femeie începu să-și semneze corespondența, apoi reflectă la săgeata pe care i-o aruncase Liz.

„N-ai iubit altceva în viața ta decât meseria…“

Liz avea dreptate. Până acum, Natalie se consacrase în exclusivitate carierei. Cele câteva aventuri pe care le avusese nu contaseră prea mult în viața ei.

Deodată, îi veni în minte o imagine: fotografia unui autor apărută pe ultima copertă a unui roman polițist.

Începu să-și pună întrebări.

Voia oare să-l cunoască pe Alexander Garrick numai pentru că avea intenția de a reuși să ducă la bun sfârșit ancheta? La prima vedere, individul n-avea nimic de play-boy. În poză părea chiar un tip posac, cu o privire întunecată și un aer trufaș care aveau menirea de a ține oamenii la distanță.

Totuși, figura aceasta începuse s-o obsedeze pe Natalie. Acum știa că Alexander Garrick trăia ca un pustnic într-o fundătură din comitatul Cotswold Hills, situat în sudul Midlandsului, ținutul lui Shakespeare. De aceea, mai mult ca oricând, avea de gând să-i tulbure solitudinea și să afle ceva mai multe lucruri despre el.

Capitolul 2

Cu o săptămână în urmă, atunci când Stanhope aflase că șefii aveau de gând să trimită la fața locului un anchetator ca să verifice dacă manuscrisul lui Alexander Garrick nu era plin de greșeli, individul se gândise că în ceea ce-l privește, situația nu putea fi mai rea.

Dar se înșelase.

Imbecilul de Brook se dusese s-o numească pe Natalie Tracy din Boston care se bucurase până acum de un succes răsunător. Și uite că acum, blestemata asta de femeiușcă își vârâse în cap ideea de a-l contacta pe Alexander Garrick.

Dacă Stanhope s-ar fi putut duce în Marea Britanie, ar fi ținut-o sub observație pe anchetatoare și ar fi avut grijă să nu ajungă prea repede să finalizeze cercetările, dar, din nefericire, din cauza serviciului, se vedea nevoit să rămână țintuit pe loc în New York.

Singurul lucru pe care reușise să-l obțină de la conducerea editurii era acela de a ține numai el legătura cu Natalie Tracy. În felul acesta, putea ști în permanență unde se afla. Ned Mardoch va face restul.

Ned era sufletul blestemat al lui Stanhope, un individ șiret ca o vulpe în care acesta avea deplină încredere. Și chiar dacă afacerea aflată în derulare era ceva mai deosebită față de escrocheriile

obișnuite ale celor doi complici, Stanhope era sigur că Mardoch i-ar executa ordinele fără nici o problemă de conștiință.

***

Natalie era bucuroasă că Liz se gândise să-i pună în geamantan haina de piele. Pe când se plimba prin sat îmbrăcată cu un pulover gros, o jachetă tricotată, pantaloni din catifea neagră, având în picioare ghete îmblănite, începuse dintr-o dată să tremure. După ce-și terminase plimbarea, se grăbise să se întoarcă la hotel pentru a-și îmbrăca haina de piele. Chiar și după ce se îmbrăcase mai gros, simțea în continuare că-i este frig.

„În loc să îngheț de frig jucându-mă de-a spionii, își spuse ea, mai bine m-aș duce pur și simplu și aș suna la ușa conacului."

Dar deocamdată se mulțumea să supravegheze domeniul. Informațiile pe care le obținuse de la negustorii din Foxfoot le confirmau pe cele primite de la Stanhope.

Scriitorul trăia ca un pustnic și nu-i plăcea să fie deranjat.

În satul acela liniștit, situat în afara traseelor turistice, în care casele vechi din paiantă mărginesc străzile cu pavajul desfundat, oamenii nu erau prea vorbăreți. Stând de vorbă cu negustorii, sub pretextul cumpărării unor aspirine, a unor ghemuri de lână sau chifle, Natalie reușise totuși să aducă vorba cu multă dibăcie despre stăpânul conacului „Red Manor", dar fără să obțină altceva decât niște amănunte destul de vagi:

„… Da, suntem foarte mândri că locuim în același sat cu celebrul scriitor… Nu, prezența lui nu atrage presa… Poate că este plecat în vreo călătorie, la Londra sau în altă parte, căci își părăsește adesea reședința…"

Brutarul chiar îi atrăsese atenția că, în cazul în care, ca și mulți alți cititori, era cumva o admiratoare a scriitorului, să renunțe la

orice speranță de a obține un autograf, căci Alexander Garrick era apărat de o intendentă fioroasă care veghea asupra liniștii marelui om.

Descurajată, Natalie intrase apoi în ultimul magazin de pe strada principală, o băcănie vetustă, și se întrebase ce-ar fi putut oare să cumpere. Spre norocul ei, ajunsese acolo chiar în momentul în care proprietara magazinului termina de notat o comandă făcută prin telefon.

– Da, doamnă Walter, am înțeles. Domnul Garrick își va primi sticlele de apă minerală chiar în seara asta. Vi le voi trimite prin comisionar, imediat ce se va întoarce de pe teren…

Atunci, fără să mai pună și alte întrebări, Natalie se mulțumise să cumpere o cutie de pastile de lemn-dulce.

După ce trecuse pe la hotel, se îndreptase spre casa uriașă în care locuia scriitorul.

Domeniul, care avea o poziție lată în mijlocul unei câmpii imense, era înconjurat de ziduri groase prevăzute cu un grilaj înalt din fier forjat. Natalie observase în apropiere prezența unei mici ridicături de pământ. După ce sări gardul, urcase o panta plantată cu cireși înfloriți. Din vârful dealului, avea acum o vedere de perspectivă asupra fațadei de la „Red Manor“ care era o uriașă vilă de țară din cărămidă roșie, prevăzută la cele două etaje ale sale cu mici ferestre pătrate care reflectau razele piezișe ale soarelui în acea după-amiază luminoasă și rece de aprilie. Rozul pomilor înfloriți și auriul lemnului încadrau un pridvor acoperit la care se ajungea urcând opt trepte semicirculare.

Dincolo de acoperișul de ardezie, stejarii din parc își iteau către cer crengile încă lipsite de frunze, în timp ce ulmii și mestecenii se umpluseră deja de frunzulițe de un verde crud.

Natalie duse din nou binoclul la ochi și cercetă fațada clădirii, căutând un semn de viață cât de mic, dar totul fu în zadar. Nu observă nici o mișcare și în împrejurimi pajiștile și grădinile erau

pustii. Dacă n-ar fi avut confirmarea faptului că în conac existau cel puțin două persoane, ar fi putut crede că domeniul era nelocuit.

Activitatea de pândă pe care o efectua în acel moment făcea parte din planul A, pe care îl întocmise în avion. Înainte de a-l aborda pe scriitor, îi va studia obiceiurile și mediul în care trăiește.

Dar, dat fiind că acest plan risca acum s-o transforme în statuie de gheață, Natalie se gândea cum să-l înlocuiască totuși cu planul B. În definitiv, de ce n-ar profita de livrarea sticlelor de apă minerală pentru a intra în casă împreună cu băiatul de la băcănie?

Dar genul acesta de atac putea să stârnească furia stăpânului casei, ca să nu mai punem la socoteală faptul că respectiva doamnă Walter, intendenta probabil, o va împiedica pe intrusă să ajungă până la biroul celebrului scriitor.

Înghețată de frig, Natalie lăsă binoclul să-i atârne la capătul curelușei agățate de gât. Sprijinindu-se de un cireș, încercă să-și imagineze subtilitățile planului B.

Trebuia neapărat să se întâlnească cu Garrick înainte de căderea nopții. După ce ajunsese în dimineața aceea, la ora zece, la aeroportul Heathrow, în loc să meargă să se odihnească într-un hotel de la periferia Londrei, așa cum o sfătuise Liz, Natalie se îndreptase imediat spre o șosea care, după ce ocolise Oxfordul, o condusese la Foxfoot. Rezervase o cameră în singurul han din sat. Istovită din pricina oboselii și frigului, tânăra femeie trăgea nădejde să aibă parte de o odihnă binemeritată.

Ridică din nou binoclul și privi pe rând geamurile de la parter întrebându-se în spatele căruia din acestea lucra scriitorul. Ziua era pe sfârșite și acum nu mai era deranjată de reflectarea soarelui în ferestre. Spera să descopere omul care se ascundea în spatele romancierului. Îi plăcea stilul lui concis, adesea destul de grosolan. În cărțile lui, acțiunea prima asupra sentimentelor. Oare și în viața reală era la fel de lipsit de romantism ca eroii intrigilor lui polițiste?

– Bau!

Vocea masculină, puternică, cu un timbru plăcut, răsunase aproape lângă urechea ei.

Încremenită de uimire, Natalie scoase un strigăt, tresări și căzu în genunchi. Își simțea tot trupul ca pe un pachet de nervi înfășurați într-o piele de găină. Binoclul descrisese un semicerc în aer și cureluța o strângea de gât.

La nivelul ochilor ei se iteau două picioare îmbrăcate în piele. Din cauza zăpăcelii și a inimii care-i bătea puternic în piept, Natalie nu îndrăzni să ridice capul pentru a vedea cui aparțineau acele picioare.

Ca să se poată ridica, așteptă să-și mai revină puțin. Era adevărat că fusese luată prin surprindere, dar nu-și putea explica groaza care o cuprinsese. De ce să se sperie de un tip glumeț care o abordase cu un „Bau“ plin de răutate?

„Red Manor“ era singura casă vizibilă pe o distanță de un kilometru de jur– împrejur și de aceea nu se îndoia de identitatea glumețului.

De fapt, cu excepția faptului că fusese prinsă în flagrant făcând spionaj, până acum planul A se îndeplinea punct cu punct.

Încercă să se ridice, dar îi alunecară călcâele pe panta înclinată și se pomeni stând pe spate, cu binoclul împingându-i omoplații. Acum putea să vadă fața bărbatului îmbrăcat în costum de vânătoare. Avea trăsăturile pe care le remarcase în pozele din cărțile lui, dar spre marea ei rușine, Natalie zări în privirea lui o nuanță ironică, lucru care o determină să închidă ochii.

Simți cum două mâini mari și calde îi pipăie capul, apoi ceafa, ca și când ar fi căutat o eventuală rană. Contactul cu ele îi producea o plăcere rafinată. Lui Natalie i-ar fi plăcut să se mai prelungească acele clipe, dar auzi un ordin hotărât:

– Deschide ochii!

Ea nu se supuse imediat comenzii, neștiind ce atitudine să adopte. Nu numai că trebuia să explice motivele prezenței ei în grădina lui, unde ajunsese sărind gardul, dar individul avea tot dreptul s-o întrebe de ce se uita cu binoclul la proprietatea lui, somptuoasă e adevărat, dar în mod vizibil recent construită și deci lipsită de interes turistic.

– S-ar părea că nu ești rănită…

Ea simți că el o mângâie pe obraz.

– … Atunci de ce ai o comportare atât de ciudată? continuă el enervat. Ai mereu obiceiul de a te întinde cât ești de lungă în momentul în care te abordează un necunoscut?

Tânăra femeie consideră afirmația lui atât de jignitoare, încât se ridică în picioare dintr-un salt și deschise ochii. În acel moment, capul i se lovi puternic de bărbia individului, care stătea aplecat spre ea.

Atunci Natalie auzi o serie de înjurături pe care educația ei bostoniană i le alungase de mult din vocabular, de aceea trase concluzia că Alexander Garrick fusese crescut după niște principii mai puțin riguroase decât acelea ale părinților săi.

Natalie își dădu jos de la gât binoclul, a cărui curelușă făcuse tot posibilul s-o strângă de gât, și se uită la interlocutorul său cu un amestec de furie și nedumerire. Ezita între a-l jigni și a-și cere scuze. Evident, se afla într-o situație foarte nefavorabilă, mai întâi datorită faptului că pătrunsese pe proprietatea apărată de un gard și apoi pentru că îl lovise cu stângăcie pe un necunoscut care cu siguranță avea mult mai multe drepturi de a se afla acolo decât ea. Dar era un motiv să dea drumul unui asemenea val de grosolănii? Până în acel moment crezuse că, în ceea ce privește politețea, englezul era cu multe secole înaintea americanilor.

Stând în continuare nemișcată, ea îl studie cu o privire bănuitoare pe individul care nu părea prea grăbit să se prezinte.

I se spulberase încă o iluzie! Circula zvonul că, până și în timpul unui naufragiu, înainte de a-ți întinde mâna ca să te salveze, un englez își spune numele.

Dar imediat, reproșurile la adresa lui se risipiră ca prin farmec. În ciuda expresiei de nemulțumire care îi înăsprise privirea, bărbatul care stătea în fața ei era extrem de seducător. Era înalt, blond, foarte frumos, cu trăsături regulate, aristocratice, avea o gură senzuală, ochii căprui și, mai ales, un aer trufaș care o paraliza,

făcând-o să se întrebe dacă nu cumva ea fusese aceea care încasase lovitura. Biografia tipărită în cărțile lui indica faptul că Alexander Garrick avea treizeci și șase de ani. Dacă n-ar fi avut două riduri micuțe în colțurile gurii, Natalie i-ar fi dat cu zece ani mai puțin. Inspira atâta siguranță și autoritate încât își spuse că bărbatul acela putea să obțină totul de la viață.

Atunci Natalie fu cuprinsă de o tulburare care o miră. Era pur și simplu fascinată. Da, era atât de vrăjită de el, încât nu mai putea să facă nici o mișcare și nici să rostească vreun cuvânt oricât de banal. Apoi își spuse că probabil suferea din cauza oboselii provocate de schimbarea fusului orar. Plecase din Boston la ora nouă seara și, dat fiind că avionul zbura spre est, peste câteva ore apăruse soarele. Natalie nu reușise să doarmă în timpul zborului. Când ajunsese în Anglia, fără să mai aibă răgazul de a se odihni, se urcase la volan și-și folosise bruma de energie și atenție la condus, trebuind să-și învingă vechile reflexe, pentru a evita producerea unui accident.

Era pur și simplu istovită. Acesta era unicul motiv pe care-l găsea pentru a explica starea de hipnoză care o cuprinsese în timp ce se uita la uriașul blond din fața ei.

Deodată, o rafală de întrebări risipi vraja care se crease în jurul ei.

– Ce faci cu binoclul ăsta? La ce te uiți? Și mai întâi de toate, ce cauți aici?

Natalie se trezi la realitate și mărturisi în mod jalnic:

– Te căutam pe tine.

– Pe mine?

– Da, pe tine. Te rog să nu-mi îngreunezi și mai mult sarcina pe care o am de îndeplinit.

– Ce sarcină? Cine ești?

Simțindu-se descumpănită pentru prima oară în viața ei, nu știa ce să spună. Planul pe care-l întocmise se spulberase. Îi tremurau buzele și simțea că este cuprinsă treptat de panică.

Alexander o privea cu atenție și ochii lui ageri observară că tânăra femeie era extrem de încurcată și nu înțelegea de ce. Cine să fie oare femeiușca asta înfofolită în canadiană și cu obrajii și părul roșu. Era ziaristă sau una din fanele lui care se înghesuiau de obicei în librării atunci când își promova cărțile?

Negustorii din sat îl anunțaseră la telefon că o străină care vorbea englezește cu un accent ciudat le pusese o grămadă de întrebări despre el.

Ideea că-i fusese încălcată proprietatea îl revolta, dar în același timp era atras de minunații ochi verzi ai necunoscutei și mai ales de buzele pline pe care tânăra și le mușca din cauza nervozității. Gura aceea cărnoasă făcea parte din categoria acelora care cereau să fie sărutate și el se surprinse că dorea să sărute acea gură atât de atrăgătoare.

Stăpânindu-și impulsul care i se părea, de altfel, destul de deplasat, bărbatul se încruntă, așteptând să primească răspuns la întrebările lui.

Dar necunoscuta părea hotărâtă să păstreze tăcerea în legătură cu motivele prezenței ei la Foxfoot. Cu mâinile tremurânde, încerca să-și prindă părul în cocul care avusese de suferit de pe urma căderii pe pământul umed. Avea părul roșcat, iar soarele care stătea să apună îi împodobea capul cu o aureolă arămie. Ceva mai devreme, el simțise greutatea mătăsoasă a acestuia atunci când voise să se asigure că nu se rănise. I-ar fi plăcut s-o atingă din nou, să-și treacă degetele printre șuvițele ei lungi de păr… Și-o imagină pe străină goală, întinsă pe niște cearșafuri din satin de culoarea fildeșului și cu părul bogat răvășit pe pernă. Brusc, se simți din nou cuprins de o puternică dorință care i se păru mai greu de stăpânit decât în urmă cu câteva minute.

Pentru a-și aranja părul, necunoscuta își dăduse jos mănușile. El observă că nu purta nici o bijuterie, nici măcar verighetă. Atunci, revenind la obișnuita lui amabilitate și dornic să afle mai multe despre misterioasa spioană, îi propuse să meargă cu el la conac unde se va putea încălzi cu ajutorul unui pahar de alcool.

Natalie tresări. Propunerea lui îi depășea toate așteptările. Inspiră adânc aer în piept, își mai reveni puțin și, după ce acceptă, nu se putu abține să nu întrebe:

– Cum ai ajuns aici? Nici nu te-am văzut ieșind din casă.

– Am trecut prin birou și am ieșit printr-o ușă din fundul parcului…

Și mai adăugă pe un ton glumeț:

– Știam c-o să mă vizitezi. Ea deschise gura, dar își înghiți întrebarea pe care vroia s-o pună, pentru că înțelesese cum stau lucrurile.

– Deci te-au anunțat oamenii din sat.

El aprobă din cap, se aplecă, luă binoclul care-i scăpase pe jos și i-l întinse.

– De ce ții atât de mult să mă întâlnești?

Natalie nu ezită decât câteva clipe. Bănuia că autorul cărții „Spre El Dorado“ era înzestrat cu un fler extraordinar care-l putea ajuta să distingă adevărul de minciună. Dacă-l mințea, nu va face altceva decât să-i trezească neîncrederea. De aceea, se hotărî să-i mărturisească măcar o parte de adevăr.

– Din cauza jocului.

– Care joc?

O luase de mână și coborau în goana mare de pe ridicătura de pământ. Ca să poată răspunde, Natalie așteptă să ajungă în fața porții care se deschise imediat ce fu împinsă ușor.

– Jocul indiciilor… Puzzleul.

– Cel de la televizor?

Ajunseră la pridvor. Alexander se dădu puțin înapoi pentru a o lăsa pe musafira lui să intre.

– Cel din carte, spuse Natalie întorcându-se spre el zâmbind. Sunt americancă.

– Ce carte? N-am publicat încă nimic în Statele Unite.

Dar brusc, înțelese despre ce era vorba și o furie intensă puse stăpânire pe el. Dumnezeule! Probabil că cineva de la Dempsey

Press a fost indiscret și vânătoarea comorii începuse chiar înainte de apariția cărții! Trebuia să nu aibă atâta încredere în oameni și să nu predea editorului american decât o parte din manuscris.

Deodată, îi veni s-o trimită la toți dracii pe roșcovana aceea indiscretă și trebui să apeleze la calmul lui proverbial ca să nu lase să se vadă furtuna care se dezlănțuise în mintea lui.

Fără să scoată nici un cuvânt, o ajută pe necunoscută să se dezbrace de haina de piele, apoi o conduse spre ușa care dădea în holul uriaș al casei.

– Explică-mi de ce te-a trimis Dempsey Press la mine?

– Nu m-a trimis nimeni la tine.

Natalie nu știa dacă e bine să continue. Alexander o conduse în bibliotecă, o încăpere imensă care avea doi pereți plini de cărți de la podea până în tavan. Fusese invitată să se așeze în unul din cele două fotolii din piele din fața biroului, în timp ce stăpânul casei stătea în picioare în fața ei. Până în momentul în care îi întinse paharul plin cu coniac, el rămăsese tăcut. Era o tăcere trufașă pe care ea nu știa cum s-o interpreteze. Din clipa în care îi dezvăluise naționalitatea, văzuse că Alexander se schimbase la față. Trăsăturile aristocratice i se înăspriseră brusc, în timp ce ochii întunecați i se umpluseră de o furie pe care nu reușea să și-o explice.

– Eu am insistat pe lângă editor să-mi dea adresa, mărturisi ea după ce luă o înghițitură de coniac.

El se dezbrăcă de jacheta de vânătoare și o aruncă furios pe unul din fotolii. Umerii lui lați erau acoperiți de un pulover mulat din cașmir. Timp de câteva clipe Natalie și-l imagină cum ar arăta dezbrăcat complet de haine. Fu cuprinsă brusc de un val de căldură care nu se datora în nici un caz alcoolului pe care-l băuse. Deodată, își alungă din minte genul acela de divagații și, arborând cel mai fermecător surâs, adăugă:

– Am citit aproape toate cărțile tale și-mi place cum scrii, cu toate că nu sunt o mare amatoare de romane polițiste. Dar cărțile

tale nu numai că mă distrează, dar mă forțează să gândesc. Încerc să rezolv enigma înainte de sfârșitul povestirii fără să reușesc însă niciodată.

Alexander simți că aversiunea față de tânără se risipește ca prin farmec. Admiratoarea asta pur și simplu îl dezarma! Mai primise deja nenumărate felicitări pentru lucrările lui, dar nimeni nu-i mai spusese că se pricepea să-i determine pe cititori să gândească. Era cel mai frumos compliment pe care și-l putea dori ca scriitor.

Îi mulțumi printr-un zâmbet și o privi cu o atenție sporită. Era fermecătoare în puloverul ei negru și gros al cărui guler rulat nu ascundea nimic din grația gâtului delicat. Fața în formă de inimă avea trăsături fine și sub pulover își imagina rotunjimile trupului ei pe care i-ar fi plăcut să le mângâie.

Simțise încă de la început că o dorea pe femeia aceea, dar acum își propuse să facă în așa fel încât să ajungă în patul lui cu orice preț.

Se apropie de șemineu, în care fuseseră pregătite hârtia și lemnele necesare. Aprinse focul cu bricheta, mai adăugă doi butuci, apoi aprinse toate becurile din încăpere și veni să se așeze pe colțul biroului, în apropierea fotoliului pe care ședea musafira lui.

– Cum te numești?

– Natalie.

Ea răsuflă ușurată. Furtuna trecuse. Știuse să devieze cu dibăcie discuția și să-l flateze pe scriitor, fără să spună altceva decât adevărul. Aducându-și aminte de un serial de benzi desenate care duminica îi delecta pe cititorii ziarelor Globe și New York Times, ea preciză cu vioiciune:

– Natalie Tracy. Tracy, ca Dick.

– Dick? repetă el.

Deci tipa avea o legătură cu un oarecare domn Dick! Scriitorul își stăpâni dorința de a o întreba dacă nu cumva era măritată cu bărbatul acela.

– Da, îi spuse ea râzând, îl știi foarte bine, este vorba despre Dick Tracy din numărul de duminică. Toată lumea îl știe.

– Aha!

Alexander avea impresia că nu înțelege nimic. Oare fata asta vorbește în parabole. Ea îi adresă o privire înțelegătoare. În definitiv, chiar fiind autor de romane polițiste, un englez nu era obligat să citească ziarele din Boston și New York și deci să cunoască aventurile celui mai ghinionist dintre agenții F.B.I.

– Ți-am văzut fotografia pe spatele cărților, continuă ea, dar nu știu cum trebuie să-ți spun: Gregory, Alexander sau…

Se uită la blazonul de deasupra șemineului și spuse:

– Sau sir Garrick?

El își stăpâni un zâmbet când constată ignoranța lipsită de respect a americancei față de titlurile nobiliare engleze. De unde să știe ea că Sir se folosește întotdeauna înainte de prenumele unei persoane!

– E de ajuns Alex, spuse el scrut.

– Atunci, Alex, acum că s-au făcut prezentările de rigoare, pot să spun că sunt bucuroasă de cunoștință, îi spuse ea întinzându-i mâna.

El păru stânjenit, îi luă mâna și i-o sărută scurt, apoi se întoarse rapid ca să mai adauge un buștean pe foc.

La contactul buzelor lui Alexander cu pielea ei, Natalie se simți cuprinsă de o emoție mai puternică decât atunci când și-l imaginase pe scriitor gol pușcă. Dar era un lucru care nu-i dădea pace: de ce oare îi dăduse drumul la mână atât de repede și de ce se îndepărtase de ea ca și cum avusese de îndeplinit o corvoadă neplăcută?

Îngrijorată, continua să-și pună întrebări. Gestul ei spontan fusese oare o gafă? Oare în țara asta în care respectarea tradițiilor era atât de strictă nu exista obișnuința ca oamenii să-și strângă mâna? N-avusese timp să studieze broșura referitoare la comportamentul britanicilor pe care Liz i-o pusese în geamantan împreună cu planurile și hărțile de care ar fi avut nevoie.

Alex se întoarse spre ea, cu un aer îngrijorat.

Într-adevăr, acesta se zbătea să iasă dintr-un infern care risca să-l distrugă sau măcar să-i tulbure liniștea care îi era foarte necesară pentru a putea lucra. Între el și femeia asta frumoasă se aprinsese un foc la fel de distrugător ca o lovitură de fulger. Roșcovana Natalie stârnise în trupul lui niște emoții senzuale extrem de greu de stăpânit. Alex atribuia această tulburare aureolei de mister care o înconjura pe admiratoarea lui.

Tânăra fusese destul de evazivă în legătură cu motivația sosirii ei pe nepusă masă la Foxfoot. Nu credea că întreprinsese acea lungă călătorie tocmai din Statele Unite pentru a-l cunoaște în sfârșit pe autorul ei preferat. Desigur, era măgulitor, dar nu se lăsă dominat de acest sentiment decât atât cât dură un scurt acces de vanitate. Era convins că venea dintr-un loc mai puțin îndepărtat… Poate din Scoția, pentru că avea un pic de accent. O va urmări până-n pânzele albe cu scopul de a afla adevărul. Dar mai întâi de toate, voia amănunte în plus despre nesuferitul acela de Dick.

Încercând să nu se mai uite la buzele ei al căror contur voluptuos îl tulbura, o întrebă pe un ton glumeț:

– Acest scump domn Tracy a venit cumva cu tine? Și dacă răspunsul este afirmativ, presupun că i-ai trasat drept sarcină să meargă prin împrejurimi și să afle cât mai multe informații despre mine.

Ochii ei verzi ca smaraldul se măriră de uimire. De ce îi vorbea Alex despre tatăl ei?

– Domnul Tracy? repetă ea uluită.

– Așa mi-ai spus ceva mai devreme: „Dick Tracy din numărul de duminică". Am dedus din asta că soțul tău e ziarist.

– Oh! Dar, am făcut aluzie la o bandă desenată!

O bandă desenată!

Deodată, Alexander își aminti de un desen caraghios și de agentul federal american care nu vorbea decât prin niște texte așezate în centrul unor balonașe. Îi era ciudă că făcuse o asemenea greșeală. De obicei îi cădea repede fisa, însă ideea că roșcata aceea atât de atrăgătoare ar fi putut fi căsătorită îl făcuse să-și piardă capul.

Natalie se străduia din toate puterile să rămână serioasă. Își propuse să umple lacunele acelui insular. Imediat ce se va întoarce la Boston, va decupa câteva pagini din Globe și i le va trimite lui Alex ca să vadă și el cât de ignorant era.

El o întrebă pe un ton foarte grav:

– Deci, dacă Dick Tracy nu e decât un personaj fictiv, pot să trag concluzia că nu ești măritată?

– Sunt măritată cu munca mea, îl anunță ea.

– Înseamnă că munca ta e foarte norocoasă. Și în ce anume constă ea?

– Ăă… Conduc o agenție… la Boston.

El renunță la poziția incomodă în care stătea și se duse să se așeze în fotoliul din spatele biroului său. După ce încruntă ușor din sprâncene, o întrebă:

– O agenție literară?

– N-ai ghicit. Încerc să găsesc ce au pierdut oamenii.

Alex zâmbi și pe fața lui se citea faptul că înțelesese despre ce era vorba.

– Din cauza asta îmi vorbeai ceva mai devreme despre jocul de puzzle. Munca ta te-a determinat în mod firesc să participi la unul din jocurile pe care le semnez cu pseudonimul Gregory.

Bău și restul de coniac, puse paharul gol în fața lui și, privind-o cu ochii mijiți, își continuă interogatoriul.

– Pe care din editori ai reușit să-l seduci pentru a obține adresa mea?

– N-am sedus pe nimeni. Dempsey Press a fost foarte reticentă înainte de a-mi da această informație.

– Dar editura asta încă n-a publicat nici o carte de-a mea.

Vorbise pe un ton calm, fără nici o emoție. Atunci, Natalie consideră că putea să-i mărturisească motivul prezenței ei în Marea Britanie. În definitiv, scriitorul avea dreptul să știe ce se uneltea în spatele lui.

Îi povesti despre întrevederea cu domnul Brook și despre misiunea pe care o acceptase și pe care trebuia s-o ducă la bun sfârșit în termen de trei săptămâni.

Alex o cerceta impasibil; doar privirea îi devenise mai strălucitoare. Natalie continuă să i se destăinuie cu sinceritate.

– … Acum sper că înțelegi de ce voiam să te întâlnesc. Cunoașterea stilului tău de lucru îmi poate fi de mare folos pe parcursul investigațiilor mele. Știu că ai folosit elemente din propria biografie în ultima carte…

„Este adevărat, mai ales în ceea ce privește Oxfordul", își spuse Alex stăpânindu-și cu greu indignarea. Dat fiind că-și făcuse studiile în celebrul oraș universitar, se folosise de amintirile și propria experiență pentru a scrie „Spre El Dorado"! Își propuse să telefoneze chiar a doua zi dimineață la Dempsey Press pentru a le aminti acelor guri bogate anumiți termeni ai contractului pe care-l semnase cu editorul și pe care acesta părea că-i uitase.

Era scandalizat de faptul că o bandă de yankei îndrăznea să pună la îndoială veridicitatea celor scrise de el și mai ales pentru că divulgaseră locul lui din Midlands unde se retrăsese. Acum se temea că va vedea satul Foxfoot invadat de hoarde întregi de vânători de comori.

Simțea că se sufocă de furie și ar fi vrut să spargă tot ce-i stătea în cale, dar învățase să se stăpânească. De fapt se întreba ce îl supăra mai tare: neîncrederea noului său editor sau duplicitatea acestei așa-zise admiratoare. Natalie nu venise la el pentru că îi plăcea cum scria, de asta era sigur. Mințise pentru că pur și simplu îndeplinea o sarcină de serviciu. Se simți dintr-o dată păcălit și atât de nefericit, încât căuta o modalitate de a se răzbuna. De aceea, cu toată aroganța de care se simțea în stare, îi aruncă o săgeată care dorea să fie mortală:

– Așadar, aștepți de la mine să te duc direct la comoară. Ei află, domnișoară Tracy, că aici, în Marea Britanie, noi numim asta abuz de încredere.

Capitolul 3

Două pupile verzi, cu sclipiri incendescente se fixară asupra lui. Nici măcar genele lungi nu puteau să le ascundă strălucirea. Alex bănuise încă de la început că acea creatură era dotată cu un temperament vulcanic, dar constată că subestimase violența reacției ei.

Atitudinea pe care o abordă femeia era suficient de elocventă pentru a mai fi necesar să-i reproșeze verbal că o jignise de moarte. Așa cum stătea în acel moment, cu bărbia înălțată și buzele strânse batjocoritor, Natalie reprezenta personificarea disprețului și furiei, lucru care îl lăsase pe Alex fără grai.

Dumnezeule, ce frumoasă era! Pentru o clipă, regretă că o vede făcând atâta risipă de violență devastatoare numai pentru a-l urî. Alex cunoștea și alte modalități, mai plăcute, de a-și stinge pasiunile. Dar deocamdată se simțea vinovat de toată încurcătura creată.

– Îmi pare rău, spuse el. Cuvintele mele nu exprimă nici pe departe ceea ce gândesc cu adevărat.

Expresia de nemulțumire de pe fața Nataliei crescu și mai mult în intensitate în timp ce își lua ochii de la chipul lui trufaș, pe care starea de jenă îl colorase ușor. Ca și când ceea ce spunea Alex nu o interesa câtuși de puțin, ea privea acum spre parcul cufundat în semiîntunericul amurgului.

Alex își ceru din nou scuze, cu o voce din care dispăruse orice urmă de aroganță.

– Nu trebuia să-ți spun cuvintele acelea. Natalie, nu știu dacă mă poți ierta.

Ea se prefăcea în continuare că nu-l aude. Nimeni nu-și permisese până atunci să-i pună la îndoială cinstea și corectitudinea. Cu cine credea că vorbește boierașul ăsta britanic?

După părerea ei, două rânduri de scuze nu erau de-ajuns. Ar fi dorit să se târască la picioarele ei…. „Nu, își spuse ea, după ce se mai gândi puțin, genul ăsta de umilință îi este necunoscut individului. Dar chiar îmi doresc să-l văd târându-se?“

Înainte să-i răspundă, așteptă ca el să-și ceară scuze pentru a treia oară. Dar dat fiind că rămânea tăcut, Natalie întoarse capul spre el, îi întâlni privirea întunecată, în care văzu mai degrabă orgoliu decât umilință și înțelese că Alex nu-și va cere din nou iertare. O făcuse deja de două ori și probabil considera că nu-i mai datora nimic.

Natalie simțea că deja cea mai mare parte a furiei îi trecuse. De fapt Alexander Garrick nu știa nimic despre ea și, după ce-i dezvăluise scopul vizitei ei, considera că scriitorul avea oarecum dreptate să-i pună sub semnul întrebării buna credință. Nici prin cap nu-i trecuse ideea de a-l trage pe sfoară, dar de unde să știe el acest lucru?

– Bine, spuse ea împăciuitoare. Să admitem că nu mi-ai adresat nici o insultă. Consider incidentul închis. Și mai adăugă, zâmbind: Aș fi fost mai puțin șocată dacă m-ai fi acuzat că te-am spionat.

– Îmi pare bine că ai adus în discuție problema asta. De ce n-ai venit să suni pur și simplu la ușa mea?

– Mi-a fost teamă să nu dau peste intendenta ta.

– Ceea ce ar fi fost foarte probabil. Doamna Walter este foarte intransigentă. Deci, dat fiind că nu puteai să intri, ai așteptat să ies eu afară.

– Da… cel puțin așa speram.

De data asta, ea îi zâmbi larg.

– Vezi, planul meu a reușit.

El o învălui cu privirea și Natalie avu impresia că Alex o strânge în brațe într-un mod tandru, dar și posesiv. Simți cum tâmplele încep să-i zvâcnească și se dojeni în sinea ei: oare ce năzbâtii mai punea la cale imaginația ei? Alexander fusese pur și simplu fericit că îl iertase pentru cuvintele lui jignitoare și îi mulțumea în felul lui.

Pentru ca pe viitor să nu se mai lase tentată de ideea că era irezistibilă, Natalie își propuse să-și amintească mereu brusca retragere a lui Alex atunci când îi sărutase mâna. Dacă îl găsea grozav de sexy și se simțea total răvășită când o atingea, asta nu însemna să alerge după himere ca o adolescentă romantică. Trebuia să-i intre bine în cap că avea trei kilograme în plus, era mică de înălțime și n-avea nimic care ar putea să cucerească un scriitor celebru, care avea mii de fani în jurul lui. De altfel, nu venise aici în căutare de aventuri. Răspunsese celei mai mari provocări din întreaga ei carieră și voia să se dedice numai misiunii care îi fusese încredințată.

– Să revenim la obiectul muncii mele. Trebuie să mă descurc singură, fără ajutorul tău. Bineînțeles că editura mi-a oferit unele indicii și n-am avut niciodată intenția să-ți cer ț alte precizări. Termenul de trei săptămâni mi se pare suficient pentru a-mi duce la bun sfârșit îndatorirea asumată.

– Jocul n-a fost conceput ca să fie rezolvat într-un timp atât de scurt, îi răspunse el.

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

– Poate că eu sunt ceva mai perspicace decât cititorii tăi. În meseria mea nu mă tem de nimeni și faima mea se întinde până la New York. Dovada: pe mine m-a căutat editorul tău, deși avea la dispoziție o grămadă de detectivi experimentați.

Alex se ridică în picioare și se duse să atâțe focul. Puse doi bușteni în cămin, întrebându-se în acest timp dacă va reuși s-o îmblânzească pe femeia aceea, care îi plăcea atât de mult, în doar trei săptămâni. O dorea mai mult decât orice altă femeie pe care

o cunoscuse până atunci. Nu știa încă nimic despre americancă, în afară de faptul că era foarte mândră de valoarea ei profesională și părea pe cât de bănuitoare, pe atât de încrezătoare în propriile forțe. Nu era ușor s-o faci să cedeze, dar oricum avea destul timp la dispoziție.

Când se întoarse spre ea, expresia de pe chipul lui era din nou de nepătruns. Se apropie de Natalie, se sprijini de birou și spuse fără să se uite la ea.

– Nu mă interesează dacă ești sau nu cea mai bună în meseria ta. Eu consider că nu poți să reconstitui jocul în trei săptămâni chiar dacă ai arde etapele. E o sarcină sortită eșecului… cel puțin în prezent.

De ce în prezent? Ce să însemne oare această restricție?

Ea deschise gura pentru a-i cere să-i explice vorbele misterioase, dar el continuă pe un ton aspru:

– Ai început deja?

– Ce să încep?

– Jocul de puzzle.

– Nu. Cele trei săptămâni încep să curgă abia de poimâine. În principiu, acum ar fi trebuit să mă odihnesc într-un hotel din Slough, de la periferia Londrei. Am la dispoziție două zile pentru a mă obișnui cu diferența de fus orar și a învăța să conduc pe dreapta șoselei. Dar am preferat să vin direct la Foxfoot ca să încerc să dau de tine… fără nici o intenție de a-ți smulge vreun secret, te rog să mă crezi.

El îi prinse fața, întârziind asupra gurii bine conturate și întrebându-se ce senzație ar încerca dacă ar mușca aceste buze care zâmbeau prea rar, după părerea lui.

O anunță pe un ton care nu admitea replică:

– Atunci, dat fiind că ești liberă mâine, vom petrece ziua împreună.

Aici, în casa ta. Ea observă o mică scânteie strălucind în ochii lui negri, ceea ce o determină să-și muște limba de emoție și să se

înroșească la față. De bună seamă că mintea ei începuse s-o ia din nou razna și Alex își va face o impresie foarte proastă despre americance.

– Dacă vrei să rămâi la Red Manor, n-ai decât, îi spuse el, dar cred c-ar fi mai bine să te duc să admiri împrejurimile. La adăpostul pădurilor dese din comitatul Cotswold Hills se ascund niște sate care nu s-au schimbat de secole. Foxfoot este un exemplu tipic în acest sens, dar în sudul comitatului mai sunt și altele, la fel de minunate, de care gloata de turiști încă n-a aflat.

Propunerea era tentantă și, în afară de asta, gândul de a petrece o zi întreagă lângă acel bărbat cuceritor o entuziasma, făcându-i inima să-i bată cu putere. Totuși intensitatea sentimentelor ei o puse pe gânduri și în felul acesta își recăpătă obișnuinta stăpânire de sine.

Programul scriitorului era probabil foarte încărcat și Natalie își spunea că înainte de sosirea pe neașteptate a unei musafire nepoftite, Alex nu era amator să piardă una din prețioasele lui zile de lucru.

Atunci ce spera să obțină? O scurtă aventură?

– Nu, Alex, tu ai de lucru și nu vreau să te deranjez. Nu trebuie să te simți obligat să faci pe ghidul cu o străină abia sosită din America ei natală.

– Nu mă simt obligat… așa cum spui tu. Îți propun doar să descoperi frumusețea peisajului din Cotswold Hills. Ce te deranjează?

– Nu… nu știu, se bâlbâi ea, descumpănită. Ești foarte amabil, dar de unde până unde hotărârea asta bruscă de a-mi dedica una din zilele tale de lucru?

– Pentru că de poimâine îți vei începe urmărirea.

Răspunsul lui ascundea cu ingeniozitate adevăratul motiv. Natalie se încruntă ușor. Oftă nedumerită, apoi, înțelegând că nu va scoate de la el nici o altă explicație, nu mai insistă. O zi întreagă

petrecută în compania lui Alex era mai mult decât putea spera vreodată! Se străduí să nu-l lase să observe starea de exaltare care o cuprinsese.

– Am tras la hanul din sat, îl anunță ea ridicându-se să plece.

– Știu… Știu totul, Natalie, îi spuse el cu blândețe în glas.

O, nu, nu știa tot! Spera ca el să nu fi remarcat tulburarea care punea stăpânire pe ea atunci când se afla lângă el.

– Așadar, ce părere ai despre Anglia? o întrebă Alex oprind Range Roverul într-o poiană presărată cu auriul grozamelor în floare.

În locul acela, copacii pădurii se retrăseseră creând parcă o fereastră deschisă spre vale. Cu excepția unui strat subțire de ceață care plutea pe deasupra râului, cerul era însorit.

Natalie vizitase satele cu străzi pavate cu piatră și case vechi din paiantă. În jurul conacelor și a celor mai umile cabane, admirase covorul de gazon, des precum catifeaua.

– Am impresia că am răsfoit un album de gravuri vechi, îi răspunse ea.

Alex îi zâmbi.

– N-am ales decât cele mai frumoase pagini de album, și anume pe acelea pe care uzinele și gloata de turiști încă nu le-au alterat. Am ocolit Stratford-on-Avon, situat în nordul comitatului. Satul este vizitat acum de mii de turiști care nici măcar n-au citit sau nu au auzit vreodată vreun vers de-al lui Shakespeare. Marele scriitor nici nu l-ar mai recunoaște. Totul aici este fals sau strident. Autocare poluante se înghesuie pe străzile urâțite de firmele cu neon. În curând, nu vor mai exista acolo decât buticuri cu suveniruri și berării cu fast food… Apropo, hoinăreala noastră nu trebuie să ne facă să uităm de masă. Ți-e foame?

Era obosit din cauza faptului că trebuise să fie tot timpul atent la drum, în timp ce o privea cu mare plăcere pe frumoasa lui pasageră. În dimineața aceea, cu coama ei roșcovană prinsă într-o coadă de cal și cu fața nefardată, avea înfățișarea unei școlărițe. De

fiecare dată când putuse să întoarcă privirea spre ea, îi admirase nasul cârn, obrajii îmbujorați, buzele cărnoase și pielea fină ca porțelanul.

Alex îi arătă cu degetul în fundul unei vâlcele o mulțime de acoperișuri cenușii și roșii dominate de turnul gotic al bisericii.

– Vom găsi în orășelul acela un restaurant excelent, îi spuse el trecând în marșarier pentru a ieși din nou în șosea.

– Mi-ar plăcea să luăm masa într-o berărie sau într-un han vechi, șopti Natalie ținându-se bine de scaun.

Alex conducea Range Roverul ca pe o mașină de curse, luând virajele în scrâșnetul asurzitor al frânelor. Era clar că avea reflexe de campion, dar Natalie nu era prea liniștită de această constatare. În afară de asta, atunci când merge cu viteză, Range Roverul nu este deloc confortabil. După o zguduitură puternică, Natalie se surprinse vorbind cu voce tare:

– Regret că nu am aici mașinuta mea. Cel puțin m-aș fi familiarizat cu conducerea pe partea stângă.

Ajunseră în orășel. Strada principală era mărginită de case vechi. Era o zi de târg. Circulația era infernală și trotuarele zumzăiau ca un stup de albine.

Alex descoperi un loc de parcare liber, se repezi să-l ocupe și apoi opri motorul.

– Te-am cam zgâlțâit pe drum, nu-i așa? Nu-i nimic. Cel puțin de la înălțimea Land Roverului ai putut să vezi oile de pe dealuri. Călătorind în mașina ta joasă, n-ai fi avut în fața ochilor decât panglica monotonă a șoselei.

Sări din mașină și-i dădu ocol pentru a o ajuta pe pasagera lui să coboare. O prinse de mijloc și o sprijini cu îndemânare până când picioarele ei atinseră pământul. Renunțase la cizme și pantalonii de catifea și-și pusese niște opincuțe și blugi. Pe sub hanoracul galben purta o bluză fină din lână albă. Pentru că se hotărâse să se poarte cuviincios, el rezistă impulsului de a o strânge la pieptul lui.

Natalie era dezamăgită de atitudinea lui rezervată. În timp ce se îndreptau spre berăria din apropiere, își punea tot felul de întrebări. Alex fusese un ghid perfect, dar nu cumva ea așteptase de fapt altceva de la această excursie? Nu se așteptase oare ca el să fie mai grăbit, adică mai îndrăzneț?

– Asta îți doreai cu adevărat?

Ea se trezi ca dintr-un vis și trecură câteva secunde până să-și dea seama că întrebarea lui Alex n-avea nici o legătură cu frământarea ei. Alex era foarte inteligent, dar nu avea darul de a ghici gândurile oamenilor.

Intraseră într-o încăpere luminată de ferestre cu geamuri de culoare verde montate în giurgiuvele de metal. Alex descoperi o masă liberă într-un colț destul de liniștit, situat în apropierea unei ferestre deschise care dădea într-o curte interioară. Se așezară unul în fața celuilalt.

– E splendid! exclamă Natalie.

– Nu e exact ce-aș fi dorit, bombăni Alex consultând meniul. Am impresia că n-avem de ales decât între două feluri de mâncare: pui cu ciuperci sau berbec cu mentă. Ce preferi?

– Pui, spuse Natalie repede. Nu-mi place nici berbecul, nici menta.

– Și la desert, ai ceva împotriva tartei cu rubarbă?

– Nu. A, știu că ar trebui să încerc mâncarea englezească, dar n-am venit aici în calitate de turistă. Sper că pe parcursul cercetărilor mele…

Se opri, devenind conștientă de faptul că își încălcase hotărârea de a nu-i mai vorbi niciodată despre vânătoarea de comori.

El dădu din cap în semn că aprobă tot ce spunea ea.

– Neagră sau blondă? întrebă el deodată.

– Poftim?

– Prin locurile astea se bea bere. Preferi neagră sau blondă?

Natalie nu îndrăzni să-i spună că nu băuse niciodată bere.

– Blondă, spuse ea privind părul lui Alex.

El se ridică, se duse să dea comanda la bar și reveni cu două halbe pline cu un lichid auriu și cu guler de spumă.

Natalie luă o înghițitură, băutura i se păru delicioasă și-și linse mustățile de spumă de la gură.

Alex privea cum își plimba vârful rozaliu al limbii peste buzele cărnoase. I-ar fi făcut plăcere să-i dea o mână de ajutor dar pe fața lui nu apăru nici o umbră de dorință.

După ce li se aduse mâncarea, el o întrebă pe Natalie în ce consta de fapt munca pe care o presta în mod curent la Boston.

Vroia să verifice dacă spune adevărul. Cu puțin timp în urmă, după plecarea tinerei, îl sunase pe unul din prietenii lui, care era profesor la Harward. Acum știa totul despre iscusința directoarei firmei „Indiscretul", deoarece descoperirea bibeloului de Saxa stârnise mare vâlvă în cercurile intelectuale și artistice din Noua Anglie.

Întrebarea o miră pe Natalie. Încerca oare s-o facă să-i spună cum avea de gând să procedeze pentru a descoperi ceea ce venise să caute? Gândul acesta o făcu să se încordeze.

– Ce anume vrei să știi?

– Tot. Cum poți deveni detectiv și în ce constă munca asta atât de specială.

– Atunci să facem schimb de informații. În schimb, tu îmi vei vorbi despre tine și despre modul în care un scriitor găsește subiectul romanelor sale.

– De acord. Îți petreci mereu timpul alergând după comori?

– Cam așa ceva, îi spuse ea stăpânindu-și un zâmbet.

Era nevoită să se aplece mult înainte și să vorbească foarte tare ca să poată acoperi vacarmul din încăpere.

– … Încerc să găsesc ceea ce au pierdut oamenii, continuă ea. După părerea lor, este vorba de cele mai multe ori de cea mai

prețioasă comoară. De obicei mă limitez la căutarea unor obiecte, dar se întâmplă să-i ajut pe unii clienți să-și regăsească și câte un prieten sau un frate dispărut. Uneori, dezamăgiți de faptul că, după părerea lor, poliția nu se ocupă îndeajuns de mult de problema lor, unii părinți mă imploră să merg în căutarea vreunui minor care a fugit de acasă sau poate fi vorba despre o mamă care-mi cere să-i aduc înapoi copilul care i-a fost răpit de către fostul soț. La începutul carierei, acceptam și acest gen de cazuri. Acum le refuz și-i sfătuiesc pe clienți să se adreseze poliției sau justiției…

După discuția lor din ziua anterioară, Alex avusese toată dimineața la dispoziție pentru a o studia. Simțindu-se acum în stare să citească sentimentele exprimate de trăsăturile feței ei, văzuse o umbră de tristețe în ochii ei verzi și se mira în sinea lui.

Deodată, înțelese că acesteia îi repugna să-i facă confidențe. Simțise starea de încordare care o stăpânea și își dădea seama acum care ar putea fi motivul. Ea se opunea pur și simplu ideii că ar putea fi interesat de persoana ei și altfel decât în calitate de om însărcinat cu o anumită misiune. Nu o suspecta că ar avea intenția de a-l trage de limbă pentru a afla niște indicii despre jaloanele pe care le notase pe desene și în manuscrisul cărții. De altfel, în timpul plimbării, ea avusese grijă să nu facă nici o aluzie la acest aspect, dar simțea că păstrează o anumită distanță față de el. Cel puțin asta era impresia lui.

Când terminară de mâncat primul fel și se apucară de desert, el se hotărî să meargă până la capăt.

– De ce refuzi să-i cauți pe copiiii pierduți sau răpiți?

– Asta e treaba poliției.

– Dar ai mai făcut asemenea investigații.

– La început da, dar…

Ea ezită să-și continue propoziția. Alex încercă să o ajute.

– Am impresia că te implici în munca ta atât de mult, încât vezi în fiecare caz o problemă personală și de aceea ajungi să suferi din cauza asta aproape la fel de mult ca cei care ți se adresează ca să le rezolvi situațiile încurcate.

Ea se uită la el cu ochii măriți, uluită de perspicacitatea lui. Era adevărat că activitatea de căutare a copiilor pierduți o tulbura extrem de mult.

– Ai dreptate, genul ăsta de anchetă pur și simplu mă îmbolnăvește. Am văzut pe parcursul desfășurării lor prea multă răutate, prea multă ipocrizie, dar și suferință atât de mare și imposibil de ușurat, încât nu mai eram eu însămi timp de câteva zile. Împărtășeam durerea mamelor și le trăiam angoasele. În cazurile de divorț mă puneam în locul copilului lipsit de apărare, marcat pentru totdeauna de despărțirea părinților lui. Și atunci, mi s-a făcut frică.

– Frică de ce?

– De a nu-mi pierde încrederea în viitor și în oameni și nu vroiam să ajung la concluzia că nu e bine să dau naștere unui copil de teamă să nu aduc pe lume încă o ființă nefericită.

Capitolul 4

După câteva clipe de tăcere, Alex spuse:

– Și de când te-ai hotărât să-ți restrângi activitatea doar la căutarea unor obiecte pierdute ți-ai recăpătat echilibrul?

– Echilibrul?

– Da. După părerea mea, o femeie care refuză să se căsătorească și să aibă copii nu prea e în regulă. Ar trebui…

Natalie îl opri.

– N-ai înțeles nimic. La șaisprezece ani, ca toate adolescentele de altfel, vroiam să mă mărit cu un prinț călare pe un cal alb și să am o droaie de copii de crescut. Poate că din cauza profesiunii pe care am ales-o, nu mai văd de mult viața în roz. M-am confruntat cu un număr atât de mare de situații dramatice încât stau și mă întreb dacă există cu adevărat fericire pe pământ. Știu că pe mine nu ajung să mă caute cuplurile fericite, dar oricum numărul celor care se despart este atât de mare, încât treaba asta mă pune pe gânduri. De unde să știu dacă alegerea mea va fi una corectă și dacă alesul meu își va îndeplini promisiunile? Cum pot ști dinainte dacă nu cumva, în lumea asta haotică, un război sau un tâlhar nu-mi va ucide copilul sau bărbatul pe care-l iubesc? De aceea, mă călăuzesc după vechiul proverb: „Dacă te îndoiești de ceva, mai bine abține-te“. Nu mă ocup decât de cazurile în care sunt sigură că nu există riscul de a mă cufunda din ce în ce mai mult în pesimism…

Se opri, simțindu-se tulburată. Nu mai vorbise niciodată atât de mult despre gândurile și filozofia ei de viață. Era convinsă că lui Alex, datorită proverbialei lui rezerve britanice, nu-i făcea impresie bună succesiunea de stări sufletești pe care le observase la ea în minutele din urmă.

Se uită la el, dar nu reuși să citească nimic pe fața lui impasibilă. Ca să se prezinte într-o lumină ceva mai favorabilă, adăugă:

– Mă bucur de mare succes în branșa pe care am ales-o. Clienții mei îmi recunosc priceperea și spiritul analitic.

– Înțeleg, spuse el dând din cap ca și când ar fi înțeles brusc de ce editura Dempsey Press o alesese să-i testeze manuscrisul. Dat fiind că patronul tău te lasă să acționezi așa cum consideri de cuviință, înseamnă că te apreciază foarte mult.

Din neatenție, Natalie nu mai făcu precizarea că agenția era a ei și că n-avea alt șef în afara urgenței cazurilor pe care le avea de rezolvat.

– Ce studii ai făcut? o întrebă el.

– Fiind din Boston, am urmat cursurile facultății Harward și am obținut masteratul în drept.

– Locuiești cu părinții?

– Nu. Când am înțeles că pot să mă descurc singură, părinții mei au optat pentru clima californiană. Au o librărie la Carmel, în sudul orașului San Francisco… Dar ai tăi unde locuiesc?

– Au plecat din Foxfoot și s-au mutat la Paris, în urmă cu câțiva ani, pe când mai erau încă suficient de tineri ca să poată aprecia mâncarea franțuzească. Voiau să vândă Red Manor. Eu fiind unicul copil, am cumpărat domeniul familial pentru ca acesta să nu cadă în mâinile unor străini.

De fapt, lucrurile nu stăteau chiar așa. Crezuse că părinții lui erau în pragul falimentului, dar în realitate aceștia dispuneau de venituri destul de importante. Lady și lordul Garrick plasaseră capitalul investit de scriitor într-un fond care îi va reveni mai târziu primului lor nepot.

Fără să ia în seamă acest act de generozitate. Alex se considera păcălit. Își adora părinții, dar ura apropourile lor referitoare la burlăcia lui. După părerea lui, cam își depășeau atribuțiile atunci când îl sfătuiau să frecventeze o anumită moștenitoare aleasă de ei, firește de familie foarte bună.

– Ți-am citit biografia de pe coperta cărților tale, îi spuse Natalie. Ai scris prima carte la douăzeci de ani. Era un roman polițist?

– Nu.

Și fără să dea vreo altă explicație, reveni la subiectul care îl interesa.

– Deci n-ai lăsat la Boston nici vreun logodnic, nici vreun soț, pe nimeni la care să te gândești seara înainte să adormi?

– Ce te-a apucat? îi răspunse ea revoltată. Ba da, mă gândesc la cineva.

– Aha!

Părea dezamăgit. Ea izbucni într-un râs vesel care se pierdu în vacarmul din salon. Apoi, pentru că îi era milă să-l vadă atât de descumpănit, ea adăugă:

– Mi-e dor de secretara mea. Eu și Liz suntem prietene foarte bune și în ciuda câtorva diferențe de opinie, ne înțelegem foarte bine. Tu ai secretară?

El dădu din cap în sens negativ. Terminaseră de mâncat și acum Alex se grăbea să plece din salonul zgomotos și plin de fum. Se duse să plătească nota la bar și apoi o luă pe Natalie de braț pentru a o conduce spre strada luminată de razele soarelui.

Circulația era și acum la fel de intensă. În timp ce așteptau să poată traversa strada pentru a ajunge la Range Roverul parcat ceva mai departe, de cealaltă parte a șoselei, Alex o întrebă:

– Ce dorești să mai vezi în după-amiaza asta? Vrei să vizităm un muzeu, un castel medieval sau o vilă romană? Există una în apropiere, pe care arheologii au reconstituit-o cu multă fidelitate.

– Hotărăște tu, îi spuse ea distrată.

Atenția îi era atrasă de magazinul unui anticar de pe trotuarul de vizavi. Zărise în vitrină niște minunate pendule vechi și cutii muzicale. Vrând să le vadă mai de aproape, se desprinse de brațul lui Alex. Mașinile circulau din ambele sensuri. Uitând că în Marea Britanie prioritățile sunt inversate, Natalie se năpusti spre șosea după ce se uitase mai întâi la stânga, apoi la dreapta, ceea ce declanșă o mulțime de scrâșnete de frâne în lanț și ajunse pe celălalt trotuar însoțită de un concert de claxoane.

Alex o ajunse din urmă câteva secunde mai târziu. Spaima pe care i-o provocase îl indispusese.

– Să nu mai faci niciodată așa ceva! urlă la ea.

– Ce anume?

Ea se uita la o cutie muzicală care reprezenta niște cai din tablă pictată.

– Puteai să te accidentezi! M-ai făcut să îmbătrânesc cu douăzeci de ani, îi spuse el pe un ton arogant.

Natalie consideră că prețul bibeloului depășea posibilitățile ei materiale și își îndreptă atenția către Alex. După ce făcu un calcul rapid, îi spuse în glumă:

– Deci acum ai cincizeci și șase de ani? Ei bine, dă-mi voie să te felicit! Nu pari a avea atâția!

Dar Natalie înțelese că gluma ei era deplasată. Alex părea într-adevăr supărat. Ar fi fost mai bine să schimbe subiectul discuției.

– Aș vrea să vizitez vila romană. E departe de aici?

– Sunt vreo doisprezece kilometri până acolo.

– Dacă n-ai nimic împotrivă, aș dori să conduc eu mașina. În felul acesta, voi putea să mă familiarizez cu conducerea pe partea stângă.

– Nici să nu te gândești la așa ceva!

– De ce? Ți-e frică?

– Nu sunt obișnuit să fiu condus de o femeie, îi răspunse el pe un ton tăios.

Ea dădu resemnată din umeri, spunându-și în sinea ei că englezii sunt niște conservatori incorigibili.

Ajunseră în cele din urmă lângă Range Rover și Alex descuie portiera din stânga. O lăsă pe ea să se instaleze pe scaun și el dădu ocol mașinii, se așeză pe locul șoferului și trase o înjurătură în timp ce lovea nervos cu pumnul în volan.

Natalie se întoarse spre el.

– Ce este, ai pierdut cheile? se interesă ea.

– Nu, dar îmi voi pierde permisul de conducere.

Îi arătă o hârtie pe care o luase de pe parbriz, fixată sub ștergător.

– Este a zecea amendă de la începutul anului, îi explică el și toate le-am primit pentru exces de viteză. Asta mi-a fost dată pentru staționare interzisă. La cea de-a noua, judecătorul mi-a spus: „Dacă mai primești încă una, nu numai că vă voi lua permisul, dar vă voi aduce și în fața lui Old Bailey".

– Ce înseamnă Old Bailey?

– Curtea supremă.

– O! exclamă Natalie, impresionată.

– Și am primit-o și pe-a zecea, șopti Alex pe un ton lugubru. Fără permis, la Foxfoot e moarte curată.

Natalie gândea cu repeziciune.

– Și dacă aș lua-o pe numele meu? îi propuse ea.

– Ai face asta pentru mine?

– Sigur că da.

Tânăra regreta numai faptul că nu cunoștea cât de mari erau amenzile britanice, dar acesta era doar un amănunt nesemnificativ.

– Ești o fată tare bună, spuse Alex demarând în trombă pentru a intra din nou în trafic. Buna dispoziție îi revenise.

Natalie se prinse zdravăn cu mâinile de scaun. Raliul urma să înceapă din nou. Acum era convinsă că Alex era un adevărat maniac al vitezei, dar trebuia să recunoască faptul că gustul pentru risc constituia unul din farmecele personalității sale.

***

Stând la volanul unei puternice berline cu geamuri fumurii, Ned Murdoch ieși din parcare și intră în fluxul de mașini de pe șosea, făcând în așa fel încât să rămână în spatele Range Roverului. Filajul se dovedise mai ușor decât și-l imaginase Natalie Tracy, a cărei perspicacitate, după câte se părea, era fără nici un cusur, nici măcar nu-și dăduse seama că era urmărită.

Dacă trebuia numai să o sperie, va găsi cu ușurință ocazia s-o facă și dacă Stanhope va lua hotărârea să meargă și mai departe, se va supune ordinelor primite.

Ned se întrebă ce va spune prietenul lui când îl va anunța că domnișoara Tracy își petrecuse ziua liberă împreună cu Garrick. Oare ce-și spuseseră cei doi? Dacă tânăra femeie fusese atât de șireată pentru a-l determina pe scriitor să-i dezvăluie niște indicii necesare ușurării cercetărilor sale, poate ar fi mai bine să folosească metodele cele mai dure și s-o lichideze pe neavenită.

Dar cum să procedeze?

Ned Murdoch nu era însă niciodată în pană de idei. Deodată un zâmbet îi schimonosi trăsăturile de maimuță: Haida de, că doar n-o fi atât de complicat! Ar putea chiar să-i sugereze lui Stanhope să-i elimine și pe scriitor și pe femeie dintr-o lovitură.

***

Vila romană o încântase pe Natalie. Săpăturile scoseseră la iveală treizeci și două de camere și mai multe băi. Dat fiind că acestea se găseau în mijlocul unui parc deschis pentru public, după vizită Alex o condusese pe potecile mărginite de tufe de liliac

înflorit și îi ținuse un adevărat curs despre dominația legiunilor romane din primul secol, pe vremea când Anglia se mai numea încă Britania…

La întoarcere, Natalie acceptase să ia ceaiul la el acasă.

Doamna Walter, o femeie înaltă, slabă și sobră, având părul cărunt pieptănat cu cărare pe mijloc, le aduse în bibliotecă o tavă încărcată cu de toate. Înainte să plece, aceasta aprinse focul în șemineu. Natalie văzuse mai degrabă curiozitate decât antipatie în privirea care o studia din spatele ochelarilor cu rame aurite.

– Așadar, ce trebuie să fac în legătură cu amenda ta? îl întrebă ea în timp ce rontăia o chiflă.

Alex o privi mirat.

– Apreciez propunerea ta, dar chiar vorbești serios?

– Bineînțeles. În cazul în care nu iau amenda asta asupra mea, tu o să rămâi fără mașină. Am înțeles bine cum stau lucrurile?

– Da. Dă-mi numai numărul permisului tău de conducere. Mâine o să rezolv problema cu poliția locală. Le voi spune că ți-am împrumutat Range Roverul meu.

– Bine, spuse ea și scoase actul din geantă. Și dacă argumentul ăsta n-o să țină, anunță-mă. Voi merge să depun eu însămi mărturie la comisariatul din Oxford. Cred că o să ajung în oraș mâine pe la prânz.

Ea observă că în ochii lui întunecați se aprinde o scânteie de interes și își mușcă buza de jos de necaz. Reușise toată ziua să nu vorbească despre misiunea ei și uită că, din neatenție, desconspirase primul oraș din cele pe care urma să le viziteze pe parcursul anchetei sale. De aceea, încercă să mai dreagă puțin răul făcut.

– Da, mâine am de gând să vizitez Oxfordul și mai ales câteva din colegiile sale. Mi s-a spus că nicăieri în altă parte nu se găsesc atât de multe vestigii din secolul XV.

– Așa este. În afară de asta, Oxfordul fiind prin excelență un centru universitar, se mândrește cu faptul că are un mare număr de librării și biblioteci. Dacă dorești, pot să-ți recomand câteva de pe Brodd Street…

Se opri, nevrând nici el să lase să devieze discuția spre un subiect care putea privi în vreun fel sau altul tema cărții lui. Și în plus, în momentul acela mai avea și alte lucruri de făcut, decât să discute despre calitățile librăriilor din Oxford.

Natalie pur și simplu îl fascina. Scriitorul o sorbea din ochi și ar fi vrut să-i sărute fiecare din pistruii presărați în mod caraghios pe nasul ei cârn și pe pomeții obrajilor. Dumnezeule, ce mult îi plăcea femeia asta! Își stăpânea încă de dimineață dorința de a o avea și acum îi venea cu atât mai greu, cu cât în mai multe rânduri surprinsese în ochii ei verzi o flacără care pur și simplu îl scosese din minți. Avea de gând să n-o lase să plece fără măcar să-i simtă gustul buzelor… Da, numai să le atingă și să-și treacă degetele prin părul ei atât de mătăsos.

În momentul în care privirile li se întâlniră, el se ridică în picioare și, ocolind biroul uriaș, se apropie încet de ea.

Natalie puse ceașca goală pe tavă. Inima îi bătea din ce în ce mai puternic. Avusese presimțirea că, mai devreme sau mai târziu, se va produce inevitabilul. Știuse acest lucru încă din momentul în care li se întâlniseră privirile pe colina din fața domeniului. Atunci își spusese în sinea ei că bărbatul acela trebuia să obțină totul de la viață. Și chiar în clipa aceea se simțise pregătită să-i ofere ceea ce îi cerea el.

Se simți dezamăgită când îl văzu îndreptându-se brusc spre șemineu și punând doi bușteni pe foc.

Atunci se ridică să plece.

Alex se întoarse, o privi și străbătu din câțiva pași distanța dintre ei.

Ea nu făcu nici o mișcare, ca hipnotizată, simțindu-și voința paralizată de uriașa forță virilă radiată de Alex.

În câteva clipe, fața ei înfierbântată de emoție se găsi aproape de a lui și ea îi zâmbi în semn de supunere. Alex o strânse la piept și buzele lui risipiră, mai întâi încet, o ploaie de săruturi pe obrajii și pe fruntea ei. Apoi se abătu nerăbdător asupra gurii ei, o mușcă și o sărută.

La contactul cu buzele lui tari și fierbinți, Natalie simțea valuri de plăcere crescând în ea și distrugând rămășițele de rațiune care mai existau în mintea ei copleșită de emoție. Descoperea fără voia ei o mulțime de senzații amețitoare în timp ce cu mâinile lui posesive, Alex îi mângâia umerii, ceafa și spatele. Prin apăsarea buzelor o forță să-și deschidă gura.

Când li se atinseră limbile, un val uriaș de căldură i se răspândi prin tot trupul. Bărbatul acela reprezenta aventura vieții ei și sub presiunea dorinței, nu-și mai dorea altceva decât să i se dăruiască în întregime.

Alex ar fi vrut să prelungească plăcerea amețitoare a acelui prim contact, dar era mult prea excitat ca să se mai mulțumească cu un simplu sărut. Bănuise dintotdeauna că roșcatele cu buze cărnoase ascundeau un temperament focos și nu se înșelase deloc. Femeia care se lipea de trupul lui era ca un vulcan dezlănțuit. Îi mușcă buzele, apoi îi antrenă buzele într-un joc erotic care îl aduse în pragul amețelii. Începu să-i desfacă nerăbdător nasturii bluzei, când simți un miros de lână arsă care puse punct în mod brutal dorinței care ajunsese la paroxism.

Îi dădu drumul lui Natalie, făcu stânga-mprejur și se năpusti spre șemineu. Ceva mai devreme, în graba lui de a o strânge mai repede în brațe, aruncase cei doi bușteni pe vatră fără să fie atent la echilibrul acestora, astfel încât unul din ei alunecase și ardea acum pe marginea covorului.

Luă cleștele agățat lângă vătrai și reuși să pună la loc lemnul în cămin. Apoi strivi cu călcâiul micile flăcări care mai dansau pe podea. Împinse apoi fără grabă jăraticul în fundul vetrei și propti solid bușteni deasupra lui.

Pe femeia aceasta seducătoare o va duce în patul lui, dar mai târziu. Acum, nu voia să forțeze lucrurile. Știa că ea era de acord, dar dacă ar fi avut-o în seara aceea, a doua zi ar fi regretat amândoi, pentru că nici unul din ei nu fusese pregătit pentru acel coup de foudre…

El oftă adânc, își recăpătă în cele din urmă controlul asupra lui însuși și se întoarse spre ea.

Natalie rămăsese în același loc, în fața biroului, și-l privea tulburată, cu ochii măriți și buzele încă umflate de forța sărutului lui.

O mai dorea și acum, dar numai ca pe un fruct oprit pe care îl mănânci din ochi la început, înainte de a-l devora. În clipa aceea, își propuse să-l savureze pe îndelete. Cunoștea itinerarul ei și știa că ar putea să meargă la ea când voia. Așteptarea nu reprezenta o tortură rafinată, dar în prima noapte în care o va petrece cu Natalie, Alex își propuse să facă o călătorie erotică pe care n-o va uita niciodată.

– Co… covorul, îngăimă ea revenind cu picioarele pe pământ. El făcu un gest nepăsător.

– S-au pârlit câteva franjuri. Liniștește-te, nu e nimic grav.

Natalie se întrebă dacă nu cumva uitase scenele petrecute mai devreme. Simțise niște senzații care o lăsaseră buimacă, dar Alex, cel puțin în aparență, nu căzuse pradă unor asemenea emoții… sau poate nu le dăduse nici o importanță. Părea atât de senin și relaxat! De aici trase concluzia că pentru el mângâierile și săruturile nu erau decât un joc, o plăcere de donjuan obișnuit cu viclesugurile seducției. Amețită de gesturile lui, se lăsase păcălită cu o naivitate de neiertat.

– Curând se va lăsa noaptea, observă Alex. Ar fi mai înțelept să te conduc la hotel.

Ea ridică mândră capul.

– Nu te deranja. Pot foarte bine să mă întorc și singură în sat.

– Dar nu…

– Te rog, Alex. Ziua a fost foarte plăcută, dar am senzația că te-am făcut să pierzi timp prețios. De aceea, vreau să ne despărțim acum. Îmi va face foarte bine să merg puțin pe jos.

El o conduse până la poarta domeniului. Natalie simțea că are obrajii în flăcări și spera totuși ca nimic să nu trădeze dezamăgirea ce pusese stăpânire pe ea. Pentru a-și mai da puțin curaj, își spunea în sinea ei că suferința îi era provocată numai de orgoliul său rănit.

De ce oare Alex o respinsese după ce o îmbrățișase? Evident că nu trebuia să-și lase conacul să se facă scrum, dar după ce stinsese focul, de ce se arătase atât de distant? Își dăduse seama poate prea târziu, că n-avea de-a face cu o femeie grațioasă? Poate nu-i plăceau decât fete tip manechin, cu pieptul plat și fără un gram în plus pe șolduri?

În momentul în care se despărțeau, apăru doamna Walter la volanul unui mic Fiat.

– Mă duc să fac niște cumpărături în sat. Vreți să vă iau cu mine? îi propuse ea Nataliei după ce coborî să deschidă poarta domeniului.

Îi venea greu s-o refuze. Natalie acceptă și, în timp ce intendenta închidea poarta, ea deschise portiera și se instală pe locul din stânga.

Alex se înclină politicos în fața ei, fără să-i întindă mâna, așa cum ar fi făcut un american.

– Vrei să iei mâine masa cu mine? îi propuse el.

Ea clipi des din ochi, nedumerită. Ce-o fi oare în capul lui? Știa că a doua zi își va începe ancheta la peste cincizeci de kilometri distanță de Foxfoot. Ceva mai devreme, îi demonstrase în mod tacit că nu-i plăcea de ea. Atunci, de ce voia s-o revadă?

Ea îl privi cu un aer sfidător.

– Plec din Foxfoot mâine dimineață. De ce să luăm masa de prânz împreună?

– Pentru simplul motiv că îmi face plăcere să stau la taifas cu tine, îi răspunse el.

Alex constată cu satisfacție că nu mai avea o figură speriată. Prefera s-o vadă într-o atitudine belicoasă, cu o expresie provocatoare în ochii ei ca smaraldul.

Ca să se răzbune pentru umilința îndurată, Natalie era gata să-i răspundă că plăcerea nu era și de partea ei, dar se abținu la timp. Furia era un rău sfetnic și sub influența acesteia risca să rostească niște vorbe pe care nu le gândea cu adevărat. Se hotărî deci să adopte o atitudine care nu o caracteriza de obicei, dar al cărei rafinament corespundea politeței reci a englezului.

– Mi-ar plăcea tare mult, dragă prietene, să luăm masa împreună, dar, din nefericire, nu știu unde voi fi mâine la ora prânzului.

Alex se încruntă ușor. De unde până unde la ea tonul ăsta brusc afectat, care nu se potrivea deloc cu sinceritatea ei obișnuită? Ceea ce aprecia la ea era și spontanietatea ei înviorătoare prin care se deosebea de fanii lui fandosiți.

Pe când ea se instală lângă doamna Walter, el îi dădu numele și adresa unui restaurant. Chiar dacă va refuza să se ducă acolo, el cunoștea atât de bine Oxfordul, încât în cele din urmă va reuși să dea de ea.

Fiecare cu vânătoarea lui, își spuse el cu o ironie rece.

Capitolul 5

Chiar și atunci când călătorea, Natalie nu renunța la partida ei matinală de jogging, cu atât mai mult cu cât alergarea prin Foxfoot și împrejurimile lui nu era o corvoadă, ci o încântare. O arteră a șoselei naționale apăra orașul de o circulație prea intensă.

Ziua se anunța caldă și însorită. Tânăra se întorcea la Foxfoot pe un drumeag pustiu, când auzi în spatele ei un zgomot de motor. Fără să se oprească din alergat, se întoarse și zări o berlină mare, cu geamuri fumurii care, încălcând toate regulamentele, circula cu viteză pe… partea dreaptă a șoselei.

Pentru a-l evita în ultima secundă, Natalie n-avu încotro și se aruncă într-o groapă de pe marginea drumului. Bolidul trecu în trombă pe lângă ea, și, dat fiind că acesta intrase destul de mult pe partea pietonală care nu era asfaltată, lăsă în urma lui un nor gros de praf.

Înainte să se ridice de jos, Natalie nu auzi decât ciripitul păsărelelor care tulburau din nou liniștea dimprejur. Atunci se strădui să-și smulgă jacheta din mărăcinii care se agățaseră de ea. Era clar că Alex nu era singurul șofer nepriceput din zonă. Dar el, cel puțin, își spuse Natalie furioasă, circula numai pe partea stângă.

Atunci când căzuse, se lovise cu genunchiul drept de un pietroi astfel că merse șchiopătând până la podul din piatră cenușie de

peste râu. Ca să-și mai revină după șocul suferit mai devreme, se sprijini cu coatele de parapet și privi cum curge apa pe sub ea, o apă atât de limpede, încât se zăreau cu ușurință ierburile și pietrele de pe fundul râului.

Natalie își spuse că, dacă făceai abstracție de șoferii cam sonați din zonă, Foxfoot putea fi considerat un sat plin de farmec. Se simțea atât de bine în târgul acela de provincie, încât îi părea rău că trebuia să-l părăsească. Când ajunse în camera ei, dat fiind că încă era nervoasă din pricina aroganței scriitorului, încercă să se gândească la altceva, alcătuindu-și planul de bătaie pentru a doua zi.

Probele pe care i le trimisese editura constau numai într-o serie de cinci gravuri destinate să ilustreze cartea. Pentru a-i ușura sarcina, pe spatele primelor trei planșe era însemnat orașul sau regiunea în care trebuia să caute cheia desenelor.

Natalie va începe cercetările la Oxford, apoi se va duce la Edinburg și în Cumbria, în Districtul Lacurilor. Ultimele două gravuri erau foarte misterioase și nu purtau nici o însemnare.

Indicațiile referitoare la primele cercetări erau succinte și confuze. Trebuia să descâlcească semnificația unei imagini care reprezenta un olar care stătea noaptea în atelierul lui, așezat în fața unei mese de lucru. Ușa încăperii era deschisă și afară se vedea o grădină în care se distingea clar un cadran solar. Pe cerul întunecat se puteau zări o mulțime de stele.

În spatele meșterului, stăteau aliniate pe o etajeră mai multe obiecte din ceramică. La picioarele lui erau șase animale: un câine, un motan, o veveriță, o nevăstuică, un iepure și o maimuță aflate în libertate și care păreau să trăiască în bună înțelegere. În fundul camerei se găsea o masă rotundă pe care se afla o sabie.

Timp de două ore, Natalie încercase să găsească cheia acelei ghicitori, dar totul fusese în zadar. Oare nu-i mergea mintea din cauză că Alex continua să o obsedeze?

Se duse la culcare și toată noaptea amintirile dulci-amare din ziua petrecută în compania scriitorului o chinuiră, împiedicând-o să se odihnească.

În dimineața aceea, joggingul îi întărise mușchii și-i luminase mintea. Acum se simțea în stare să judece limpede și să-și vadă de treabă fără să se mai gândească permanent la Alex.

După ce își fricționă ușor genunchiul dureros, aruncă o ultimă privire spre apa limpede care țâșnea din stâncă, apoi o luă spre drumul de întoarcere spre han.

După ce făcu un duș, se îmbrăcă într-o pereche de blugi, un tricou și hanoracul galben și își prinse părul la ceafă într-un fileu, Natalie era gata să pornească din nou la drum.

Înainte să iasă din cameră, întinse pentru ultima oară pe pat gravura referitoare la Oxford și încercă să-i descifreze înțelesul.

Tânăra cunoștea regulile jocului. La fiecare oprire, trebuia să reconstituie un cuvânt, un proverb sau o propoziție. La sfârșitul lungii ei anchete, puse cap la cap sau îmbinându-se între ele ca piesele unui joc de puzzle, indiciile găsite trebuia să-i dezvăluie locul și poate chiar natura comorii. Mai știa și că adesea desenele conțineau niște capcane greu de descoperit. De asemenea, prima imagine putea conține multe indicii care nu-i puteau folosi decât la sfârșitul traseului.

Când studiase prima imagine, nu-i atrăsese nimic atenția. Știa că nu trebuia să se aștepte ca munca să fie prea ușoară, dar de obicei, datorită perspicacității ei, reușea să dezlege cât ai clipi careurile cele mai complicate.

În cazul de față, două ciudățenii meritau un studiu mai aprofundat. Din moment ce era clar că olarul lucra noaptea, de ce era necesar un cadran solar? Tipul ăsta de ceasornic nu-i folosea la nimic. Și animalele acelea aflate în libertate de ce nu se sfâșiau între ele? Voise oare autorul să sugereze existența unui fel de adăpost pentru animale, cum ar fi de exemplu o grădină zoologică?

Natalie se hotărî să nu ia în seamă masa rotundă și sabia care, după toate aparențele, evocau legenda regelui Arthur. Primul lucru pe care îl va face când va ajunge la Oxford va fi o vizită la o agenție de turism. În felul acesta, va afla dacă orașul avea vreun cadran solar sau o grădină zoologică.

Două ore mai târziu, după ce își lăsase mașina în parcarea din afara Oxfordului, Natalie bătea străzile orașului cu treizeci și patru de colegii. Avea impresia că se plimbă printr-un oraș-muzeu încremenit în timp și dominat de turlele numeroaselor lui clopotnițe. Nu existau clădiri înalte, ci niște imobile cu aspect aristocratic construite în stilul gotic și clasic, cu proporții armonioase. La câțiva metri de agenția de turism, Natalie se opri câteva clipe pentru a contempla o turlă de biserică ce avea în vârf o figură alegorică impunătoare care bătea într-un clopot la fiecare sfert de oră. Funcționara de la agenție îi spuse că turla reprezenta de fapt ceea ce mai rămăsese dintr-o biserică din secolul XIII. Natalie îi ceru o listă cu cadranele solare din Oxford.

Fata blondă din spatele ghișeului acoperit de pliante publicitare nu păru mirată de cererea tinerei. Ea se întoarse, scoase câteva broșuri dintr-un raft și i le întinse.

Natalie se uită repede prin ele și spuse mirată:

– Mi-ați dat niște materiale documentare despre colegiile din oraș, dar eu n-am cerut așa ceva. Eu vreau să știu unde sunt amplasate cadranele solare.

– Știu că unele colegii au câte un cadran în grădina lor. Le veți descoperi vizitând orașul, dar acestea nu sunt deschise decât după-amiaza.

– Și grădina zoologică?

– La Oxford nu există nici o astfel de grădină. În schimb, avem cea mai veche grădină botanică din Anglia care este deschisă de la nouă la șaptesprezece, fără pauză.

Ușor dezamăgită, căci acum se întreba dacă nu cumva făcea o greșeală neluând în considerare decât ciudățeniile desenului, Natalie ieși din agfenție cu un plan al orașului și o grămadă de pliante turistice. Funcționara o sfătuise să facă o vizită la Bodleian Library, una din bibliotecile cele mai vechi și mai importante din lume, unde va găsi tot ce o interesa referitor la istoria Oxfordului.

Natalie se îndreptă spre un părculeț din apropierea bibliotecii. Se așeză pe prima bancă liberă și, după ce studie îndelung

broșurile, se hotărî să-și înceapă ancheta printr-o vizită la grădina botanică, unde găsi primul cadran solar, pe malul celălalt al pârâului care traversa parcul.

Văzut de la distanță, acesta nu semăna deloc cu cel din desen. Tocmai se pregătea să se ducă să-l vadă mai de aproape, când auzi o voce cunoscută în spatele ei.

– Ceasul de la Carfax Town a sunat de douăsprezece. Ai uitat că aveam întâlnire?

Natalie se felicită că nici măcar nu tresărise la auzul glasului lui. Ignorându-l intenționat pe bărbatul din cauza căruia își pierduse somnul, ea privea fix la un punct de pe celălalt mal al pârâului.

– Ce preferi? continuă Alex în spatele ei. O paella, o supă chinezească sau un escalop de vită a la francaise? Dat fiind că n-ai ținut cont de adresa pe care ți-am dat-o, îți propun altele. Foarte aproape de aici sunt câteva restaurante mici cu un anumit specific. Putem alege unul din ele pentru a lua masa de prânz împreună.

Natalie se întoarse încet spre el și îl privi lung. Îmbrăcat într-un costum din lână bej puțin cam uzat, dar pe care îl purta cu un aer princiar, Alex îi zâmbea. Ochii lui căprui cu nuanțe aurii erau plini de răutate.

Cu toate că se hotărâse să-l alunge din gândurile ei, în cele din urmă revederea cu el i se păru mai degrabă plăcută. Deși era plină de resentimente față de el, Natalie se hotărî să-i accepte invitația. El o prinse de braț și o conduse spre ieșirea din parc.

– Cum m-ai găsit? se miră ea.

– N-a fost prea greu. Voiam să te văd. Mai avem încă multe să ne spunem

Când îi atinse brațul, Natalie se simți din nou tulburată, dar, dat fiind că nu-l iertase pe Alex pentru atitudinea lui disprețuitoare din ziua trecută, acum se simțea suficient de puternică pentru a face față emoțiilor pe care i le stârnea.

În definitiv, ce risca dacă accepta să ia masa cu el?

Intrară într-un restaurant italian ferit de forfota mașinilor și turiștilor. Mesele erau așezate sub niște umbrele mari, pe o terasă situată chiar în fața unui bulevard mare care cobora spre fluviu.

– E Tamisa?

– Da, dar la Oxford studenții au numit-o întotdeauna Isis. Ghici din ce cauză!

Aleseră o masă de la marginea terasei. Chelnerii erau amabili și mâncarea apetisantă. Alex comandă pește și vin roșu.

– Ce mai vrei să știi despre mine? îl întrebă Natalie ceva mai târziu, jucându-se cu furculița în spaghete. Cred că ți-am spus tot despre viața mea la Boston și, dat fiind că nici unul din noi nu avem intenția dă aducem în discuție motivele care m-au adus în Anglia, nu prea văd ce aș mai putea să-ți povestesc… cu excepția necazurilor mele, desigur, despre care nu vreau să vorbesc…

– Necazuri? Ce fel de necazuri?

– Mai și întrebi! îi răspunse ea cu o voce dintre cele mai aspre. De ce ai venit după mine la Oxford din moment ce ieri abia așteptai să scapi de mine?

Ea sorbi o înghițitură de vin și îl privi pe deasupra paharului, așteptând un răspuns care întârzia să vină.

Enervată de faptul că îl vedea stând atât de liniștit, insistă:

– Mai întâi m-ai sărutat și apoi m-ai respins ca și când nu ți-ar fi plăcut de mine. Doar dacă…

Mai sorbi o înghițitură de vin înainte de a termina propoziția:

– Doar dacă n-ai venit după mine ca să mă împiedici să mă apuc de treabă.

Alex se uită la ea supărat. Situația devenise stânjenitoare. Se întreba de ce îl acuzase Natalie că o respinsese din moment ce el nu voise decât să respecte convenientele. Încercă să vadă scena respectivă din punctul ei de vedere, dar nu găsi nici un motiv ca să se simtă vinovat. Și acum, prin atitudinea ei sinceră, aproape brutală, îl punea la zid și îl soma să se explice într-un loc total nepotrivit pentru a-i face confidențe.

Se uită în jurul lui. Din fericire, cele câteva mese ocupate se găseau destul de departe de a lor. Nici o ureche indiscretă nu putea să audă ce vorbeau.

Își împinse farfuria plină pe jumătate cu canelloni, sorbi ultima picătură de vin din pahar și îi răspunse:

– Ce interes aș avea să te împiedic să-ți faci datoria? Pe de altă parte vorbești cu un fel de tristețe despre ceea ce s-a petrecut aseară. De fapt, m-am gândit că trebuia să ne despărțim până când nu era prea târziu.

– Ce vrei să spui?

– Știi foarte bine, Natalie. Ca și mine, ai simțit și tu farmecul acelor clipe, dar și pericolul care ne păștea. M-am gândit că ar fi mai înțelept să mai așteptăm puțin.

– N-ai spus nimic despre nici o așteptare, protestă ea. Mi-ai retezat-o scurt, spunându-mi că ar fi mai bine să plec. Dat fiind că nu mă pricep să-ți citesc gândurile, m-am simțit respinsă.

El întinse mâna pe deasupra mesei și o prinse rapid de încheietura mâinii, protestând:

– Eu să te resping, când de fapt te doresc mai mult decât orice pe lume? M-am gândit toată noaptea la tine și de dimineață n-am avut decât un singur gând, acela de a te revedea…

Vocea lui reținută, dar și emoționată, provoca frisoane în trupul tinerei femei. Ea îi întâlni privirea înflăcărată și se simți răvășită, dar fără să fie convinsă de sinceritatea lui. Cum putea să țină atât de mult la ea din moment ce se cunoșteau numai de două zile?

Faptul că încă de la prima întâlnire se simțea ca lovită de trăsnet i se părea absolut normal. Niciodată până atunci nu se aflase în prezența unui bărbat care să aibă o asemenea putere de seducție. Dar Alex era un donjuan și Natalie, dominată de complexe, nu se credea în stare să stârnească interesul unui bărbat decât pentru o aventură trecătoare. Cum ar putea să vrăjească un scriitor celebru adulat de mii de fani?

Nu, refuza categoric să creadă în sinceritatea unei asemenea declarații. Ca maestru al stilului, el nu acorda aceeași valoare cuvintelor ca Natalie. În consecință, trebuia să le ia drept niște focuri de artificii strălucitoare, dar care se sting foarte repede.

Și cu toate astea, mărturisirea lui Alex o lăsase fără grai. Pentru prima oară, și spre marea ei derută, nu-i venea în minte nici o replică potrivită. Era clar că nu putea să-i spună că și ea simțea o plăcere tulburătoare atunci când era lângă el!

Pentru a nu lăsa să se vadă cât era de emoționată, Natalie își plecă ochii și-și eliberă încet încheietura mâinii.

– Să aștept, ce să aștept? șopti ea. Nu rămân în Oxford decât două-trei zile și…

Când apăru chelnerul cu meniul de desert în mână, ea se opri. După ce alese fiecare prăjitura dorită și acesta plecă de la masa lor, Alex o întrebă pe Natalie la ce hotel trăsese.

Alex îi ură succes la treabă și în modul cel mai firesc cu putință, mai adăugă:

– Voi veni diseară la ora opt la restaurantul hotelului „Victoria". Vom lua masa de seară împreună.

Ea îl privi uluită, deschise gura să protesteze, dar în cele din urmă nu spuse nimic, jurându-și în sinea ei să nu mai pună piciorul în acel hotel. Pe toată durata servirii mesei, se străduise să-și domine emoția. Era un exercițiu excitant, dar și epuizant. Prefera să nu mai treacă printr-o asemenea experiență.

Stând pe terasă, Alex o văzu dispărând în mulțime. Plăti apoi nota și, fără să se grăbească, plecă și el de la restaurant.

Nu era deloc îngrijorat. În dimineața aceea, hanoracul galben pe care îl purta Natalie îi fusese de mare ajutor pentru a o urmări pe străzile din Oxford. Ceva mai devreme, ea îi spusese că voia să viziteze catedrale. Singura grijă a lui Alex era de a acționa discret, pentru a nu fi observat.

***

Natalie nu-și imaginase că atât de mulți turiști, de toate naționalitățile, se interesau de colegiile din Oxford. Patru ore mai târziu, studie rezultatele obținute după prima zi de anchetă. Vizitase zece colegii și constatase că cinci din ele aveau câte un cadran solar, dar nici unul nu semăna cu cel din desen.

Sătulă să tot bată pasul pe loc în muzeele acelea locuite cărora englezii le spuneau colegii, Natalie se hotărî să pună punct unei anchete inutile. Se mai amestecă totuși pentru ultima oară printre membrii unui grup de turiști exuberanți. Colegiul acela avea cel puțin meritul că se afla foarte aproape de parcarea unde își lăsase mașina.

Intră într-o grădină încântătoare și descoperi cel de-al șaselea cadran solar. Ghidul spuse că gnomonul fusese sculptat în secolul al XVI-lea.

Natalie tocmai se pregătea să întrebe ce era un gnomon, când unul din turiști îmbrăcat în șort și bascheți și vorbind o engleză cu un pronunțat accent din Brooklyn, îi luă vorba din gură.

Pe un ton arogant și ușor disprețuitor, ca și când întrebarea venise din partea unui elev retardat mintal, ghidul le spuse că un gnomon nu era altceva decât fleșa care-și proiectează umbra pe cadranul solar. După ce fu făcută această precizare, Natalie studie cu atenție opera de artă, dar constată că gnomonul respectiv nu era cel reprezentat în gravură.

Natalie ieși dezamăgită din colegiu înainte de terminarea vizitei. După ce cumpără o carte în care se relata istoria Oxfordului de la fondarea lui în secolul al XII-lea, se întoarse la mașina ei spunându-și că ancheta începe sub auspicii rele. Singurul moment emoționant al zilei fusese acela când luase masa în compania lui Alex.

Când își aminti de ochii lui negri și vocea caldă, simți cum i se înfierbântă sângele în vene. Dar Alex era un ins imposibil pe care se hotărâse să și-l alunge pentru totdeauna din minte, și până atunci chiar reușise s-o facă. De când se despărțise de scriitor la restaurant, nu se ocupase decât de ancheta ei. În felul acesta va

continua să urmeze, fără nici o abatere, drumul renunțării. Pentru început trebuia să plece de la hotelul „Victoria“ și să-și caute un altul pentru a-și petrece noaptea. Înainte să iasă din parcare, consultă una din broșurile pe care le luase de dimineață de la agenția de turism. Se opri la un hotel situat în afara orașului. „Park House“ avea o stea în plus față de „Victoria“, piscină și două restaurante, dintre care unul era condus de un bucătar francez.

La naiba cu zgârcenia! își spuse ea fără să ezite. Acolo cel puțin va avea liniștea necesară pentru a putea să reflecteze la informațiile pe care le adunase pe parcursul vizitei.

Văzuse șase cadrane solare și nici unul nu semăna cu cel pe care îl căuta! Hotărât lucru, în ziua aceea norocul o ocolea.

Și era în continuare urmărită de ghinion! Să traversezi Oxfordul la volanul unei mașini la ora șase seara era o treabă infernală. În cele din urmă opri mașina în fața verandei cu coloane a hotelului. Gândindu-se la eventualitatea că poate nu găsește nici o cameră liberă, nu-și luă decât geanta și lăsă valizele în portbagaj.

Dar se părea că de data asta avea noroc. La recepție, i se oferi un apartament cu un mic salon, baie și balcon, care se eliberase ca urmare a unei anulări a rezervării. Simțea că visează!

Natalie își ținu respirația și sări din patul în care se odihnea după ce-și aranjase obiectele de toaletă în baie și-și pusese câteva haine pe umerașele din dulap. Îi venise o idee pe care trebuia neapărat s-o noteze în laptopul ei.

Pe parcursul peregrinărilor prin Oxford, căutase un anumit tip de cadran solar. Dar poate că scriitorul voise să concentreze atenția cititorului asupra cadranelor solare în general. Înseamnă că anchetatorul trebuia să nu rețină decât numele grecesc al fleșei care își proiectează umbra asupra suprafeței plane pe care sunt indicate orele.

Studie încă o dată desenul. Lumina care venea din atelier făcea să lucească în partea exterioară acestuia, acele cadranului. Era un gnomon foarte simplu.

Simțind că se află pe calea cea bună, Natalie scrise pe laptop cuvântul care îi îmbogățise vocabularul, căruia îi mai adăugă și niște sinonime: tijă sau ac. Poate că mai târziu va găsi o explicație nouă pentru aceste cuvinte.

Trecând de la o idee la alta, se uită la mulțimea de animale care se găsea la picioarele olarului. Unde putea fi adunată o asemenea menajerie? Într-o grădină zoologică, desigur, dar genul ăsta de rezervație nu exista în Oxford.

Atunci să fie vorba despre un muzeu de științele naturii? se gândi Natalie. Acolo speciile fiind împăiate, nu mai riscau să se sfâșie între ele.

Natalie scrise „muzeu". În definitiv, poate că Alex făcuse o pasiune pentru cuvintele de origine greacă sau latină. În orice caz, avea o minte întortocheată și dacă și restul jocului va fi la fel de complicat ca și enigma referitoare la Oxford, va trebui să-și stoarcă mult creierii pentru a-i da de capăt.

După ce mai adăugă pe dischetă câteva comentarii personale, Natalie închise laptopul. Avea intenția să-l sune pe omul de legătură pe care i-l impusese editura. Domnul Stanhope trebuia să fie ținut la curent aproape zilnic despre evoluția descoperirilor ei.

Când întinse mâna după receptorul telefonului, aparatul începu să sune.

Cine putea s-o caute la ora aceea? Nimeni, nici măcar Liz nu știa că își schimbase hotelul.

Primul ei reflex fu acela de a nu răspunde dar, mânată de curiozitate, ridică receptorul. La capătul celălalt al firului auzi vocea centralistei de la „Parck House".

– Domnișoară Tracy, a sunat domnul Garrick pentru a vă anunța că va întârzia o jumătate de oră. Aveți masa rezervată la restaurantul franțuzesc.

După ce îi transmise mesajul, centralista închise.

Paralizată de uimire, Natalie se încruntă. La început se enervă, dar aproape imediat un val uriaș de plăcere îi alungă proasta dispoziție. Inima începu să-i bată nebunește și se surprinse că fredona veselă un refren la modă.

Capitolul 6

Stanhope ascultă cu atenție raportul lui Ned Murdock, apoi, după ce îl sfătui pe complicele lui să-și continue activitatea de filaj, puse receptorul la loc cu mâna tremurând.

Traversă biroul, deschise dulapul care ascundea rezerva lui de băuturi și-și turnă un whisky dublu. Fu necesar să se tempereze pentru a nu da dintr-o dată peste cap conținutul paharului.

Căuta zadarnic o explicație verosimilă pentru comportamentul lui Alexander Garrick. De ce o urmărea scriitorul pe domnișoara Tracy? După informațiile lui, adunate cu câteva săptămâni în urmă de editură, Garrick era un gentleman tipic britanic, rezervat, distant, convențional și foarte stăpân pe sine însuși. Pe lângă asta, după ce trăsese de limbă personalul de la „Parck House", Murdock aflase că scriitorul se pregătea să-și petreacă seara împreună cu tânăra americancă.

De ce făcea asta? Ce urmărea Garrick? Voia oare să oprească ancheta? Avea vreun motiv anume ca enigma să nu fie dezlegată prea repede?

Stanhope înclina spre această din urmă ipoteză după ce auzise despre săpuneala zdravănă de care avusese parte conducerea editurii din partea lui. După cum se zvonise, Garrick se opusese vehement inițiativei vicepreședintelui de a testa intriga cărții.

Amenințase chiar că-și va retrage manuscrisul, dar contractul fusese semnat și era prea târziu ca vreuna din părți să mai revină asupra hotărârii inițiale.

Deodată, în sufletul lui Stanhope se strecură îndoiala și individul simți cum fruntea i se umple de broboane de transpirație.

Și dacă, dimpotrivă, din spirit de provocare, scriitorul își pusese în minte să colaboreze cu anchetatoarea pentru a o ajuta să dezlege enigmele?

Dar atunci, dacă acesta era planul lui, de ce, în loc să se joace de-a v-ați ascunselea cu ea, n-o însoțea pur și simplu pe domnișoara Tracy?

Pe Stanhope îl măcina nesiguranța. Pericolul îmbrăca o formă vicleană, imprecisă și nu știa în ce fel să lupte cu el. Totul ar fi fost mult mai simplu dacă lui Murdoch i-ar fi reușit prima încercare de a o lichida pe individa aceea nesuferită! De obicei era mai îndemânatic sau poate încă nu se măsurase până atunci cu un adversar de o asemenea anvergură?

Stanhope căzu pe gânduri. Trebuia oare să-și schimbe planurile și să împiedice orice complicitate dintre Garrick și directoarea firmei „Indiscretul"? Stanhope nu fusese niciodată un om prea răbdător. Oricum, era presat de timp și trebuia să acționeze repede. De altfel, tocmai din cauză că nu vrusese să aștepte încasarea beneficiilor uriașe pe care le-ar fi înregistrat cu siguranță publicarea cărții „Spre El Dorado" intrase în încurcătura asta. Se autoservise din fondurile editurii înainte chiar de apariția cărții pe piață.

Se așeză la birou, își termină paharul de wisky și se hotărî să-l sune din nou pe Murdoch.

***

Natalie se învârtea prin fața oglinzii de pe peretele băii. Ce bună idee avusese Liz să-i completeze garderoba cu câteva ținute elegante!

– Spre deosebire de majoritatea compatrioților noștri, englezii se schimbă pentru masa de seară, îi spusese secretara ei. La Londra, la Edinburg sau prin alte părți, ai fi în stare să apari seara în blugi și adidași într-un restaurant. De aceea, te rog ca măcar o dată să faci un efort.

Și acum, Natalie era bucuroasă că înainte să plece se lăsase ademenită de acest costum tricotat din mătase de culoare verde deschis. Tocurile pantofilor de seară o făceau să pară mai înaltă. Folosind o mulțime de ace de păr, își strânse coama deasă în creștetul capului, după moda sfârșitului de secol, într-un coc din care ieșeau doar câteva șuvițe aranjate cu măiestrie.

După o oră de spaimă și nerăbdare, acum când își vedea imaginea atrăgătoare în oglindă, Natalie se simțea fericită. Nu avea pretenția să-l lase cu gura căscată pe un bărbat care probabil era obișnuit să dea târcoale unor femei splendide, dar măcar, pentru propria ei plăcere, sigură pe ea, se va mișca în voie în mijlocul elegantei clientele a sălii de bal.

În momentul acela reușise să uite până și motivul venirii ei în Anglia. Jocul de puzzle care trebuia reconstituit reprezenta ultima ei grijă și inima începuse să-i bată cu putere numai la gândul că va petrece din nou câteva ore cu un bărbat cultivat și frumos ca un zeu. De data asta va încerca să-și stăpânească emoțiile produse de atracția fizică pe care o simțea față de el. Situându-se pe poziții de forță, va folosi în beneficiul ei fluidul de senzualitate care încă de la prima întâlnire începuse să circule între ei; dar în loc să se lase sedusă, va trece în clanul seducătorilor și va conduce jocul cum va vrea ea, stăpânindu-și tulburarea, extrem de plăcută, dar obositoare, produsă de dorință.

Își spunea în sinea ei că nu era vorba decât de o cină, de o ultimă seară petrecută împreună. Mâine dimineață, sau cel mai târziu după-amiază, va pleca din Oxford spre alte localități mai îndepărtate de Foxfoot, unde îl va uita cu destulă ușurință pe Alex.

După ce aruncă o privire ceasului deșteptător de pe noptieră, constată că mai dispune de încă o jumătate de oră de libertate, așa că se hotărî s-o sune pe Liz.

La auzul vocii secretarei ei, Natalie reveni imediat la preocupările ei de director de firmă. O întrebă pe Liz cum merge treaba la agenție. Liz o anunță că doamna Wilkins își rătăcise din nou ceasul.

– Și l-ați găsit? o întrebă Natalie, amuzată.

– Da, în coșul cu rufe murdare. Cred că bătrâna noastră doamnă îl ascunde înadins cu scopul de a o determina pe vreuna din noi să mergem la ea. Simte nevoia să vorbească despre micile ei necazuri de femeie superbogată și singură. Având o fire cam bârfitoare, s-a înconjurat numai de falși prieteni care o ridică în slăvi în speranța de a scoate de la ea cel mai mare profit. Noi două, în schimb, nu-i spunem decât adevărul, desigur, în mod foarte politicos, dar fără s-o măgulim, și probabil că bătrâna ne apreciază sinceritatea.

Natalie o lăudă pe Liz pentru că era un atât de fin psiholog, apoi o întrebă câți clienți noi se prezentaseră la agenție.

– Dar n-ai plecat decât de trei zile, Natalie.

– E adevărat, dar am impresia că parcă au trecut câțiva ani de când am plecat din Boston.

– Ai reușit să te întâlnești cu celebrul autor a cărui viitoare carte a pus pe jar editura Dempsey Press?

– Cu cine, cu Alex?

Natalie își mușcă limba de necaz. Era prea târziu! Diminutivul îi scăpase deja, dar continuă foarte rapid:

– … Da, sigur că da. L-am întâlnit și ieri chiar ne-am petrecut ziua împreună, vizitând frumusețile Midlandsului.

– Excelent! exclamă Liz. E la fel de frumos ca în fotografii? Ce culoare au ochii lui?

– Sunt negri cu reflexe aurii, dar te sfătuiesc să nu mai bați câmpii pe tema asta dacă nu vrei să-i spun lui Darrin că ai o anumită slăbiciune pentru bărbații cu ochi de culoare închisă.

– Darrin nu-și va face griji atâta vreme cât mă va despărți oceanul de Alex al tău.

– Nu e Alex „al meu“, o corectă imediat Natalie pe un ton aspru.

– Nu trebuie să fii atât de categorică! Nimeni nu poate să prevadă viitorul, nici măcar femeia cea mai perspicace din toată Noua Anglie!

Natalie se hotărî să nu ia în seamă avertismentul lui Liz și discutară în continuare despre jocul de puzzle și investigațiile ei de la Oxford. Liz fu de acord cu concluziile trase de Natalie și o sfătui să se intereseze și la atelierele de olărit. După părerea ei, autorul nu alesese întâmplător drept cadru al desenului său atelierul unui olar. Natalie îi mulțumi și promise să o sune din nou a doua zi, înainte să plece din Oxford.

Bostonul, agenția, doamna Wilkins și chiar Liz îi păreau deja la ani-lumină distanță de „Park House“. Se grăbi să și le scoată pe toate din minte și se întoarse în baie ca să-și mai retușeze puțin machiajul înainte de a pleca spre restaurant.

***

Restaurantul cu specific franțuzesc era despărțit de hotel printr-o piscină în aer liber și un spațiu destinat jocului.

Contrar temerilor ei, când îl revăzu pe Alex, Nataliei nici nu i se umeziră mâinile și nici nu i se acceleră pulsul. Se salutară ca niște vechi prieteni, fără să-și spună decât banalități. Explicațiile vor veni mai târziu.

În atmosfera rafinată a restaurantului, Natalie savura pe îndelete crema de somon cu gust de mărar. E adevărat că, atunci când întâlnea privirea întunecată a lui Alex, regăsea intactă emoția care o tulbura încă de când se cunoscuseră, dar se simțea stăpână pe situație.

Când intrară în restaurant, toate capetele se întoarseră spre ei. Alex arăta splendid în smoching și, pentru prima oară în viața

ei, dat fiind că uitase de kilogramele în plus, Natalie păși în salon cu un aer hotărât, sigură pe frumusețea și eleganța ei.

Le fusese rezervată o măsuță rotundă. Ea tocmai sfârșise de mâncat crema de somon când deodată Alex se aplecă spre ea.

– Ești o femeie splendidă, te ador, îi șopti el.

– Taci din gură, altfel o să roșesc, îi răspunse ea în șoaptă.

Voise să facă o glumă, dar simți deodată cum un val de căldură îi aduse roșeața în obraji. Spre marea ei nemulțumire, încă din adolescență păstrase obișnuința de a se înroși la față, lucru de care ar fi trebuit să se teamă.

Pierzându-și imediat siguranța de sine, sorbi o înghițitură de vin, se înecă, tuși și-și puse șervetul în dreptul gurii, străduindu-se să-și recapete răsuflarea.

Alex se lăsă pe spătarul scaunului și o privi pe frumoasa cu obrajii roșii din fața lui. Din clipa în care o văzuse ieșind din lift îmbrăcată într-o rochie elegantă și îndreptându-se spre el cu un mers de regină, își reținea cu greu complimentele care-i stăteau pe limbă. Până atunci, ceva anume din purtarea tinerei femei îl obligase să păstreze distanța. Ceva mai devreme se mulțumise să se încline ușor în fața ei și apoi s-o prindă de braț pentru a o conduce la restaurant. Acum se spărsese gheața dintre ei, dar nu se așteptase s-o tulbure atât de tare pe invitata lui. I-ar fi plăcut atât de mult s-o strângă în brațe, să-i mângâie rotunjimile pieptului pe care și-l imagina tare și delicat sub mătasea rochiei! Era bântuit de reverii erotice pe care spera să le pună în practică odată și odată, dar nu avea de gând să grăbească lucrurile. Va veni singură să se refugieze în brațele lui. Știa de când o cunoscuse că și ea îl dorea…

Natalie își drese în cele din urmă glasul și-l privi pe Alex, încercând să-i citească gândurile și fiind pregătită să facă scandal dacă ar fi descoperit în trăsăturile lui vreo urmă de ironie.

Dar el nici măcar nu zâmbea. În schimb, ochii lui întunecați o studiau cu o îndrăzneală care ei i se păru deplasată. Recăpătându-și sentimentul de aversiune față de Alex, se aplecă și ea spre el și-i șopti:

– M-ai spionat toată ziua ca să afli la ce hotel stau, nu-i așa?

– Da.

– N-ar fi trebuit să faci asta.

– De ce?

– Pentru că mi-ai îngrădit în felul ăsta libertatea personală…

Și își spuse în sinea ei că nu va mai purta niciodată hanoracul galben, care era atât de ușor de reperat.

– … Cum ai procedat? adăugă ea. N-am avut nici o clipă impresia că sunt urmărită.

– Am avut noroc. Nu te-ai uitat niciodată înapoi și, cum înlocuisem Range Rowerul cu o mașină mai mică, mai ușor de manevrat în oraș, când ai pornit la drum, nici măcar nu puteai să mă vezi în oglinda retrovizoare.

– Nu te-ai mirat când am ieșit din Oxford, știind totuși că urmează să trag la hotelul „Victoria"?

– Știam că n-o să te duci la „Victoria".

– De ce să nu mă duc?

– Pentru motivele care te-au determinat să vii aici. Aveai intenția să fugi de mine. Dar eu…

Alex se opri. Doi chelneri aduceau solemn fripturile și salatele de legume. După plecarea lor, el continuă:

– … Eu luasem o altă hotărâre. Regreți că s-a întâmplat așa?

Dat fiind că ea nu zicea nimic, el insistă:

– Natalie, îți propun un târg. Cel puțin în timpul mesei aș vrea să nu ne mai ciondănim din orice. Am putea astfel să ne bucurăm de conținutul farfuriilor din fața noastră.

– Sunt de acord cu târgul, îi răspunse ea zâmbind.

Ceva mai târziu, își băură cafeaua într-unul din bărulețele hotelului. Alex îi puse întrebări referitoare la copilăria și la viața pe care o ducea la Boston. Ea îi răspunse plină de bunăvoință și apoi îi puse și ea aceleași întrebări despre el.

Află astfel că se luptase multă vreme să găsească un editor pentru prima lui carte. Succesul și banii proveniți din drepturile de

autor nu apăruseră decât în momentul în care, spre marea dezamăgire a familiei sale, se hotărâse să nu mai scrie literatură serioasă și se apucase de romane polițiste și scenarii pentru jocuri de televiziune.

Mărturisirea lui o emoționă pe Natalie atât de mult, încât simți că vede în el un adevărat camarad de arme. Și ea trebuise să se lupte ca să obțină o oarecare notorietate. Ca și el, își dezamăgise familia care dorea s-o vadă îmbrățișând profesiunea de avocat.

La un moment dat, el îi puse o întrebare care o miră.

– Atunci când i-ai tras de limbă pe negustorii din Foxfoot despre mine, le-ai menționat cumva pseudonimul meu?

– Gregory Lewis? Nu, de ce?

– N-are importanță, dar e mai bine așa.

El zâmbi ușurat de faptul că ea nu încearcă să afle mai multe. De altfel, se părea că Natalie uitase că-i adresase acea întrebare.

– În prezent la ce lucrezi? La un scenariu sau la un roman? îl întrebă ea amintindu-și teancul de hârtii de lângă mașina de scris așezată pe masa uriașă de la Red Manor.

El se încruntă și o privi pe deasupra ceștii de cafea.

– Ce te face să crezi că lucrez la ceva?

Ea zâmbi cu un aer malițios.

– Am văzut hârtiile de pe biroul tău.

– Sunt numai niște note. Ar fi trebuit să le pun în ordine, este adevărat. De fapt, asta am și făcut după ce ai plecat, dar sosirea ta pe nepusă masă m-a tulburat. Eram fascinat de reflexele părului tău produse de razele soarelui în amurgul înserării…

Își puse ceașca goală pe măsuță, îi prinse încheietura mâinii și o sărută extrem de galant, după care îi șopti cu un glas tremurat.

– În seara aceea am vrut să-ți desfac părul, să-mi vâr capul în șuvițele lui mătăsoase și să le inspir parfumul…

Ea își eliberă mâna pentru ca el să nu observe cât de tulburată era. De altfel, mărturisirea lui Alex n-o luase prin surprindere. Încă de când se întâlniseră, se aștepta la o astfel de declarație, dar credea

că este suficient de puternică pentru a nu se lăsa impresionată și pentru a găsi resursele necesare ca să-i poată răspunde printr-o glumă.

Dar descoperea că este la fel de vulnerabilă în fața lui ca și la început. Atunci când devenea prea îndrăzneț sau provocator, simțea că se topește de dragul lui și dorința îi înfierbânta sângele, lăsând-o fără apărare.

Pentru a mai crește puțin în proprii ochi, își spuse că tulburarea îi era provocată de faptul că băuse prea mult vin franțuzesc. Trebuia să-și revină pentru a devia conversația spre un simplu schimb de banalități.

Natalie respiră adânc, își termină cafeaua din ceașcă și îl privi drept în ochi.

Pe buzele lui frumos arcuite observă un zâmbet ușor. Atunci își dădu seama că Alex remarcase tulburarea ei.

– Nu, zise ea pe un ton hotărât.

– La ce te referi?

– Nu, nu mă voi lăsa cucerită de tine. Trebuie să rămânem numai în relații de prietenie.

El păru surprins de declarația ei și spuse cu nepăsare.

– Dar, draga mea, ca să te cuceresc ar însemna să depun un efort oarecare, ceea ce nu sunt dispus să fac… Evident, dacă dintr-o dată aș fascina-o pe partenera mea, situația ar fi cu totul alta.

Natalie se înroși din nou și își dori să intre în pământ de rușine.

Alex continuă cu același ton ușuratic:

– … Nu încerc deloc să te flatez sau să îți plac. Credeam că un fluid… să-i zicem lasciv… a început să circule brusc între noi și mă lăsam purtat de el. Aseară, acasă la mine, aș fi putut să jur….

Ea îl opri brusc.

– Aseară eram obosită, dezorientată și nu mă mai controlam…

Nu putea să mai nege acum ceea ce îi mărturisise în cursul mesei, așa că adoptă o altă tactică și continuă cu o voce tristă:

– Nu contest plăcerea pe care am simțit-o, dar vreau să fiu sinceră cu tine, Alex. Eu nu sunt decât în trecere pe meleagurile astea. Am venit numai ca să mă achit de o sarcină de serviciu și n-am obiceiul să caut aventuri de-o seară, așa că…

El îi servi cel mai fermecător zâmbet cu putință și încheie fraza în locul ei:

– … Te-ai înșelat în privința mea, Alex.

Ea se înclină mimând un zâmbet ironic.

– Să admitem că ai dreptate și să nu mai vorbim despre asta. Nu vreau nici să mă amestec în viața ta și nici să-ți impun o prezență pe care n-o dorești. Îți respect hotărârea, Natalie.

Se ridică în picioare și îi întinse mâna pentru a o ajuta să iasă din fotoliul adânc de piele.

– Vino, draga mea, e timpul să te duci la culcare.

Ea se încruntă ușor.

– Ce vrei să spui?

El adoptă un aer nevinovat, deși întreg trupul îi tremura din cauza dorinței reținute. Învățase de mult să se comporte ca un gentleman perfect.

– Te conduc până la lift, îi spuse el. După o zi atât de agitată, probabil că abia aștepți să te întorci în camera ta.

***

Natalie ar fi trebuit să fie mulțumită. Alex își respectase cu strictețe angajamentul. O însoțise până în holul hotelului. Ușa liftului era deschisă. Acolo, sub privirile curioase ale portarului și ale recepționerelor, se înclinase curtenitor în fața ei și îi urase noapte bună. Nu-i ceruse s-o mai revadă. Avea oare de gând să înceapă din nou s-o urmărească a doua zi de dimineață?

Ea își dorea, dar se și temea în același timp, să se întâlnească din nou cu el. Pe tot parcursul serii, se luptase din răsputeri să stingă flacăra pe care el o aprindea în ea prin simpla lui prezență. Era

mândră că avusese curajul să-i spună că nu era femeia care să agreeze o aventură trecătoare, dar în adâncul sufletului regreta gestul făcut. Era convinsă că ar reprezenta o experiență extraordinară să cunoască împreună cu Alex toate acele senzații pe care se abținuse să le trăiască până în acel moment. Atunci, de ce era atât de reticentă?

Ca să nu sufere după aceea, își spuse ea. Să plătească o oră de fericire prin zile și nopți întregi de regrete amarnice? Nu, era peste puterile ei.

Se hotărî să-și concentreze atenția asupra investigațiilor pe care le mai avea de făcut la Oxford. Dar în același timp, repeta în gând promisiunea pe care i-o făcuse Alex:

„Nu-ți voi impune prezența mea… Îți respect hotărârea, Natalie…"

Simți o ușoară durere în inimă. În biblioteca de la Red Manor, atunci când o îmbrățișase, nu-i ceruse voie s-o facă. Atunci, de ce acum o trata cu atâta respect? Era oare posibil să se schimbe atât de rapid?

Natalie simțea renăscându-i în suflet vechile complexe. Era convinsă că Alex o găsea prea grasă, prea slută, prea scundă și prea prost îmbrăcată…

Încercă să-și alunge gândurile negre îndeletnicindu-se cu întocmirea programului pentru a doua zi, dar amintirea lui Alex era atât de prezentă, încât nu reușea să-și pună ideile în ordine. Din fericire, simțind că-i cad pleoapele de oboseală, se cufundă curând într-un somn fără vise.

Capitolul 7

Pentru a nu știu câta oară în ziua aceea, Natalie aruncă o privire peste umăr, dar nu văzu decât o mulțime de japonezi care o înconjurau din toate părțile. Așadar, Alex n-o mai urmărea, pentru că altfel l-ar fi observat. Silueta lui înaltă n-ar fi putut trece neobservată în mijlocul acelei cohorte de bărbați și femei de mică înălțime.

În timp ce traversa o piață în care coborau din autocare valuri de turiști, Natalie fusese oprită de un grup de asiatici încărcați de aparate de filmat și fotografiat care doreau să afle cum puteau să ajungă la Ashmolean Museum. Cum tânăra își înscrisese și ea în programul de vizită același obiectiv, le servise drept ghid.

La început avusese o strângere de inimă gândindu-se că poate dezlegarea enigmei jocului se găsea în acele săli în care erau expuse vase, oale, sculpturi și diverse obiecte rezultate din săpăturile arheologice efectuate în Grecia, Egipt și China de către doi arheologi celebri de la Oxford.

Vasele pictate îi reținură câteva clipe atenția, dar decorația lor complicată nu corespundea deloc cu cea pe care executantul gravurii o alesese să-i împodobească obiectele din lut.

***

Alex oftase ușurat văzând că Natalie se pregătea să viziteze Ashmolean Museum. Pentru a-și putea continua urmărirea fără a fi observat, se amestecase în mulțimea de turiști cu ochii oblici care o aleseseră pe tânără să le fie ghid. Mergând legănat ca un rățoi pentru a nu ieși în evidență în masa de oameni și cu o caschetă de golf îndesată peste părul blond, merse de-a lungul străzii Worchester și apoi se întoarse pe strada Beaumont.

Când ajunsese în dreptul intrării în muzeu, se îndreptase spre o cafenea situată pe trotuarul de vizavi. Știa că acolo se poate bea un ceai minunat și, pe lângă asta, așezându-se la o masă de lângă fereastră, ar fi putut să supravegheze forfota vizitatorilor muzeului. Clădirea neavând decât o singură intrare, nu putea rata ieșirea Nataliei.

I-ar fi plăcut s-o urmărească în interiorul muzeului ca să înțeleagă metodele cu care lucra, dar era prea riscant. Nu voia să fie descoperit. De altfel, nici ea nu dorea să-l vadă și cea mai bună dovadă în acest sens o constituia faptul că își ascunsese părul strălucitor sub o căciuliță de lână gri și în locul hanoracului galben, care era foarte vizibil, îmbrăcase o jachetă din material de blugi.

Ceaiul era delicios. O dorea pe Natalie, dar îi plăcea faptul că făcea eforturi să-i reziste. Susținea că voia să se consacre numai misiunii ei. Pe moment crezuse că glumește, dar acum era silit să constate că nu mințise. Își dedica a doua zi a anchetei vizitării muzeelor. Până atunci nu prea făcuse alegerea potrivită dar, după câte se părea, acum era urmărită de noroc și, dacă s-ar îndrepta spre muzeul de științe ale naturii, ar dezlega parțial prima enigmă și ar hotărî că nu mai are nimic de făcut la Oxford.

***

„Am impresia că îmi pierd timpul degeaba“, își spuse Natalie îndreptându-se spre ieșire. Ori nu urmăresc decât piste false, ori, dat fiind că nu reușesc să stabilesc o legătură între desen și obiectele expuse, m-am tâmpit de tot.

Era obosită și-i era foame. Copiosul mic dejun pe care îl înfulecase de dimineață era acum doar o amintire și sărise peste masa de prânz.

Îi atrase atenția de cealaltă parte a străzii o cafenea cu o firmă legănată de vânt și se hotărî să se ducă acolo să mănânce ceva. În clipa aceea zări grupul de japonezi care se îndrepta spre ea și realiză că nu putea scăpa de ei decât prin fugă. O luă grăbită pe strada Magdalen și se îndreptă spre muzeul de științele naturii.

***

Peste două ore se întorcea la hotel fredonând veselă o melodie. De data asta era sigură că pusese mâna pe câteva piese ale jocului de puzzle. În timpul vizitei, descoperise toate animăluțele din gravură, evident împăiate, expuse în aceeași ordine ca în atelierul olarului. În plus, din întâmplare, traversase planetariumul și examinase cupola care reprezenta bolta cerească.

Amintindu-și alinierea stelelor din gravură, îi veni ideea de a consulta hărțile cerești expuse pe pereții planetarimului. Constelațiile erau însemnate prin figuri geometrice. Ea observă una care semăna foarte mult cu cea din desen dar asta nu-i folosea la nimic. Era constelația Taurului, care cuprindea douăzeci și cinci de stele.

Toate astea aveau cu siguranță un sens pe care îl va descifra mai târziu. Până atunci nu mai avea nimic de făcut la Oxford, în consecință trebuia să ajungă cât mai repede la cel de-al doilea oraș-etapă.

Traversă holul hotelului fără să arunce o privire în jur. Întrebă la recepție când pleca din Londra următorul tren spre Edinburg.

– La ora douăzeci și trei, îi răspunse funcționara. Dar nu sunteți obligată să mergeți până la Londra. Toate trenurile care merg în Scoția au stație la Banbury, o localitate aflată la circa treizeci de kilometri de Oxford. Dacă doriți, pot să vă rezerv o cușetă.

– E imposibil. Am închiriat o mașină de la aeroportul Heathrow. Trebuie s-o returnez și să încasez garanția pe ea.

– Poate să facă hotelul operațiunea asta, doamnă. Avem aici un delegat al tuturor agențiilor de închiriat mașini.

– E în regulă. În cazul acesta, rezervați-mi o cușetă de clasa a doua pentru Edinburg și pregătiți-mi nota de plată.

Alex nu pierduse nici un cuvânt din discuția celor două. În cursul după-amiezii, după ce înțelesese că Natalie se îndrepta spre muzeul de științele naturii, se hotărâse s-o aștepte la hotel. Își alesese unul din fotoliile aflate în apropierea recepției și-și comandase un coniac.

La sosirea Nataliei, își pusese ziarul Daily Mail în dreptul feței pentru a nu fi recunoscut. Imediat ce tânăra femeie dispăru în cabina unui lift, Alex se uită la ceas. Avea la dispoziție cinci ore până la plecarea rapidului de Edinburg. Se hotărî să se ducă să-l ia de la Londra, din gara King Cross. Avea timp suficient să se întoarcă la Foxfoot pentru a-și face bagajul.

***

Stanhope își ștergea fruntea plină de transpirație. Secretara îi făcuse legătura cu Natalie când se găsea în biroul directorului general. Bineînțeles că, după ce află cine era la celălalt capăt al firului, directorul apăsă pe speaker, apoi întinse receptorul subordonatului său.

Natalie Tracy lucra repede, mult prea repede după părerea lui Stanhope, dar în momentul acela, dat fiind că nu se găsea în biroul lui, nu putea decât să aprobe inițiativele anchetatoarei. Nu era recomandabil s-o trimită pe o pistă falsă în asemenea circumstanțe.

Era convins că tânăra era ajutată de Garrick. Era unica explicație posibilă pentru succesul ei atât de rapid. Încă nu se dezlegase enigma de la Oxford, dar după cum îi explicase ea, aceasta trecuse pe o dischetă toate elementele necesare combinării primelor piese principale ale jocului de puzzle.

Silindu-se să-și stăpânească spaima, el aprobă, cam fără voia lui, descoperirile Nataliei, dar ea își exprimă o anumită rezervă.

– … Nu sunt prea sigură de justețea concluziilor mele pentru că pe desen dispunerea stelelor pe cerul întunecat nu e prea clară. Puteți cumva să-mi confirmați dacă într-adevăr este vorba despre constelația Taurului?

Directorul își zâmbea în barbă și din mișcarea capului său se putea înțelege cât de mult o admira pe Natalie.

Stanhope fu nevoit s-o felicite pentru perspicacitatea ei. Atunci, ea îi spuse că își modifica planul inițial și va pleca la Edinburg cu următorul tren de noapte, unde va sta trei-patru zile.

– Succes, domnișoară Tracy! îi ură Stanhope și își încordă mușchii pentru ca șeful lui să nu vadă cum îi tremura mâna când punea receptorul în furcă.

Când se întoarse în biroul lui, Stanhope se gândi la problema reprezentată de acea mult prea șireată persoană numită Natalie Tracy. Îi dăduse ordin lui Murdoch s-o sperie, adică s-o țină pe loc rănind-o și individul parțial reușise, aruncând-o pe Natalie într-o groapă. Dar în raportul ei tânăra nici măcar nu amintise de accidentul a cărui victimă fusese, ceea ce pentru Stanhope însemna că trebuie să facă mai mult pentru a speria cu adevărat o femeie ca ea.

Se încruntă. Ned Murdoch va trebui să folosească o armă mai convingătoare. Anchetatoarea trebuia urgent oprită să mai avanseze pe drumul care ducea spre dezastrul final.

Ridică receptorul și formă numărul complicelui său din Anglia.

***

Atunci când se hotărâse să călătorească cu clasa a doua, conform principiului său că astfel se poate ajunge la destinație la fel de repede ca și cu clasa întâi, costând și mai ieftin, Natalie nu se gândise la neplăcerea de a împărți cușeta cu alte persoane. Când se urcă în tren la Banbury, le descoperi pe cele trei femei cu care era nevoită să-și petreacă noaptea. Erau trei englezoaice destul de tinere care avură amabilitatea s-o ajute să-și urce valizele în locul pentru bagaje. Dar acestea erau și niște bârfitoare fără leac hotărâte să-și povestească una alteia peripețiile prin care trecuseră călătorind de-a lungul și de-a latul Europei.

Natalie sperase să poată dormi în timpul călătoriei, dar acest lucru era imposibil din moment ce însoțitoarele ei refuzau să stingă lumina din tavanul compartimentului. Natalie își luă geanta și ieși supărată pe culoar, care era pustiu la ora aceea din noapte.

O luă spre vagonul-restaurant unde își comandă o cafea. Natalie mergea de-a lungul vagonului cu ceașca în mână, uitându-se când la stânga, când la dreapta, pentru a găsi un loc liber, când deodată simți o prezență cunoscută în spatele ei. Chiar în momentul acela, auzi o voce șoptindu-i la ureche:

– Nu mai căuta. Ca să găsești un loc aici trebuie să vii din timp. Cel mai bine ar fi să vii cu mine în vagonul Pallman la trei vagoane de aici, unde ne vom instala confortabil și vom sta de vorbă în liniște.

Natalie nu se putuse împiedica să nu tresară. Inima îi bătea puternic, dar cu toate astea, înainte să se întoarcă spre el, se sili să adopte o atitudine indiferentă.

– Ce cauți în trenul ăsta? se miră ea pe un ton tăios. Să nu-mi spui că te cheamă afacerile în Scoția, că nu te cred.

– Atunci, n-o să-ți spun asta.

Ea îl privi și se simți din nou prinsă în capcana forței stranii care se degaja din ochii lui întunecați care păreau că-și bat joc de ea.

– Te urăsc, șopti ea cu un glas înfundat.

– Să fim serioși, protestă el amuzat. Poate că ești surprinsă, de acord, dar nemulțumită sunt convins că nu ești. Oricare ar fi

motivul care m-a determinat să iau același tren cu tine, sunt sigur că întâlnirea noastră nu poate fi decât benefică pentru amândoi. Mai întâi, te scap de plictiseală. Apoi, datorită mie, vei putea să bei, stând jos, ceea ce ți-a fost vândut drept cafea și care în realitate nu este decât apă chioară.

Dezarmată de logoreea lui, ea îi zâmbi.

– Ce te face să crezi că mă plictisesc?

– Faptul că în momentul de față nu stai întinsă în cușeta ta, beneficiind de o odihnă binemeritată.

Ea oftă.

– Mă scot din sărite cele trei țațe din compartimentul meu, care par hotărâte să-și petreacă toată noaptea povestindu-și vrute și nevrute.

– Te compătimesc, dar, dat fiind că beneficiez de o cușetă single în vagonul Pullman…

Se opri și continuă uitându-se la ea cu o privire strengară:

– … Îți propun s-o împarți cu mine. Cabina este mică, dar confortabilă.

– Nici să n-aud de așa ceva, ripostă Natalie înroșindu-se.

– Bănuiam că vei reacționa astfel, spuse el pe un ton indiferent. Atunci te rog să accepți măcar să mă însoțești până în vagonul-salon.

Ea încercă să opună o ușoară rezistență, cu o voce mai puțin sigură.

– Am bilet de clasa a doua, nu am acces la vagonul Pullman.

– O să rezolv eu problema asta. Te rog să ai încredere în mine.

A avea încredere în el era ultimul lucru la care s-ar fi gândit Natalie, și cu toate astea îi era recunoscătoare pentru eforturile pe care le făcea s-o convingă. În plus, simțindu-se din nou sub influența farmecului său, își spunea că n-ar fi costat-o nimic să stea câteva clipe împreună cu el. Depindea numai de Natalie ca Alex să nu depășească limitele impuse de ea.

La ușa vagonului-salon, un controlor în uniformă îi verifica pe cei nou-veniți. Acesta schimbă o privire cu Alex și îi lăsă să treacă.

Natalie și Alex se instalară în niște fotolii confortabile, unul în fața celuilalt. De masa lor se apropie imediat un chelner pentru a le lua comanda.

– Bucătăria este închisă, dar barul este deschis. Dacă doriți, pot să vă aduc niște ceai sau băutura pe care o doriți.

Natalie sorbi o înghițitură de cafea și făcu o grimasă de dezgust. Alex îi luă ceașca din mâini și i-o întinse chelnerului.

– Adu-ne două coniacuri în locul porcăriei ăsteia.

– Imediat, sir.

După plecarea băiatului, Alex o întrebă:

– Ai ceva împotriva coniacului?

– Nu, dar risc să nu închid un ochi toată noaptea.

– Date fiind circumstanțele, ar fi totuși un lucru înțelept, nu-i așa?

Ea se abținu să-i răspundă și se prefăcu că privește luminile care defilau prin dreptul ferestrei.

Chelnerul se întoarse cu o tavă pe care o puse pe măsuță. Lângă cele două pahare pântecoase, pline cu lichidul auriu, așezase un bol cu biscuiți.

Când rămaseră din nou singuri, Alex își luă paharul, îl încălzi în palme și, uitându-se la Natalie, o întrebă:

– Nu te întrebi de ce mă duc la Edinburg?

Ea era gata să-i răspundă: „Ca să mă împiedici să lucrez".

În timpul discuției din urmă cu patru zile, în momentul în care îi comunicase motivul pentru care venise în Anglia, Alex îi răspunsese pe un ton destul de tăios că enigma jocului „Spre El Dorado" nu putea fi dezlegată doar în trei săptămâni.

Nu cumva o agasa cu atâta insistență numai ca să pună bețe în roate investigațiilor ei? Dacă așa stăteau lucrurile, Natalie nu prea vedea ce interes avea scriitorul să procedeze astfel, dar poate avea un motiv anume pentru a întârzia publicarea cărții lui în Statele Unite. Natalie își spuse că n-avea rost să afle rațiunea comportamentului său cel puțin bizar, dar trebuia neapărat să înceteze să mai viseze. Nu pentru ochii ei frumoși o urmărea Alex,

ci pentru că avea în minte un gând pe care nu-l putea mărturisi oricui. De aceea îi răspunse cu o nuanță de exasperare în glas:

– Te poți duce unde vrei și când vrei. Lasă-mă să cred că întâlnirea noastră nu se datorează decât întâmplării. Sper că un gentleman ca tine nu s-ar coborî într-atât încât să-i tragă de limbă pe angajații hotelului pentru a afla unde pleacă una din clientele lor. Știu foarte bine că scrii romane polițiste, dar după părerea mea n-ai avea nici o scuză dacă ai adopta metodele josnice ale copoilor.

Alex acceptă sarcasmul ei fără să-și piardă din aroganță, considerând că-l meritase pe deplin.

– N-am tras pe nimeni de limbă, îi răspunse el cu mândrie. După care adăugă pe un ton mai blând: Dar întâlnirea noastră nu e deloc întâmplătoare Natalie. Nu uita că sunt autorul jocului de puzzle pe care încerci să-l recompui.

Ea simți că i se confirmă bănuielile și i se făcu frică.

– Parcă ne înțeleseserăm să nu mai facem nici o aluzie la investigațiile mele.

– E adevărat. Să vorbim despre altceva…

În ochii lui apăru brusc o sclipire stranie și Alex spuse:

– Alatăieri seară de ce m-ai părăsit cu-atâta răceală, fără un sărut sau vreo promisiune de a mă revedea?

– Fără un sărut? repetă ea uluită.

Probabil că glumea; oricum, nu-i plăcea deloc întorsătura pe care o lua discuția lor. Pulsul începuse din nou s-o ia razna. Simțindu-se brusc tulburată, ea mai adăugă:

– Nu mi-ai cerut nimic și purtarea ta, mai degrabă distantă, îmi bloca orice inițiativă….

Îi tremura mâna. Puse repede paharul pe măsuță, de teamă să nu verse restul de coniac. Dând uitării hotărârile ei mărețe, se simțea din nou invadată de un val de fericire și speranță. Era fantastic talentul pe care îl avea Alex de a-i provoca în același timp și dorință și aversiune.

Apelă la ultimele ei rămășițe de mândrie ca să se corecteze:

– În cazul în care aș recunoaște, desigur, că aș fi avut chef să te sărut, ceea ce nu e adevărat.

El o fixă cu o privire mistuitoare. Ca și când s-ar fi aflat sub influența unei vrăji, ea nu-și lua ochii de la el.

– Și acum… spuse el.

– Acum, ce?

– Eu sunt cel care vrea să te sărute, Natalie. Să mergem în compartimentul meu.

Nu, nu mai era un joc, vorbise cu convingere de data asta, întinzând în același timp mâna spre ea ca și când ar fi invitat-o să se ridice în picioare.

Ea nu se mișcă din loc și clătină încet din cap, silindu-se să-și domine dorința insuportabilă de a-i accepta oferta și de a pleca împreună cu el, oricare ar fi fost urmările gestului ei.

Alex zâmbi ușor.

– Ai dreptate. O cușetă, fie ea și de clasa întâi, nu e locul ideal în care să se culce două persoane.

Natalie sorbi și restul de coniac și puse pe seama alcoolului căldura care o cuprinsese deodată.

– Mă duc înapoi la colegele mele de compartiment, ca să nu-l anunțe pe controlor că am dispărut.

– Te pricepi al naibii de bine în arta eschivării.

– Nu mă eschivez de la nimic, rămân doar pe vechile mele poziții.

Se ridică în picioare și se ținu de marginea măsuței ca să-și păstreze echilibrul.

– Dă-mi voie să te conduc până la compartimentul tău, îi propuse Alex, luând-o de braț ca să nu cadă din cauza legănatului produs de mersul trenului.

Vagonul în care se găsea cușeta Nataliei părea pustiu. Nici un zgomot de voci nu se auzea prin pereți. Ea trase concluzia că însoțitoarele ei, obosite de atâta vorbit, adormiseră.

Încet, temându-se să nu fie respins, Alex își strecură mâna sub părul strâns în coadă de cal și mângâie ceafa Nataliei. O dorea și

bănuia că sentimentul era reciproc. Atunci, de ce refuzase să vină cu el în vagonul de dormit? Era convins că îi era teamă de el, dar de ce?

Renunță să mai încerce s-o înțeleagă. În clipa aceea, nevoia de a se înfrupta încă o dată din buzele ei cărnoase îl chinuia peste măsură și se hotărî să nu plece de lângă ea fără s-o sărute. Încercă s-o forțeze să întoarcă fața spre el.

La început, ea opuse rezistență, dar Alex reuși s-o facă să cedeze. Ea știa că o va săruta și în același timp aștepta, spera și se temea de acel sărut, care în mod obligatoriu o va lăsa tot flămândă.

Și deodată, fără să știe dacă inițiativa îi aparținea ei sau lui, buzele lor se uniră. El o strânse la pieptul lui puternic și simți în suflet atâta bucurie, încât uită de toate îndoielile și resentimentele din lume. Uită chiar și faptul că putea să apară oricând cineva pe culoar.

Limba lui Alex îi explora gura, apoi îi devora buzele cu mici săruturi cărora ea le răspundea cu și mai multă patimă. Trupurile lor erau atât de strâns lipite, încât Natalie își dădu seama cât de tare o dorea Alex. Cu ultimele rămășițe de rațiune, se gândi că nu trebuia să-l excite și mai mult pentru că oricum nu puteau să-și satisfacă setea pe care o simțeau unul față de celălalt.

Se depărtă ușor de el și încercă să-și întoarcă fața, ceea ce nu făcu decât să-i ofere gurii lacome a lui Alex o nouă zonă de explorat. Îi simți limba caldă și umedă intrându-i în ureche și alergând de-a lungul gâtului. Natalie își stăpâni un geamăt de plăcere în timp ce un fior o scutura din cap până-n picioare.

În acel moment, cu toate că avea mintea încețoșată, zări silueta unui bărbat la capătul culoarului.

Lui Alex nu-i plăcea deloc ideea de a o expune pe Natalie ochilor curioșilor și blestemă în gând că uitase că se aflau într-un loc public.

Dar, Dumnezeule, ce greu îi era să se despartă de ea! Încă mai simțea gustul buzelor ei și senzația produsă de sânii ei tari lipiți de pieptul lui.

Mai rămăseseră câteva clipe unul lângă altul, fără să se atingă, dar destul de aproape ca Natalie să-i inspire parfumul after shaveului, iar el să-i poată simți cu bărbia, mătasea părului ei roșcat.

În relațiile dintre ei se schimbase ceva. Era ca și când acum îi unea un fir, deocamdată destul de subțire, dar suficient de trainic pentru a-i ține legați unul de altul.

În depărtare se trânti o ușă și vraja se risipi.

– Noapte bună, Alex! șopti Natalie.

– Vise plăcute, draga mea!

Lui Alex acest schimb de politeturi i se părea totuși fals. Dacă Natalie ar fi acceptat să vină în cușeta lui, în momentul acela ar fi început să se dezbrace, să se mângâie și să se sărute…

În clipa în care deschidea ușa compartimentului, el o opri punându-i mâna pe umăr.

– Natalie…

– Da?

– Poți să fii convinsă că data viitoare când te voi săruta n-o voi face într-un loc în care vom risca să fim deranjați.

Era o promisiune pe care știa că și-o va ține, dar nu prea se simțea pregătită să se predea cu arme și bagaje lui Alex. Ținând seama de gradul de tulburare pe care îl simțise în urmă cu câteva clipe, putea să-și dea seama foarte clar de consecințele unui asemenea gest.

Se mulțumi așadar să-i răspundă printr-un zâmbet, apoi intră în compartimentul ei, unde în momentul acela domnea tăcerea. Aprinse veioza și se întinse în cușetă, înfiorată încă de stările de exaltare pe care le simțise în urmă cu câteva minute.

Capitolul 8

Cu frânele scrâșnind îndelung, trenul se opri în ultima stație înainte de Edinburg.

Natalie sări prima pe peron, se întoarse și își luă cele două valize. Apoi merse cât putu de repede până la un stâlp gros și se ascunse în spatele lui.

Din tren coborâră vreo doisprezece oameni, majoritatea din vagoanele de dormit. Unul singur venea dinspre un vagon învecinat cu cel în care călătorise el. Era un bărbat scund care îi părea vag cunoscut.

Natalie își ținea respirația de teamă să nu-l vadă apărând pe Alex. Dar se părea că stratagema ei fusese încununată de succes. Curând, șeful gării dădu semnalul de plecare și trenul porni spre Edinburg, ducându-l cu el și pe Alex.

Și cu toate astea, Natalie nu era fericită. Nu numai că se simțea tristă, dar era și chinuită de anumite procese de conștiință. Se strădui să alunge din minte regretele referitoare la aventura din noaptea aceea, spunându-și că exaltarea ce pusese stăpânire pe ea în noaptea precedentă nu fusese decât un moment de rătăcire, plăcut, e adevărat, dar care nu trebuia să se mai repete… măcar până ce misiunea ei nu lua sfârșit. După aceea, când va fi găsit cheia enigmei, și-ar putea permite o aventură cu Alex… în cazul în care s-ar mai gândi la ea.

Dar până atunci, trebuia să nu se mai gândească la el. Lucru extrem de dificil deoarece, în ciuda manierelor puțin cam dure ale scriitorului, ceea ce simțea pentru el se situa dincolo de atracție fizică. Era îndrăgostită cu adevărat. Sentimentele acestea o mirau, o îngrozeau și riscau s-o facă să-și piardă capul.

În noaptea aceea, după plecarea lui Alex, Natalie își propusese să-și concentreze de acum încolo toate eforturile asupra muncii pe care o avea de îndeplinit.

După ce peronul deveni pustiu, se îndreptă spre holul gării ca să caute o agenție de închiriat mașini. O găsi, dar deschidea la ora șapte. Dispunea deci de o oră întreagă pentru a mânca ceva și a-și stabili programul zilei. Intră într-o berărie și comandă un mic dejun copios. În timp ce mânca pâinea prăjită, studia gravura pe care o scosese din geantă și o întinsese pe colțul mesei.

Planșa referitoare la Edinburg prezenta o coroană regală așezată în apropierea unui castel renascentist, încadrat de două turnuri pătrate. În înaltul cerului un avion executa un luping. Din loc în loc apăreau risipite la întâmplare diferite obiecte: o pălărie neagră, o secure, un sfeșnic cu opt brațe și un ceas electronic al cărui cadran indica ora paisprezece și treizeci.

Avionul și ceasul erau singurele elemente moderne din gravură. Natalie își concentră deocamdată atenția asupra pălăriei. Văzuse unele identice pe capul unor membri ai sectei Amish din Pennsylvania și știa că quakerii purtau genul acela de pălărie. Oare mai existau quakeri în Scoția?

Natalie își propuse să se ducă la o agenție de turism, ca și la Oxford, dar mai ales să caute o bibliotecă unde ar putea studia istoria orașului. Coroana, securea și castelul îi evocau imaginea Mariei Stuart, regina Scoției, decapitată cu patru secole în urmă, dar ea locuise în mai multe castele. Natalie presupunea că cel din

gravură reprezenta una din reședințele acesteia, din Edinburg sau din altă parte. Era de datoria ei să descopere de unde anume.

Peste o oră, fără să fi reușit să și-l alunge din minte pe Alex, se simțea din nou acaparată de grijile misiunii sale.

O singură mașină era disponibilă la biroul de închiriat: o decapotabilă de un roșu strident. Natalie se enervă. Ar fi preferat o culoare mai discretă, dar n-avea de ales. Își puse valizele în portbagaj și se urcă la volan.

Hotelul la care o sfătuise să tragă secretara ei era aproape pustiu. Urcă în camera ei, făcu un duș, apoi se îmbrăcă în blugi și pulover, punându-și pe deasupra un impermeabil negru, și porni la plimbare prin Edinburg.

Oxfordul o uluise, dar Edinburgul o încânta. Un castel cu aspect de fortăreață părea să vegheze asupra orașului din înălțimea unei stânci uriașe. Dat fiind că nu semăna deloc cu cel din desen, își propuse să-l viziteze mai târziu, doar pentru plăcerea personală.

Ajunsă în orașul vechi, o luă pe strada lungă care leagă cele două bijuterii ale Edinburgului: castelul cocoțat pe o înălțime și Holyrood, palatul regal, care de asemenea nu semăna cu cel din gravură.

Agenția de turism îi oferi și restul de informații necesare. Află astfel că quakerii, care altădată erau foarte puternici, acum nu mai reprezentau decât o minoritate de oameni pașnici. Legendara lor „Casă a Prietenilor“, unde obișnuiau să se întâlnească de secole, acum era ruinată și urma să fie demolată.

Natalie trase concluzia că autorul lui „Spre El Dorado“ n-ar fi luat în considerare un obiectiv care risca să fie desființat înainte de apariția cărții. În schimb, printr-o stratagemă vicleană, putea foarte bine să-l îndrume pe cititor spre o pistă falsă, așa că îi lăsă pe quakeri în plata Domnului.

Natalie își petrecu după-amiaza la bibliotecă. Pe la ora șase seara, aflase foarte multe lucruri despre Maria Stuart, dar nu prea reușise să-și ia gândul de la Alex. În timp ce se apropia de hotel, amintirea sărutărilor lui o chinui din nou și în momentele acelea simți cât de tare o apasă singurătatea.

Unde era Alex? Oare cum reacționase când își dăduse seama că nu mai era în tren?

Tocmai se pregătea să coboare în restaurantul hotelului, când sună telefonul. Să fie oare Alex? O urmărise până la Edinburg?

Natalie simți că ritmul bătăilor inimii i se întețește. Rămase nemișcată, cu obrajii în flăcări, apoi se năpusti spre telefon cu o bucurie care îi tăie respirația.

Dar la celălalt capăt al firului nu se afla persoana pe care o dorea. În ureche îi răsună glasul nemulțumit al lui Liz.

– De ce nu mi-ai dat nici o veste? Nu știam că ai plecat din Oxford atât de repede.

Natalie oftă și o întrebă:

– Cum m-ai găsit?

– De la hotelul Park House mi s-a spus că ai plecat la Edinburg. Totul este în regulă?

– Bineînțeles. N-am rezolvat nimic, dar cred că am dat de un fir. Poate că situația se va mai clarifica puțin după ce voi pleca din Edinburg. S-a întâmplat ceva la Boston?

– Nu. Totul decurge ca de obicei… Ce mai face Alex?

– De ce întrebi?

– Pentru că parcă înțelesesem că nu-l admiri pe Alexander Garrick doar pentru calitățile lui de ghid. L-ai mai întâlnit?

– Da, spuse Natalie după o ușoară ezitare.

Îi povesti despre cina luată în restaurantul francez, apoi cât de mult se mirase când a doua zi îl întâlnise pe scriitor în trenul spre

Edinburg. Sărind peste scena sărutului fierbinte, îi povesti apoi despre vicleșugul pe care-l pusese la cale pentru a-și recăpăta libertatea.

Liz era încântată, dar nu fu de acord cu ultima ei ispravă.

– După părerea mea, ai făcut o greșeală încercând să scapi de el.

– Cum adică o greșeală?

– Ba chiar una dublă. Mai întâi că, trăgându-i clapa la sosirea în gară, n-ai procedat prea corect. În calitatea lui de britanic autentic, sunt convinsă că n-a prea apreciat gestul tău și în afară de asta, dacă îl iubești, riști să-l descurajezi…

– Dar de unde știi că-l iubesc? protestă Natalie.

Vorbise prea repede și prea tare. Conștientă că Liz nu era deloc fraieră, se grăbi să schimbe subiectul și o întrebă dacă doamna Wilkins își pierduse din nou ceasul…

***

A doua zi, burnița încetă să mai cadă și soarele strălucea pe un cer fără nori.

Vizită mai întâi palatul Holyrood, apoi castelul de pe înălțime pe esplanada căruia se opri câteva clipe pentru a admira priveliștea.

Unde era Alex în acel moment? Se întorsese oare la Foxfoot sau venise într-adevăr la Edinburg pentru a-și rezolva niște probleme de afaceri, așa cum afirmase?

– Atenție! În clima asta excesivă, nu e nimic mai periculos decât soarele de primăvară.

Natalie tresări, cu obrajii în flăcări și se uită în spatele ei. Alex se găsea la doi pași de ea, sprijinindu-se nepăsător de un zid de piatră. Se uita la ea cu ochii ascunși în spatele unor ochelari de soare negri.

– Credeam că am scăpat definitiv de tine, minți ea străduindu-se să-și stăpânească valul de fericire care o năpădise.

– El își luă ochelarii de la ochi și zâmbi. Natalie simți din nou că i se înmoaie picioarele. Personalitatea lui o fascina.

– Credeai că ai scăpat ușor de mine? glumi el. Ai marcat un punct, e adevărat, dar acum suntem la egalitate.

– Ce planuri ai?

– Aș putea să-ți pun și eu aceeași întrebare, ripostă Alex. Dar, dat fiind talentul tău de a te juca de-a spiridușii, presupun că te vei face nevăzută printr-o piruetă; așa că își dau următorul răspuns: n-am nici un plan în afară de acela de a continua micul nostru joc de-a v-ați ascunselea.

Ochii lui întunecați priveau la gura ei. Natalie deduse de aici că și el păstra amintirea săruturilor lor pătimașe.

Ea îi zâmbi lui Alex și făcu un pas spre el. În clipa aceea, fu prinsă de braț.

– Vă rog, doamnă… Puteți să ne faceți și nouă o fotografie?

Se întoarse și se uită la perechea care o interpelase. Erau niște compatrioți de-ai ei, dacă se lua după pălăria Stetson a bărbatului și tricoul în dungi al femeii. Aceasta mai adăugă pe un ton rugător, arătând spre bateria de tunuri medievale de la intrarea castelului.

– La Sioux City n-a mai văzut nimeni genul ăsta de baterie de artilerie și de aceea am vrea să apară în spatele nostru ca să-i facem să moară de necaz pe prietenii noștri de acasă.

Natalie luă aparatul și-i fotografie așa cum doreau ei. În același timp, se întreba dacă îl va urma pe Alex sau își va continua investigațiile? Curajul îi fu învins de dorința fierbinte pe care o simțea în prezența lui și, în momentul în care le dădu înapoi aparatul americanilor, luase deja o hotărâre.

Dar Alex se făcuse nevăzut.

Îl căută cu privirea prin mulțimea de oameni din jurul ei, dar Alex parcă dispăruse fără urmă. Plină de tristețe, Natalie se întrebă dacă nu cumva visase că-i apăruse în cale pe esplanadă.

***

A doua zi stătu până pe înserat la bibliotecă. Destinul nefericit al Mariei Stuart o pasiona atât de mult, încât nu se mai gândi la Alex.

Încă pe când era doar o copilă, regina Scoției se căsătorise la șaisprezece ani cu Francisc II al Franței. Rămasă văduvă doi ani mai târziu, se căsătorise cu Henri Stuart, conte de Darnley, căpetenia catolicilor, și cum pe vremea aceea oamenii scoteau prea repede sabia din teacă, acesta fu asasinat. Atunci, Maria se îndrăgostise de James, conte de Bothwell, pe care îl luă de bărbat, ceea ce nu le-a purtat noroc nici unuia din ei. Bothwell muri în exil peste zece ani, iar Maria își va găsi sfârșitul, la vârsta de patruzeci și cinci de ani, sub securea călăului.

Care să fi fost deci amănuntul referitor la enigmă care să poată fi legat de viața scurtă, dar extrem de palpitantă, a frumoasei regine? Unii istorici afirmau că Maria, pe care virtutea n-o prea dădea afară din casă, fusese amanta lui Bothwell cu mult înainte să se mărite cu el. Îndrăgostiții se întâlneau într-un loc secret, departe de palatul regal Holyrood. Dar unde anume?

Natalie simțea în mod intuitiv că dacă ar descoperi locul lor de întâlnire, ar face un pas mare în rezolvarea problemei.

Dar nu cumva, concentrându-și toate eforturile spre această pistă, se va îndepărta de fapt de adevăr?

Seara se hotărî să-l sune pe Stanhope ca să-i împărtășească îndoielile ei. La New York era trei după-amiază, deci colaboratorul editurii Dempsey Press trebuia să fie la birou.

– … Am descoperit o pistă, îi spuse ea după ce-i adresă formulele obișnuite de politețe. Dar mă întreb dacă merg în direcția corectă, așa că am nevoie de un sfat din partea dumneavoastră.

– Spune, te ascult.

Vocea lui era aspră și lipsită de bunăvoință. Natalie, care începuse discuția pe un ton vesel, adoptă atunci atitudinea unei femei de afaceri.

– În gravura referitoare la Edinburg n-am reținut decât ceea ce amintește despre Maria Stuart și, din aproape în aproape nu mă voi mai ocupa decât de castelele frecventate odinioară de regină. Am dreptate sau nu?

– Tu hotărăști…

Și după un moment de tăcere, adăugă:

– … Da. E o abordare inspirată a enigmei.

Era un răspuns atât de laconic, încât Natalie se întrebă dacă nu cumva, arătându-se atât de rezervată, nu era pe cale de a-l indispune pe Stanhope, de aceea îl întrebă mai amabilă:

– Cunoașteți Edinburgul?

Urmă o pauză lungă, ca și cum acesta nu auzise nimic. Natalie repetă întrebarea sub o altă formă:

– Ați mai fost în Scoția?

– Nu, spuse el scurt.

Și nu mai adăugă nici un comentariu. Tânăra femeie avea impresia că acesta era deranjat de insistențele ei și că în clipa aceea reconstituirea jocului de puzzle era ultimul lucru la care se gândea individul. Se hotărî să pună capăt discuției. Înainte să închidă telefonul, Stanhope mai adăugă pe un ton aspru:

– Anunță-mă dacă pleci din Edinburg.

„Ce om ursuz!“ își spuse ea.

Dar cu toate astea, nu se descurajă deloc și își propuse ca a doua zi de dimineață să se întoarcă la bibliotecă.

***

Ned Murdoch trase o înjurătură. Complicele lui rămas la New York îl presa să acționeze, și încă foarte repede. Dar cum să procedeze? De trei zile încoace vânatul îi scăpa printre degete. Nu avea acces la biblioteca Universității. Natalie își petrecea toată ziua înăuntru și el nu putea să facă altceva decât s-o aștepte la ieșire.

În ziua în care o urmărise până la esplanada castelului, ar fi putut să-i înfigă cuțitul între coaste sau s-o împingă sub roțile unei mașini, dar în ambele cazuri și-ar fi pus imediat poliția pe urme, căci se afla în mijlocul mulțimii de turiști. Seara stătea la hotel și acolo Murdoch nu putea pune piciorul.

Stanhope îl sfătuise s-o sperie de moarte. Murdoch știa că prima tentativă eșuase, dar trebuia să mai încerce o dată pentru a o face să înțeleagă că era în interesul ei să abandoneze investigațiile.

În sfârșit, se hotărâse. Va comite o crimă pe care o va face să pară un accident.

A doua zi după scurta discuție cu Stanhope, când ajunse seara la hotel, Natalie o sună pe Liz.

– … Mâine voi pleca din Edinburg și voi porni pe urmele Mariei, o anunță ea foarte veselă.

– Maria? Care Maria?

– Regina Scoției bineînțeles. Maria Stuart.

– Aha!

Natalie era prea emoționată pentru a lua în seamă mirarea prietenei sale. Îi explică rapid despre ce era vorba.

– Îți aduci aminte de ceasul care apare în desenul referitor la Edinburg? Arată ora paisprezece și treizeci. De fapt, reprezintă nu o oră, ci o dată. Tot studiind cărțile de istorie, am descoperit că Maria și Bothwell, amantul și cel de-al treilea soț al ei, își dădeau întâlnire

într-un castel construit în cel mai pur stil flamboaiant, probabil cel din gravură. Un castel înălțat în anul 1430. Observi cât de subtil poate să fie? Satul care îl înconjoară se află la cincizeci de kilometri sud de Edinburg și se numește Oldcastle. Locuința amanților, care presupun că a fost complet restaurată, acum este transformată în hotel de lux.

– Și te duci să stai acolo în speranța că vei vedea fantoma reginei fără cap?

Natalie zâmbi.

– Te asigur că încă mai avea capul pe umeri… și toate celelalte organe ale trupului atunci când se întâlnea cu amantul ei.

– Era o petrecăreață celebră, o aprobă Liz. L-ai anunțat pe Stanhope?

– Nu. Încearcă tot timpul să-mi îngrădească entuziasmul. Îl voi suna mai târziu, atunci când voi găsi ceea ce caut… La agenție treaba merge bine?

– Ca pe roate. Doamna Wilkins și-a pierdut din nou ceasul…

Natalie ascultă cu răbdare pălăvrăgeala secretarei ei dar, dat fiind că-și simțea sufletul îndurerat, făcu în așa fel încât să închidă telefonul înainte ca Liz să-i ceară vești despre Alex.

Capitolul 9

Natalie încercă să frâneze, dar piciorul ei apăsă pedala, care nu opuse nici o rezistență. Din fericire, șoseaua nu era decât puțin înclinată și mașina mergea destul de bine.

Prinse strâns volanul cu ambele mâini ca să poată lua virajele anunțate de indicatoare. Atunci când ajunse la o porțiune a șoselei mai dreaptă și foarte puțin înclinată, trase frâna de mână ca să încerce să oprească, dar în zadar. Mașina nu avea frâne.

Și totuși în dimineața aceea, când plecase din Edinburg, mașina răspundea la toate comenzile. La prânz se oprise la un han ca să mănânce. Parcarea fiind plină de camioane, găsise un loc în apropiere, pe un drum pustiu. Era convinsă că în momentul acela frânele funcționau încă normal.

După ce mâncase, ca să ajungă la Oldcastle, preferase să părăsească șoseaua națională și s-o ia pe un drum îngust care șerpuia printr-o zonă de câmpie smălțată cu flori. Acum regreta că procedase astfel. Aflându-se departe de drumurile foarte circulate, nu va găsi un mecanic care să-i repare blestemata asta de mașină.

Oare ar putea s-o repare singură? Cum să oprești o mașină care a luat-o razna altfel decât năpustindu-te într-o căpiță de fân? Dar

nici o căpiță nu se zărea la orizont. Să scoată cheia din contact? Risca să se blocheze direcția… Natalie începuse să intre în panică.

Luă patru curbe cu o viteză nebună și își aduse aminte cum își conducea Alex Range Roverul.

Drumul trecea acum printr-o pajiște mlăștinoasă. Natalie răsuci brusc de volan spre dreapta și-i înfundă roțile în terenul moale, care le opri brusc.

Scoase un oftat de ușurare și-i mulțumi lui Dumnezeu că reușise să scape atât de ieftin. Nu omorâse și nu rănise pe nimeni. Acum spaima fu înlocuită de furie. Își propuse să relateze toată trăsnaia companiei care nu se ocupa deloc de asigurarea bunei funcționări a mașinilor. Dar până atunci trebuia să ajungă la Oldcastle. Se uită pe o hartă și constată că satul se afla la o depărtare de șase kilometri. Luă hotărârea să meargă pe jos.

***

– Unde sunt bagajele dumneavoastră, domnișoară Tracy?

– În portbagajul mașinii, la vreo șase kilometri de aici.

Văzând figura mirată a funcționarului de la recepție, adăugă:

– M-am împotmolit într-o mlaștină.

Conducerea hotelului îi puse la dispoziție o mașină cu șofer pentru a-și putea recupera valizele.

După ce se întoarse, recepționera o anunță că, așa cum dorise, îi fusese rezervat apartamentul „reginei". Natalie își ascunse surprinderea. Ea nu-și exprimase nici o dorință, doar telefonase cu o zi în urmă ca să rețină o cameră, fără să facă alte precizări.

Deodată, o speranță nebună îi încolți în suflet. Nu cumva gestul acesta frumos venea din partea lui Alex? Încăpățânat și imprevizibil, poate că scriitorul se hotărâse să continue micul lor joc de-a v-ați ascunselea și să devină câștigătorul părții finale. Ea întrebă pe un ton aparent indiferent:

– Domnul Garrick a rezervat cumva o masă pentru cină?

Funcționara consultă o listă și dădu din cap afirmativ.

– Da, domnul Garrick ia masa la castel, dar aici servim mesele în regim de pensiune.

Natalie îi mulțumi, apoi îl urmă pe comisionarul hotelului care îi ducea bagajele.

Făcu o baie parfumată, își spălă părul și, după ce-l uscă, îl strânse într-un coc greu pe ceafă.

Îmbrăcată în compleul de mătase verde pe care îl purtase în urmă cu câteva seri la hotelul Park House, dar având încă picioarele goale, se așeză pe marginea patului, ridică receptorul și sună la agenția care îi închiriase mașina.

Era încă în toiul discuției când cineva bătu la ușă.

– Intră! strigă ea acoperind microfonul telefonului cu palma.

Și, fără să pară surprinsă de noul sosit, continuă discuția.

Alex era uluit. Ea nu reacționă deloc așa cum se temea că o va face, ba dimpotrivă, nici măcar nu era mirată de venirea lui. Se sprijini de perete și așteptă ca Natalie să termine discuția.

– … Personalul recepției știe unde se găsește, spunea Natalie pe un ton aspru. N-aveți decât să vă descurcați singuri! Nu, sub nici o formă… Atunci când voi mai avea nevoie de mașină, mă voi adresa concurenței dumneavoastră…

Se uită la Alex, îi adresă un zâmbet și fără să-l bage în seamă, continuă cu aceeași voce aspră:

-… Pe viitor să aveți mai multă grijă de întreținerea mașinilor voastre și ar trebui să spuneți mersi că nu vă fac reclamație.

La celălalt capăt al firului, directorul agenției nu mai știa cum să-și ceară scuze. Nu mai înțelegea nimic. Era pentru prima oară când una din mașinile sale era implicată într-un asemenea accident…

Tăindu-i scurt văicărelile, Natalie închise telefonul.

– Ai probleme?

– Nu, nu e nimic important.

Se ridică și se îndreptă spre dulap spunându-și că, dacă ar fi venit cu zece minute mai devreme, Alex ar fi surprins-o în slip. Își încălță pantofii de seară și-i aruncă o privire lui Alex. Acesta arăta foarte bine în smochingul albastru închis. Stând în continuare sprijinit de perete, el o privea cu un zâmbet pe buze. De ce nu spunea nimic? Știa că este elegantă și frumos coafată. Putea s-o răsplătească adresându-i măcar un compliment, nu-i așa?

Natalie îi spuse pe un ton provocator:

– Cărui fapt datorez onoarea de a mă vizita? Îți era teamă cumva c-o să mă rătăcesc prin temnițele castelului sau c-o să-mi rup vreun picior pe scări?

– Asta o să ți se întâmple dacă vei coborî scările cu tocuri atât de înalte, o ironiză el. Dacă aș fi în locul tău, m-aș încălța la baza scărilor.

– Ai dreptate.

Își scoase pantofii și îl întrebă mirată:

– Cum ai ghicit c-o să trag la acest hotel? Ești cumva clarvăzător? M-ai urmărit? Ai citit în stele?

– A fost de ajuns să telefonez aseară la agenția ta din Boston. O secretară foarte amabilă mi-a spus imediat unde aș putea să te găsesc.

***

Aperitivele erau servite într-un salon de lângă sala de mese. Aici se aflau în jur de douăzeci de persoane, toate îmbrăcate în ținută de seară. Cina încă nu fusese servită, deși era anunțată pentru ora nouăsprezece. Natalie bănui că directorul castelului se folosea de acest șiretlic cu scopul de a-i obliga pe clienți să comande băuturi și să umfle astfel nota de plată înainte de a se așeza la masă.

Oricare ar fi fost motivul, stratagema funcționa. Într-o atmosferă zgomotoasă și veselă, cu un pahar în mână, clienții făceau cunoștință unii cu alții. După un whisky dublu, Natalie se așeză la masă ușor amețită.

Alex luă loc în dreapta ei. În stânga îl avea drept vecin pe un om de afaceri american, al cărui nume nu-l reținuse. De fiecare dată când se întorcea către compatriotul său, o apăsare ușoară pe mâna dreaptă îi amintea că Alex era acolo și aștepta să fie singurul bărbat de care trebuia să se ocupe.

Cina, compusă din friptură de vită în aluat, homar și plăcintă cu mere, era servită în vase de porțelan cu blazonul familiei Stuart. Vinul, care venea din Franța, era turnat în carafe de argint. Alex avea grijă ca paharul Nataliei să nu fie niciodată gol.

Când masa se apropia de sfârșit și zgomotul conversațiilor atinsese punctul culminant, tânăra femeie, cu un rest de luciditate, refuză ultimul pahar.

– Am impresia că m-ai făcut să beau mai mult decât de obicei, îi spuse ea.

El o privi cu un aer îngrijorat.

– Am încercat să te fac doar să te relaxezi puțin.

Ea își stăpâni un zâmbet. Să se relaxeze? Păi se simțea atât de relaxată, încât abia se mai ținea dreaptă pe scaun…

Pentru a se putea întoarce în salon, unde chelnerii pregătiseră cafeaua, trebui să se sprijine serios de brațul lui Alex. Cineva vorbi despre fantomele care bântuiau pe coridoarele castelului. Natalie se uită la scriitor cu o privire plină de întrebări.

– În Scoția toate castelele au fantome, îi explică el. Cum cel în care ne aflăm acum este unul celebru, stafiile nu pot fi decât Maria Stuart sau amantul și ultimul ei soț, contele de Bothwell.

Natalie se înfioră când își aminti de mobilierul din camera ei. Oare era original?

„Nu mai inventa fel de fel de lucruri, se dojeni ea. Patul cu baldachin nu cred că are patru sute de ani… cel puțin așa sper“.

Acceptă ca Alex s-o conducă până la ușa camerei ei. Intră în încăpere cu pantofii în mână, aprinse lumina și-și luă rămas-bun într-un mod foarte protocolar de la cavalerul ei, apoi închise ușa în urma ei.

Aruncă pantofii pe podea, își scoase ciorapii care o strângeau și apoi, cu un mers nesigur, se duse la una din cele două ferestre fără perdele.

Se uită afară. Niște spoturi luminau boscheții de azalee și frunzișul verde-întunecat al brazilor. Era feeric.

Deodată simți atingerea unei mâini pe ceafă. Natalie făcu stânga-mprejur, scoțând un strigăt de groază.

– Stai liniștită, nu e fantoma lui Bothwell, îi spuse Alex.

Ea închise ochii, inspiră adânc aer în piept, apoi ridică pleoapele și spuse pe un ton aspru:

– Te-aș ruga să nu mai faci așa ceva.

– Ce anume?

– Să te furișezi tiptil în spatele meu ca să mă iei prin surprindere. Prima dată s-a întâmplat pe colină, în fața conacului tău.

Se opri, simțindu-se cuprinsă din nou de dorința pe care încerca să și-o domine încă de la începutul serii. Cafeaua o mai trezise puțin, dar își simțea gura uscată și obrajii în flăcări.

Privirile lor se întâlniră. Pasiunea lacomă pe care o citi în ochii lui făcu să-i crească și mai mult tulburarea.

El șopti cu o voce răgușită:

– Camera mea se găsește pe același palier, vizavi de a ta. Se pare că este cea a amantului reginei… Voiam numai să mă asigur că n-ai nevoie de nimic.

Știind că este ușor amețită, Alex nu încerca nici s-o atingă, nici s-o îmbrățișeze. Nu voia să profite de starea ei, dar în cazul în care ar face ea primul pas….

– Am nevoie de tine, șopti ea.

Văzu ochii lui întunecați strălucind ca două diamante și de aceea adăugă imediat:

– Nu vrei să te uiți prin cameră să vezi dacă nu cumva se ascunde vreo fantomă pe undeva?

El începu să râdă.

– Chiar crezi în toate balivernele astea?

– Nu.

Dar nu reușea să-și stăpânească tremurul nervos al mâinilor și picioarelor. El o luă de braț, o conduse sub baldachin și o forță să se întindă. Natalie se prăbuși pe patul regal care era pregătit pentru noapte. Cu brațele încrucișate pe piept și un picior atârnând în afara lui, oftă ușurată.

Alex se duse și deschise mai întâi cuferele, apoi cele două uși ale dulapului.

– Vezi? Nici urmă de stafie.

– Sub pat nu te-ai uitat.

– Așa este.

Își scoase smochingul, se apropie de Natalie, îngenunche pe mochetă, se aplecă și nu mai făcu nici o mișcare.

Îngrijorată, Natalie se ridică într-un cot și înclină capul spre el.

– Ai găsit ceva?

– Nu. Mă gândesc ce hotărâre să iau.

– În legătură cu ce?

– Aș vrea să-ți sărut degetul mare de la picior.

Ea pufni supărată și se lăsă să cadă din nou pe pernă. Apoi simți limba lui umedă și fierbinte plimbându-se pe piciorul gol și de-a lungul pulpei dezgolite. Se simțea caraghios, dar senzația era de un erotism fantastic. Gemu de plăcere și întredeschise pleoapele.

După aceea genunchiul și apoi coapsele ei se bucurară de același tratament pe cât de stupid, pe atât de excitant. Natalie tremura toată, neștiind dacă trebuia să protesteze sau să-l atragă pe Alex spre ea.

El se ridică și se aplecă deasupra ei. Gurile lor se împreunară cu patimă.

– Reginei mele nu-i este teamă? o întrebă el dintr-o răsuflare.

Nefiind în stare să-i răspundă din cauza parfumului de bărbat care se degaja din trupul lui, ea clătină din cap în sens negativ.

– Și cu toate astea, de când m-am strecurat în camera ta înainte de masa de seară, am impresia că mă ții la distanță. Abia dacă am putut să scot câteva cuvinte de la tine. Tot mai ești supărată pe mine?

În loc de răspuns, ea îl luă de gât cu ambele mâini și-l sărută atât de pătimaș încât să-i dea de înțeles nu numai că nu mai era supărată pe el, dar și că îl dorea la fel de mult cum o dorea el.

Surprins și încântat de vorbele ei, Alex îi sorbi răsuflarea și-i mușcă limba cu tandrețe. Frenezia pasiunii îl împingea să ceară și mai mult, dar se întreba dacă nu cumva excitația lui Natalie era provocată de alcoolul pe care-l băuse. Se îndepărtă puțin de ea și o privi îngrijorat și bănuitor. Ea ghici despre ce era vorba.

– Nu, Alex, nu sunt atât de beată încât să nu mai știu ce fac. Sunt atât de lucidă, încât îmi aduc aminte de un proverb.

– Ce proverb?

– Însetatului îi va fi sete mereu.

El îi zâmbi, amuzat.

– De multă vreme simți genul ăsta de sete?

– Începând cu o anumită seară în care într-un conac din Foxfoot un buștean în flăcări a ars marginea covorului și…

Nu mai reuși să continue. Alex o săruta din nou cu o pasiune care risca să atingă foarte repede punctul culminant. În momentele acelea nu mai exista între ei nici neîncredere și nici teamă, ci numai certitudinea că trupurile lor erau atrase unul de celălalt.

Gura lui Alex cobora de la buze de-a lungul gâtului, acoperindu-l în trecere cu mici săruturi iritante ca niște înțepături. Simți mâna lui nerăbdătoare urcând încet de-a lungul coapselor fierbinți.

Dar nu era suficient. Natalie voia și ea să-l atingă, să cunoască gustul pielii lui. Îi desfăcu primii nasturi ai cămășii și-și lipi degetele de pieptul lui, zgâriindu-l ușor.

– Nu face asta, o rugă el. Te doresc atât de mult, încât, dacă mă mai mângâi mult, totul se va termina înainte de a începe.

Vorbele lui nu reprezentau nici ordin și nici amenințare, ci numai o promisiune fierbinte și pasionată.

Neluând în seamă avertismentul lui, îi desfăcu nodul de la paion, toți nasturii de la cămașă și i-o scoase. Apoi, cu o gură lacomă, îl mușcă de un mamelon.

Răspunsul lui sosi imediat. Cât ai clipi din ochi, fusta și bluza ei zburară prin cameră. Alex contempla cu o privire admirativă trupul ei pe jumătate dezbrăcat. Avea sâni mari, rotunzi și tari, și o piele diafană de un alb străveziu.

– Ești atât de frumoasă! șopti el acoperind-o ca un nebun cu sărutări din cap până-n picioare.

Îi prinse un sân în palmă și, cu ajutorul limbii, îl făcu să se întărească.

Natalie scoase un geamăt și deschise larg ochii. Nebună de fericire, ar fi vrut să-i mulțumească pentru că o eliberase de complexe. Nimeni nu-i mai spusese până atunci că este frumoasă. Dar Alex părea sincer. Nu i se părea că e nici prea grasă, nici prea scundă. Simți că îi dă jos slipul și fu cuprinsă de un sentiment de abandon în momentul în care el se îndepărtă de ea.

Deschise ochii și observă că el se dezbrăcase complet. Îi admiră frumusețea masculină, apoi îl trase spre ea și îl simți în sfârșit cu fiecare por al pielii ei. Din vârful sânilor și până în călcâie, Natalie nu mai era decât un fluviu de dorință.

Dar cu toate astea, păstrând încă o urmă de pudoare, își ținea pulpele strâns unite. El le desfăcu cu genunchiul și o pătrunse în toată forța, dar cu o lentoare demnă de laudă.

Natalie își ținea respirația, fiind convinsă că nu mai trăise în viața ei niște momente atât de intense. El o pătrunsese adânc și când începu să se miște, ea simți că-i fierbe sângele în vene. Era învăluită treptat de valuri de voluptate care-i traversau trupul transformând-o într-o bucurie pură care probabil fusese cea a începutului lumii, o bucurie atât de sălbatică, atât de uriașă, încât simțea că trebuie să strige ca să se audă până în stele. Și strigă. Ca un ecou, Alex lăsă și el să scape un țipăt de plăcere. Apoi, plini de transpirație, trupurile lor încă lipite începură să se relaxeze încet…

Alex se depărtă ușor de Natalie, apoi o sărută cu blândețe pe pleoape. Ea mai avu forța să-i zâmbească, apoi, doborâtă de oboseală adormi imediat.

El se ridică într-un cot și o privi îndelung. Era atât de frumoasă, atât de atrăgătoare și de sinceră! I se dăruise cu o forță primitivă atât de pasionată încât Alex era uluit. Regreta numai faptul că, în graba de a se uni, nici unul, nici celălalt n-au mai avut timp să savureze voluptuoasele clipe premergătoare.

Își strecură un braț sub umerii ei și se întinse lângă ea. Acum, Natalie era a lui! N-o va mai părăsi niciodată. Îi plăcea sinceritatea ei, îi aprecia caracterul, cam repezit, e adevărat, dar atât de corect! Nu făcuse nimic ca să-l cucerească, nu-i aruncase nici o privire pe furiș, nu se fandosise absolut deloc, și cu toate astea reușise să-l seducă.

Pentru prima oară în viață simțea pentru o femeie și altceva decât atracție fizică. Avea sufletul și inima extrem de tulburate și de aceea trase concluzia că Natalie era femeia pe care o așteptase dintotdeauna.

Știa că este independentă și orgolioasă. Oare va accepta să-i îngrădească libertatea măritându-se cu el?...

În această fază ajunsese cu planurile, când deodată sună telefonul, trezind-o brusc pe Natalie care trebui să se smulgă cu greu din tandra lui îmbrățișare…

Capitolul 10

Natalie ridică receptorul, cu o mișcare de automat, înainte ca telefonul să sune a doua oară. O voce autoritară îi trezi mintea încă amețită de somn.

– Peter sunt.

– Peter? repetă ea zăpăcită.

Nu cunosc nișa? Aruncă o privire în jur. Nu, era foarte trează. Alex, iubitul ei, era acolo, lângă ea. Se ridicase într-un cot și se uita încruntat la ea. Natalie îi zâmbi tandru înainte de a îndepărta ușor receptorul de urechea care aproape îi surzise din cauza tonului coleric al personajului de la celălalt capăt al firului.

– … Peter Stanhope, precizase vocea cu asprime. De ce nu m-ai anunțat că pleci din Edinburg? A trebuit s-o sun pe secretara ta ca să aflu unde ești. Pe ea văd că ai anunțat-o…

Natalie lăsă furtuna să se potolească. Cu mâna liberă, luă un halat din mătase care era împăturit la capătul patului și-și acoperi umerii cu el. Imediat ce Stanhope se opri din perorație, îl atacă și ea la rândul ei.

– Știți ce decalaj de fur orar este între Marea Britanie și Statele Unite? Mă deranjați în toiul nopții, în timp ce dormeam. Sunați-mă mâine.

Însă el nu părea hotărât să închidă telefonul.

– Te rog să-mi faci o dare de seamă a activității tale din ultima vreme, îi ordonă el.

– Vă promit să vă povestesc totul, dar mai târziu… și la o oră englezească, îi spuse ea pe un ton ironic. Dat fiind că pe aici soarele răsare mai devreme decât la New York, s-ar putea ca și eu să vă trezesc din somn. Noapte bună, Peter… Pardon domnule Stanhope.

Și mândră de faptul că-i închisese gura pisălogului puse receptorul în furcă.

Când se întoarse spre Alex, zâmbea, dar brusc zâmbetul ei îi îngheță pe buze. Alex părea furios.

– Cine e Peter ăsta? Amantul tău?

Șocată de violența tonului și acuzația nefondată, Natalie simți că-i fuge sângele din obraji.

– Stanhope este redactor la editura Dempsey Press, îi explică ea.

– Și îi spui pe numele mic?

– Absolut deloc, și nici n-am înțeles de ce mi s-a prezentat așa. E foarte clar că furia îi întunecase mintea. Voia să știe de ce am plecat din Edinburg.

– Ai obligația să-i raportezi ce faci?

– Da, la fiecare escală.

– E un amănunt pe care nu-l știam. Și toate astea se urzesc pe la spatele meu! strigă scriitorul. Ăsta este un adevărat complot!

Sări din pat și se îmbrăcă în grabă în timp ce-și exprima nemulțumirea țipând:

– Ar fi trebuit să fiu mai atent. Am bănuit încă de la început. Ești o șmecheră, Natalie.

Uluită, dar și indignată, ea protestă:

– Sper că nu crezi o iotă din ceea ce spui și că furia ți-a luat și ție mințile. Stanhope reprezintă singurul meu contact cu editura care m-a însărcinat să fac aceste investigații.

– Și bineînțeles că de fiecare dată când îl suni, Stanhope îți oferă răspunsurile la întrebări.

– Nu-i adevărat. Vrea să știe doar care este stadiul anchetei.

– Nu cred că așa stau lucrurile. Dacă este nevoie, te aduce pe calea cea bună pentru ca enigma să fie rezolvată în trei săptămâni, ceea ce intră în contradicție cu finalul lucrării.

Simțindu-se profund jignită, Natalie nu-i mai ceru și alte detalii. Faptul că o bănuia că are un amant era mai degrabă măgulitor și demonstra că este gelos, dar acuzația cum că ar fi vrut să-i ascundă în mod intenționat legăturile cu editura Dempsey Press îi jignea mândria profesională în cel mai înalt grad. Protestă vehement:

– Nu-mi fac decât datoria de serviciu și îți repet că nimeni, nici măcar Stanhope, nu mi-a furnizat vreodată vreo informație de natură să mă aducă pe calea cea bună.

Era evident că el n-o credea. În ochii lui negri nu vedea decât dispreț.

Natalie nu insistă asupra subiectului. Dacă era atât de lipsit de respect față de ea, însemna că nu mai au nimic să-și spună. În timp ce el se îmbrăca, ea păstră o tăcere trufașă, dorindu-și din toată inima ca Alex să plece cât mai repede, înainte ca suferința să devină incontrolabilă.

El își îndesă papionul în buzunarul hainei, își încălță pantofii de lac și adăugă pe un ton tăios:

– Ce sperai să se întâmple dacă petreci o noapte cu mine? Credeai c-o să vorbesc în somn și în felul acesta îți voi oferi răspunsurile care îți lipsesc?

– Ieși afară! strigă ea, stăpânindu-și cu greu lacrimile.

Se găsea din nou în fața personajului arogant și bănuitor care o jignise îngrozitor în urmă cu douăsprezece zile, la Foxfoot, întrebând-o dacă nu cumva se aștepta de la el s-o conducă direct la comoară.

Oare o urmărise numai pentru a-și demonstra lui însuși că avusese dreptate să nu aibă încredere în ea?

Cu mâna pe clanța ușii, el îi aruncă o ultimă săgeată:

– Numai în cazul în care ar căuta comori pentru el însuși s-ar justifica interesul lui Stanhope pentru afacerea asta. În calitatea lui de redactor, a luat deja contact cu manuscrisul care însoțește gravurile, așadar e firesc să aibă un oarecare avans față de tine și deci probabil deja a rezolvat enigma. Atunci, ce mai vrea? Oricum, începând din acest moment, deoarece nu sunt de acord cu metodele folosite de această editură, voi face în așa fel încât să-ți pun bețe în roate pe traseu. Adio!

Imediat ce trânti ușa în urma lui, tânăra femeie se prăbuși pe pat, dând frâu liber durerii care o cuprinsese la începutul discuției cu Alex. Dar durerea ei era atenuată de furie și curând sentimentul de ciudă deveni mai puternic decât suferința.

Îndrăgostindu-se nebunește de Alex, făcuse o greșeală pe care nu și-o îngăduise niciodată și anume aceea de a amesteca sentimentele cu afacerile, riscând deci să rateze misiunea care îi fusese încredințată. Or, Natalie ținea foarte mult la faima ei de învingătoare. Va câștiga și de data asta… chiar dacă un scriitor bănuitor, cârcotaș și răuvoitor se hotărâse să-i complice existența.

Își șterse lacrimile, scoase laptopul dintr-una din valize și-l așeză pe birou. Numai prin muncă putea să-și aline suferința.

De când sosise la Oldcastle, din cauza sosirii inopinate a lui Alex, îi ieșise din minte enigma pe care o avea de rezolvat. Dar, probabil datorită obișnuinței profesionale, nici alcoolul și nici zbenguielile amoroase n-o împiedicaseră să stocheze în memorie o mulțime de detalii.

Cele două sfeșnice care luminau masa la cină aveau fiecare câte unsprezece brațe. În câteva rânduri auzise zgomotul produs de un avion. Așadar, castelul trebuia să se afle pe axa pistelor de decolare ale unui aeroport și putea fi identificat cu cel din desen…

Lucră timp de câteva ore și studie chiar și ultimele trei gravuri: un peisaj, o planșă cu semne și puncte așezate ciudat în formă de

semicercuri concentrice și, pe ultima foaie, o masă rotundă și o spadă ca cea din prima planșă, dar prezentând în plus ruinele unui castel cocoțat pe o înălțime, lângă o faleză abruptă. La baza ruinelor, o zonă de câmpie era înconjurată de un zid din piatră.

Cu mult înainte de ivirea zorilor, Natalie vru să-și ia revanșa și îl sună pe Stanhope la numărul privat pe care i-l dăduse în cazul în care ar fi avut nevoie de el în afara orelor de program. Era sigură că-l va smulge din așternuturi, dar spre surprinderea ei îi răspunse un partener de discuție foarte amabil, căruia nu-i transmise opiniile ei referitoare la gravuri, ci îi vorbi doar despre castelul Oldcastle și palatul Holyrood…

Stanhope părea încântat de faptul că descoperea rapid ceea ce era important în timpul programului ei în Scoția și aprobă fără nici o problemă hotărârea ei de a pleca în Districtul Lacurilor, la o distanță de două sute de kilometri spre sud.

– Asta dovedește că ai o strategie excelentă, domnișoară Tracy! Continuă tot așa! Îți urez succes!

După ce așeză receptorul în furcă, Natalie se gândi la Alex. Simțind un junghi în inimă, șopti cu tristețe în glas:

„E o strategie excelentă, într-adevăr, cu condiția să găsesc în mine suficient curaj pentru a continua să fug de bărbatul care credeam că mă iubește“. Își propuse ca, de acum înainte pentru ea să nu mai existe alt obiectiv decât succesul misiunii sale.

Datorită amabilității portarului de noapte, făcu rost de o altă mașină de închiriat, așa că putea pleca de la castel înainte de micul dejun.

Trecu prin dreptul ușii lui Alex în vârful picioarelor. Nu se vedea nici o lumină pe sub ușă, probabil că dormea dus.

***

Cinci ore mai târziu, își lăsa mașina în parcarea centrului de informații turistice din Grasmere, un sat situat în mijlocul unui ținut care i se părea o frumusețe sălbatică. Nu alesese acest loc în mod întâmplător. Cu toate că gravura nu menționa nici un nume de oraș, înainte de a pleca din Boston, Natalie, de comun acord cu Liz, considerase că Grasmere, situat în centrul unui parc național din Districtul Lacurilor, ar fi un punct de plecare ideal pentru a se cățăra pe munți.

Sarcina pe care o avea de îndeplinit nu va fi deloc ușoară. Desenul pe care-l studiase în detaliu noaptea trecută, reprezenta o succesiune de munți cu forme neregulate. Câțiva cățărători stăteau agățați în zona lor cea mai înaltă. Regiunea era bogată în vestigii druidice și Natalie bănuia că autorul făcea referire la ele în cartea lui.

În prim-plan, pe imaginea referitoare la comitatul Cumberland, mai apărea și un lac cu malurile împădurite.

Lacul se găsea aici, în fața agenției de turism și hotelurile luxoase care-l înconjurau dovedeau că zona era frecventată de foarte mulți turiști.

Prima parte a programului fu îndeplinită destul de ușor. În sezonul acela erau o grămadă de locuri disponibile. Plăcându-i confortul, alese un hotel luxos situat în mijlocul unui parc plin de rododendroni înfloriți. Camera ei avea vederea spre lac. După ce luă o masă de prânz copioasă, se hotărî să vină aici să se odihnească. Spre seară va începe să caute informații despre împrejurimi. Tocmai se bucura de o siestă binemeritată, când sună telefonul.

– Ce noroc am! spuse triumfătoare Liz. Am găsit imediat hotelul la care stai. Adineauri mi-a telefonat Stanhope. Furios până la isterie, se plângea că nu știe locul exact unde ai tras pentru popasul din comitatul Cumberland. Zice că l-ai anunțat că pleci, fără să faci

și alte precizări. Tipul ăsta mă face să am pielea de găină, adăugă ea pe un ton destul de tragic pentru ca s-o ia și pe Natalie un frig pe șira spinării.

Dar nu se sperie cu una cu două. Dat fiind că-l considera pe Stanhope vinovat de despărțirea de Alex, individul începea să-i pară cam stânjenitor.

– Tipul ăsta mă calcă pe nervi. Dacă mai sună, spune-i că nu știi în ce oraș m-am cazat.

– Prea târziu, Natalie. L-am anunțat că probabil ești la Grasmere.

– Ei bine, acum sper că s-a liniștit.

– Da de unde! Insistența individului mi se pare suspectă.

– Și mie, îți dai seama! Am impresia că sunt ținută în lesă, așa că am de gând să sun mai rar la New York.

– Vrei să stai mai mult la Grasmere?

– Totul depinde de ce voi descoperi aici. Adineauri, la restaurant, în timp ce luam micul dejun, trăgeam cu urechea la vecinii de masă care discutau despre pericolele care te pândesc pe munte. Cu ocazia asta am aflat că în urmă cu zece ani doi turiști au murit în timp ce escaladau cel mai înalt dintre munții ăștia, căruia oamenii din zonă îi spun „Muntele cu poeți". În amintirea lor în vârf au fost instalate niște pietre funerare. Probabil că acolo se află una din piesele jocului de puzzle. Pietrele funerare ar putea fi ceea ce amândouă am luat drept pietre înălțate pe verticală. Trebuie să le văd cu ochii mei ca să fiu sigură.

– Fii prudentă, Natalie. Te cunosc eu pe tine. Nici un obstacol nu te poate opri și uneori îți asumi niște riscuri uriașe…

– Ce mai face doamna Wilkins? schimbă vorba Natalie.

– Îmi cere mereu vești despre tine.

– Spune-i să stea liniștită. Pe curând, Liz.

După ce închise, Natalie se întinse din nou în pat mirându-se de faptul că Liz n-o întrebase nimic despre Alex. Oare telefonase și el

la Boston ca să-i afle noua adresă? În definitiv, ar fi putut să aleagă hotelul Keswick sau Olswater din aceeași zonă, ca să caute soluția celei de-a treia enigme. În cazul în care voia s-o urmărească și s-o împiedice să-și finalizeze ancheta, era în stare să se intereseze la secretara ei… Cel mai bine ar fi să sune la agenție și s-o sfătuiască pe Liz ca de acum încolo să fie la fel de discretă cu Alex Garrick ca și cu Stanhope. Dar înainte să-și pună planul în aplicare, pleoapele i se îngreunară și se cufundă într-un somn adânc.

Natalie fu trezită de un ciocănit în ușă. Deschise chiar în momentul în care pumnul cuiva se ridica pentru a aplica o ultimă lovitură în ușă. Natalie îl primi drept în frunte și simți impactul inelului asupra arcadei sprâncenei. Sub influența șocului suferit făcu un salt înapoi și dădu drumul unei salve de înjurături care ar fi făcut-o să roșească pe mama ei din Boston.

Alex rămase la început fără grai, apoi închise ușa după el adresându-i mii de scuze.

– Oh, Natalie!.... Scuză-mă. Îmi pare sincer rău.

Dar ea îi întorsese spatele și se îndrepta spre baie nu atât pentru a-și îngriji fruntea învinețită, ci pentru a scăpa de privirea pătimașă a ochilor lui focoși. Fiind practic goală-pușcă sub halatul subțire de mătase, refuza să se joace de-a ispita cu el.

Dar nu mai avu timp să ajungă la baie pentru că din două salturi el o ajunse din urmă și o prinse de mijloc, oprind-o din drum.

– Dă-mi voie să mă uit la ce-a făcut bruta de mine… Oh, Natalie, dar te-am rănit îngrozitor!

Ea nu mai făcea nici o mișcare. Gemu ușor când el apăsă cu degetul deasupra ochiului drept.

– Trebuie să punem repede o compresă rece! hotărî el.

Scoase o batistă împăturită din buzunar, se duse s-o ude la robinet și se întoarse s-o aplice peste vânătaie, scuzându-se iarăși.

– Sunt de neiertat. Aveai dreptate să mă consideri un ticălos, dar îți jur că a fost fără voia mea. N-am mai lovit niciodată vreo femeie… Voi regreta toată viața că ți-am făcut atâta rău.

Lui Natalie i se păru că lovitura involuntară nu merita atâta vorbărie. Sau poate Alex se referea la urmările certurilor din noaptea anterioară?

Ea ridică ochii spre el. Privirile li se întâlniră și se sfidară reciproc. Orgoliul și amorul propriu prostesc o împiedicau pe Natalie să pună întrebarea care-i ardea buzele.

Alex se aplecă spre ea și o sărută tandru pe buze.

– Azi-noapte m-am purtat ca un idiot, șopti el. De obicei, înainte să acuz pe cineva de un anumit lucru, o fac pe baza unor dovezi. De data asta n-am avut nici una la dispoziție. Probabil că a fost vorba pur și simplu de un acces de gelozie.

– Gelozie? Dar pe cine ai putea fi gelos? șopti ea.

– Pe Stanhope, bineînțeles.

Ea dădu din umeri.

– E ridicol. Acestui individ nu-i cunosc decât vocea antipatică. Deja am uitat accesul tău de gelozie, dar nu te pot ierta pentru faptul că te-ai îndoit de loialitatea mea.

– Și de data asta furia parcă mi-a luat mințile. De când ne-am certat însă, am avut timp să analizez situația la rece și acum pot să-ți spun că regret că m-am grăbit să trag niște concluzii pripite.

Putea el oare să-i mărturisească faptul că văzuse roșu în fața ochilor în momentul în care soneria telefonului îi curmase brusc planurile de căsătorie?

Niciodată până atunci nu dorise atât de mult o femeie încât să vrea s-o ia de soție. Coborât brusc cu picioarele pe pământ, își văzuse visurile făcute țăndări și căutase… și chiar găsise cuvintele potrivite pentru a se răzbuna pe femeia care îl dezamăgise. De la

acea scenă îngrozitoare suferea cumplit, dar Nataliei părea că nu-i trecuse supărarea. De aceea, consideră că nu era momentul oportun pentru a-și deschide inima în fața ei.

Deocamdată se mulțumi s-o învăluie cu o privire admirativă. Ea reprezenta pentru el o tentație irezistibilă din cauza părului roșcovan răsfirat pe umeri și a halatului lung a cărui transparență îi dezvăluia formele armonioase. Își amintea de finețea pielii ei, de focul pe care îl aprinsese în trupul lui, de gemetele ei de plăcere atunci când o posedase. Își propuse să retrăiască acel extaz pasionat, dar ceva mai târziu. Până atunci, se va strădui s-o recucerească și să-i vindece sufletul de rănile pe care i le provocase.

– De data asta cum m-ai găsit? îl întrebă ea.

Și fără să-i mai lase răgazul de a răspunde, adăugă pe același ton nepăsător:

– Bineînțeles că e vorba despre Liz. Ai întrebat-o pe secretara mea.

El dădu din cap zâmbind.

– Spune-mi și mie, de ce mă urmărești, Alex? În cazul în care o faci ca să descoperi dovada că trișez….

– Te rog, nu spune asta Natalie. Am spus tâmpeniile alea probabil pentru a-mi ascunde adevăratele sentimente. În realitate… Dar ce rost mai au explicațiile astea? Ți-am demonstrat ce simt pentru tine, nu-i așa?

Ea închise ochii. Pentru a se apăra de speranțe deșarte și visuri imposibile, își repetă în minte că Alex este un bărbat foarte viril și că era suficient să se apropie de o femeie, chiar și fără siluetă de manechin, pentru a i se aprinde călcâele după ea. Dat fiind că ea își jurase să se dedice numai muncii, trebuia să-și țină promisiunea și să renunțe la paradisul brațelor lui Alex.

Natalie își tamponă încă o dată rana, se întoarse spre el, îl privi drept în ochi și-i spuse pe un ton prefăcut indiferent:

– Mi-ai dovedit că mă dorești, Alex, lucru pe care ți l-am demonstrat și eu ție și rezultatul a fost destul de reușit, dar acum hai să dăm uitării clipa asta de nebunie și să rămânem prieteni.

El protestă dezamăgit.

– Numai prieteni?

– Da. E mai bine așa.

– Atunci hai să luăm masa împreună.

Natalie se simțea mult prea vulnerabilă ca să-i accepte propunerea. Ar fi fost de-ajuns ca el să arate puțin mai tandru și era sigură că s-ar fi înmuiat din nou.

– Nu, Alex.

El oftă fără să-și poată ascunde dezamăgirea.

– Păcat, spuse el după câteva clipe de tăcere. Trebuie să plec pentru o afacere urgentă în sudul Angliei. Mi-ar fi plăcut să petrec ultima seară cu tine… Ce planuri ai pentru următoarele trei-patru zile?

Ea regretă că refuzase să ia masa cu el, dar era prea târziu să mai revină asupra unei hotărâri care venea în sprijinul angajamentului pe care și-l luase de a păstra distanța față de Alex de acum înainte.

– Planuri? Păi le cunoști deja. Nu știu cât timp îmi va lua rezolvarea celei de-a treia enigme, dar înainte de asta vreau să-mi iau o vacanță de câteva zile. De când am sosit în Marea Britanie, nervii mi-au fost puși la grea încercare. Simt nevoia să mă destind puțin… De ce mă întrebi?

– Ca să fiu sigur că te găsesc aici când mă voi întoarce.

„Se va întoarce“… A spus ceva despre întoarcere, deci se va întoarce…“

Peste trei zile, cu vânătaia ascunsă cu grijă în spatele unor ochelari negri, Natalie repeta promisiunea lui Alex în timp ce mergea pe strada principală din Grasmere. Plecase foarte repede, după ce o sărutase pe obraz, ca un prieten, dar cu o tandrețe

amuzată în ochii lui negri. Începând de atunci, Natalie nu prea reușea să se concentreze asupra muncii și sentimentele față de Alex rămâneau în centrul preocuparilor ei.

Adunase o documentație utilă despre regiune făcând două vizite la biblioteca din Grasmere. Bibliotecarul, un domn bătrân pasionat de neolitic, îi spusese că Districtul Lacurilor nu e cu nimic mai prejos decât comitatul Wiltshire care se pretinde metropola epocii de piatră.

– … Deci, în Cumberland, turiștii vin pentru liniștea și frumusețea peisajului, dar mai ales pentru vestigiile civilizației vechi. Este adevărat că pietrele noastre druidice sunt mai puțin accesibile decât cele de la Stonehenge sau Avebury, dar plimbăreții care au curiozitatea și curajul de a merge să le descopere spun că sunt cel mai bine păstrate din toată Marea Britanie.

Natalie, care nu prea avea cunoștințe despre cultura celtică, îi pusese câteva întrebări. Acum, știind totul despre dolmene, menhire și alte pietre, se întreba dacă nu cumva al patrulea desen pe care îl avea de descifrat nu era reprezentarea unui sit mezolitic. În schimb, ultimele două planșe nu aveau nici un indiciu referitor la vreun oraș sau la vreo regiune anume.

Dar deocamdată, Natalie nu era interesată decât de „Muntele cu Poeți“, și cu toate că noul ei prieten, bătrânul bibliotecar, îi spusese că escaladarea acelui munte era foarte periculoasă, era hotărâtă să meargă să vadă ce se află pe vârful lui

Programase să plece în expediție a doua zi. Va porni la drum încă din zorii zilei.

***

Murdoch își parcă mașina lângă hotelul modest din care putea să supravegheze luxoasa reședință pe care o alesese Natalie. De trei zile, nici o mișcare a tinerei femei nu scăpase vigilenței detectivului.

Avusese ocazia să ucidă vânatul pe care-l urmărea dar reflexele pe care și le crease aceasta conducând mașina o salvaseră, lucru pe care nu-l regreta deloc. Cu toate că victima ar fi fost găsită cu siguranță nevinovată, accidentul ar fi aruncat asupra lui o lumină cam supărătoare. În plus, în ciuda tonului din ce în ce mai amenințător al ordinelor lui Stanhope, nu era încă pregătit să ducă la îndeplinire sarcina care i-ar fi scăpat pe amândoi de tânăra anchetatoare.

Cu cât o cunoștea mai bine pe Natalie Tracy, cu atât mai mult descoperea că aceasta are multe puncte comune cu defuncta lui soție, pe care o urâse din tot sufletul.

Acum voia s-o vadă pierzându-și sângele rece. Roșcata asta frumoasă după care întorceau capul toți bărbații, nu era mai brează decât fosta lui soție. Toate sunt niște… Înainte s-o lichideze, individa va cunoaște toate chinurile iadului… așa cum făcuse și cealaltă, cu deosebire că stricata de nevastă-sa se știa spionată, urmărită, în timp ce directoarea „Indiscretului“ nu cunoștea amenințarea care-i plutea deasupra capului. Își imagină figura îngrozită a domnișoarei Tracy și gura îi fu schimonosită de un rânjet hidos.

Capitolul 11

Primul glonț ricoșă de o stâncă aflată deasupra capului ei. Natalie crezu la început că se desprinseseră niște pietricele din stâncă, dar după ce figura se repetă de încă două ori, înțelese că era vorba despre gloanțe.

Nu auzise zgomotul împușcăturilor. Nu cumva intrase în bătaia puștii vreunui vânător începător? Dar de unde trăgea? Împrejurimile păreau pustii și pe drum nu întâlnise nici un turist. Un al patrulea glonț se înfipse în pământ chiar la picioarele ei. Înnebunită de spaimă, Natalie se aruncă în hățișul de pe marginea râpei. Simți cum pământul îi fuge de sub picioare, încercă zadarnic să se agațe de arbuști și căzu în prăpastie.

Soarele dispăruse după vârfurile munților când își recăpătă cunoștința. Vreme de câteva minute se simți ametită, dar imediat ce deschise ochii realiză unde se afla și de ce stătea trântită pe un pinten acoperit cu iarbă situat în fața unui impresionant amfiteatru de stânci amenințătoare. Cineva trăsese asupra ei și, slavă Domnului, numai printr-o minune aterizase pe un colț de stâncă, salvându-și astfel viața.

Mișcă mai întâi un picior, apoi mâinile și înțelese că sunt tefere. Se ridică, se sprijini cu spatele de peretele stâncos și, străduindu-se să nu se uite în jos, făcu bilanțul pățaniei: trei unghii rupte,

zgârieturi pe mâini, blugii și hanoracul sfâșiate, deci scăpase destul de ușor. Ceasul rezistase impactului și rucsacul nu se deschisese în cădere.

Problema era că un necunoscut cu creierul aparent deranjat și-o alesese drept țintă. Nebunul rămăsese oare prin împrejurimi stând la pândă într-un copac sau în spatele vreunei stânci? Se uită în jurul ei. Totul părea pustiu, dar aparențele se puteau dovedi înșelătoare, de aceea era mai bine să mai aștepte înainte de a se expune din nou gloanțelor ucigașe.

Aici, în vârful muntelui, descoperise veriga care îi lipsea pentru a face progrese în rezolvarea enigmei. Dar își va savura mai târziu triumful. În clipa aceea era mai urgent să găsească un mijloc prin care să părăsească acel refugiu destul de nesigur, în care se trezise din cauza unui țintaș nebun.

Învingându-și spaima, privi în fundul viroagei. Era imposibil să poată coborî până acolo. Panta era prea abruptă. Ar fi fost mai bine să urce agățându-se de rădăcinile copacilor și tufișurilor. Îi luă aproape cincizeci de minute ca să parcurgă distanța pe care se prăbușise. O făcuse doar în câteva secunde. Începu să coboare panta încruntând din sprâncene. Era năpădită de amintiri care îi ridicau niște semne de întrebare. La Cotswold, în timp ce făcea jogging, era cât pe-aci să fie zdrobită de o mașină cu geamuri fumurii. Pe drumul spre Oldcastle o lăsaseră frânele mașinii pe care o închiriase și acum trăsese cineva asupra ei.

Luate separat, oricare din aceste evenimente puteau fi atribuite întâmplării sau ghinionului, dar punându-le cap la cap, Natalie trăsese concluzia că un necunoscut încerca s-o ucidă sau măcar s-o sperie, pentru a o sili să-și înceteze imediat investigațiile. Dar cine putea urzi niște planuri atât de criminale împotriva ei? Puține persoane erau la curent cu deplasările ei: Liz, desigur, Stanhope și Alex.

De secretara ei și de redactorul editurii era despărțită printr-un ocean, dar logic, cei doi trebuia eliminați dintre suspecți. De altfel,

de ce s-ar opune Liz să-și ducă sarcina la bun sfârșit? Secretara îi fusese întotdeauna prietenă și colaboratoare fidelă. În ceea ce-l privește pe Stanhope, e adevărat că tipul îi era antipatic, dar era prea departe ca să-i facă necazuri.

Atunci, să fie vorba despre Alex?

Își amintea că acesta fusese foarte reticent atunci când îi dezvăluise scopul venirii ei în Anglia. Alex era singurul care avea un motiv s-o împiedice să-și îndeplinească misiunea. Dar care să fie acela? Nu știa, dar trebuia să admită că autorul lucrării „Spre El Dorado" rămânea singurul suspect.

Să fie oare Alex un ucigaș? Natalie își simți inima sfâșiată de durere. Când ajunse la drumul care înconjura lacul, mergea pe bâjbâite din cauza lacrimilor care-i încețoșaseră privirea.

Intră în hotel fără să fie observată de personalul de la recepție, urcă în cameră și pipăi peretele în căutarea întrerupătorului. Deodată, simți cum o mână o prinde de încheietură.

Avu impresia că-i îngheață sângele în vene. Deschise gura să strige, dar nu reuși să scoată nici un sunet. Ajunsă la capătul puterilor, își pierdu pentru a doua oară cunoștința în ziua aceea.

***

– Ce s-a întâmplat cu mine? N-am mai leșinat niciodată!

– Există pentru orice un început, glumi Alex.

Era întinsă pe pat, îmbrăcată numai în sutien și chiloți. Alex îi umezea fața cu un prosop atât de ud, încât apa îi udase leoarcă perna de sub cap. Dar lui Natalie nu-i păsa. Când deschisese ochii, simțise o pătură moale sub coapse și-l văzuse pe Alex aplecat deasupra ei, privind-o cu tandrețe și îngrijorare în același timp.

– Când o să încetezi să te mai strecori tiptil în spatele meu ca să mă sperii? îl certă ea.

Cu o oră în urmă, ar mai fi adăugat:

„Și de ce ai tras în mine"?

Dar în clipa în care îi întâlnise privirea întunecată și văzuse îngrijorarea care i se citea în ochi, constatase netemeinicia bănuielilor sale. Alex era prea sincer, prea cinstit pentru a urzi un plan de asasinare atât de laș. Singurul reproș pe care putea să i-l facă era acela că se furișase în camera ei.

– Cum ai intrat aici? îl întrebă ea împingându-i mâna în care ținea prosopul. Cheia era în rucsacul meu.

– Am sedus o cameristă, îi spuse el zâmbind. I-am spus că sunt soțul tău și mi-a deschis ușa cu cheia ei.

– Și te-a crezut?

– Evident, din moment ce mă aflu aici…

Și adăugă pe un ton aspru:

– … Poți să-mi explici și mie de ce te-ai întors la hotel în zdrențe, cu mâinile și picioarele murdare și julite? Te-am dezbrăcat pentru că mi-era teamă să nu ai vreo rană gravă. Unde te doare?

– Nicăieri, minți ea.

Avându-l lângă ea pe Alex, care o privea îngrijorat și o mângâia tandru, nu mai simțea nici o durere.

– Ce ți s-a întâmplat? insistă el.

– Am urcat pe „Muntele cu Poeți“ și la coborâre…

Se opri, avu o ezitare, apoi, cuprinsă de o dorință imperioasă de a se confesa cuiva, îi povesti nu numai ultima aventură, dar și pe celelalte două, a căror victimă fusese.

El o ascultă cu atenție, cu un aer grav și sprâncenele încruntate.

– De ce nu mi-ai spus toate astea mai devreme? o întrebă el când termină de povestit.

– Nu făcusem încă nici o legătură între cele două evenimente și în afară de asta trebuie să-ți amintesc că de la plimbarea noastră de la Cotswold n-am petrecut decât puțin timp împreună. Noaptea de dragoste a reprezentat ultima noastră întâlnire în doi… o întâlnire mai degrabă furtunoasă.

– Spune-mi sincer, Natalie, nu m-ai bănuit pe mine de toate astea?

Ea aprobă clipind des din pleoape.

– Și de ce te-ai răzgândit?

– Poate că din cauză că m-am hotărât în sfârșit să am încredere în tine.

– Ceea ce nu te-a împiedicat să leșini când m-ai găsit în camera ta.

– Era întuneric. Nu te vedeam și din cauza obiceiului de a-i lua prin surprindere pe oameni, mi-ai provocat una din cele mai cumplite sperieturi din viața mea. Eram cu ochii în patru, convinsă că mă pândea un asasin din umbră. Atunci, am cedat nervos.

El se aplecă și o sărută cu tandrețe pe buze.

Natalie avu impresia că oboseala îi dispare ca prin farmec și dorința îi explodează în tot trupul. Vru să-i întoarcă sărutul, dar el se ridică și se așeză lângă ea atât de aproape încât simțea cum coapsa lui tare o apasă pe șold.

El îi explică ce avea de făcut. Natalie ascultă vocea iubită ca pe o muzică relaxantă. Cuvinte precum siguranță, poliție, declarație îi treceau pe lângă ureche fără să le ia în seamă. Ea îl lăsă să termine de vorbit și apoi spuse:

– Nu.

– Cum nu?

– Nu, nu voi merge să-mi povestesc aventura autorităților. Mai întâi de toate, n-am nici o dovadă și în al doilea rând n-am nici un chef să-mi pierd timpul cu activități administrative. Doar n-o să renunț la misiunea mea pentru că sunt hărțuită de un om bolnav psihic, cu atât mai mult cu cât am rezolvat enigma… adică aproape am rezolvat-o. În vârful „Munților cu Poeți“ am descoperit elementele care-mi lipseau.

– Nu mai spune! Și ce-ai descoperit?

– Parcă nu trebuia să mai discutăm niciodată despre slujba mea.

– Așa este, dar împrejurările s-au schimbat și acum, când avem încredere deplină unul în celălalt, poți să-mi spui cum ai dat de capătul enigmei.

– N-am ajuns la capătul ei, dar am găsit esențialul.

Ea se uită la el. Alex zâmbea și chiar dacă pe fruntea lui se mai citea încă îngrijorarea, ochii lui erau plini de tandrețe.

– Ce înțelegi prin esențial?

– Numele locului reprezentat în penultimul desen. N-a fost deloc ușor. În ultimele trei zile mi-am frământat mintea să găsesc o legătură între toate localitățile pe care le vizitasem. Știind că genul ăsta de ghicitori este plin de capcane, mă temeam adesea ca nu cumva să mă trezesc în vreo fundătură. Apoi am încercat să mă pun în locul unei cititoare americane care n-a pus niciodată piciorul în Anglia. Oare ce jaloane ar reține ea din desenele tale și din textele care le însoțesc? Probabil, roata olarului și cadranul solar, niște nume ca Maria Stuart, Oldcastle, Holyrool sau altele la fel de ciudate pentru ea. Atunci am introdus vreo treizeci dintre ele în calculator, fără să obțin nimic semnificativ până în momentul în care m-am gândit să nu rețin decât prima literă din fiecare cuvânt ca în genul acrostilurilor în care, citind numai prima literă din fiecare vers, descoperi de exemplu numele autorului poeziei. În cazul meu, aveam nevoie de numele orașului sau al comitatului reprezentat în penultimul desen…

Fiind ocupat cu admirarea trupului gol pe care îl avea în fața ochilor, Alex nu era prea atent la vorbele ei. Dumnezeule, ce frumoasă era! Când făcuseră dragoste în patul cu baldachin, n-avusese timp să-i admire curbele voluptuoase, pântecul plat și coapsele cu musculatură de sportivă. Părul roșu ca focul împrăștiat pe pernă îi înconjura chipul ca o aureolă, chip care era mai atrăgător ca înainte, deși avea câteva vânătăi. Ar fi dorit să-i mângâie cu buzele rana mică de deasupra sprâncenei drepte și să-i sărute apoi tot trupul pentru ca să-i ierte bădărănia și bănuielile nejustificate.

Dar îl reținea ceva. Îi plăcea pasiunea care strălucea în ochii ei verzi, dar era convins că patima aceea nu se datora dorinței pe care

i-o stârnise el. În momentele acelea, Natalie era nebună de bucurie că reușise să învingă dificultățile misiunii sale și trebuia să recunoască faptul că fusese foarte ingenioasă.

– … Dacă aș fi avut la dispoziție un calculator normal, ar fi fost mult mai ușor. L-aș fi programat cum aș fi vrut, dar, din nefericire, memoria laptopului meu nu-mi poate afișa lista tuturor localităților din Marea Britanie. De aceea, puteam mult și bine să aleg cuvintele și să le subliniez numai prima literă, că tot n-aș fi obținut ceva care să aibă vreo noimă. Atunci, un bibliotecar din Grasmere, vorbindu-mi despre Stonehenge, mi-a oferit, cu totul întâmplător indiciul care îmi lipsea. Când m-am întors la hotel, am pus unele sub altele anumite cuvinte ale căror prime litere ar forma numele acestui sit preistoric și ar confirma astfel ipoteza mea: Stuart, Taur, Oldcastle, Noapte, Edinburg, Holyrood și din nou Edinburg… La naiba cu toate! Nu găseam decât cuvântul Gnomon pentru a completa numele și îmi mai lipseau încă un N și un E ca să formez Stonehenge. Aceste două cuvinte le-am găsit în vârful „Munților cu Poeți", pe piatra funerară ridicată în memoria lui Nelly și Edward, o pereche de îndrăgostiți care au murit în urmă cu zece ani în timp ce urcau pe versantul cel mai periculos al muntelui….

Văzând-o atât de entuziasmată, Alex nu se mai putea opune continuării anchetei și nici să-i spună că descoperirea ei nu mai avea nici o noimă de când, în urmă cu două zile, aflase că de fapt comoara fusese furată.

Natalie voia să meargă până la capăt? Perfect, dar el va rămâne în preajma ei pentru a o proteja.

– Pot să te întreb ceva?

– Bineînțeles.

– De ce atunci când ne-am întâlnit pentru prima oară, mi-ai spus că enigma nu fusese concepută să fie rezolvată în trei săptămâni? Așa cum ai văzut, eu voi reconstitui jocul de puzzle înainte de acest termen.

– Ești într-adevăr foarte pricepută ocoli el răspunsul.

Mâna lui îi mângâia sânul cu timiditate, ca și cum i-ar fi fost teamă să nu fie respins. Dar când simți că mamelonul i se întărește sub degetele lui, Alex înțelese că era și ea cuprinsă de dorință.

Căpătând curaj, se aplecă spre ea și buzele lui se uniră cu gura ei, care nu cerea altceva decât să fie forțată. Limbile li se întâlniră într-un sărut pătimaș care-i zgudui până în străfundul sufletului.

Natalie își reveni prima. Gâfâia de plăcere, dar se străduia să-și păstreze sângele rece. Se simțea murdară și transpirată, de aceea îi spuse lui Alex:

– … Aș vrea să mă spal.

– Atunci propun să facem duș împreună. Am făcut un drum lung și aș vrea să mă schimb și eu.

– Nu prea cred că, din punctul de vedere al britanicilor, dușul în doi este acceptabil, se fandosi ea.

În aceeași clipă, brațele lui puternice o luară pe sus și vocea ironică a lui Alex îi șopti la ureche:

– Ai dreptate. Ar fi mult mai indicată o baie, care îți va menaja și pudoarea în același timp.

În apartamentul luxos în care se cazase, căzile de baie erau sub formă de bazine de marmură îngropate în podea. Alex o puse jos pe Natalie, deschise robinetele și se dezbrăcă.

Natalie își scoase ultimele piese de îmbrăcăminte, își prinse rapid părul lung cu un elastic și se aruncă plină de încântare în apa caldă. Își sprijini ceafa de suportul de pe marginea căzii și-l privi pe Alex printre gene, admirându-i trupul de atlet a cărui vigoare o făcuse într-o noapte să geamă de plăcere. De aceea, presimțind că viitoarea lor îmbrățișare va fi și mai voluptuoasă decât cele dinainte, se înfioră de plăcere.

Intră și el în apă și dat fiind că spațiul era destul de îngust, își trecu un braț pe sub ea pentru a o cuprinde. Prezența apei făcea contactul dintre trupurile lor extrem de senzual.

Ea îl mângâie pe Alex umplându-i fața cu clăbuc de săpun, iar el o pedepsi strivindu-i buzele într-un sărut lung care aproape o lăsă fără răsuflare. Nemaiputând să reziste pasiunii pe care i-o transmitea Alex, se încordă și, fără să-și dea seama ce face, își desfăcu pulpele și i se oferi.

A fost un moment extraordinar, în care parcă deveniseră două fluvii de bucurie. Se contopiseră unul cu altul, se rostogoleau unul peste altul și se mișcau într-un ritm frenetic, care-i transforma într-o forță, venită parcă din cele mai îndepărtate străfunduri ale animalității lor. Nu mai trăiau decât prin intermediul trupurilor lor.

Apoi avu loc acea descătușare teribilă, atât de violentă, încât strigătul lor de plăcere paroxistică se făcu auzit în același timp.

Încet-încet ieșiră din starea de extaz și părăsiră bazinul când apa se răcise deja. Alex o înfășură cu tandrețe într-un halat de baie, apoi își prinse și el un prosop uriaș în jurul șoldurilor. Telefonă la restaurantul hotelului și ceru să i se aducă prânzul în cameră… un prânz cu șampanie, preciză el. În timp ce așteptau mâncarea, trupurile lor strâns lipite se ghemuiră sub cearșafuri. Văzând cu câtă patimă o săruta Alex, Natalie înțelese că vor porni din nou în căutarea unor noi descoperiri erotice care era convinsă că vor fi senzaționale, dar înainte de asta trebuia să-și elibereze conștiința de întrebările care o chinuiau.

Se ghemui cu capul pe umărul lui și, după ce îndepărtă cu blândețe mâna lui care se îndrepta spre pulpele ei, spuse:

– Nu mi-ai răspuns încă la întrebare.

– Ce întrebare?

– De ce crezi că enigma nu poate fi rezolvată în trei săptămâni?

– Pentru că nu e posibil.

– Dar eu ți-am dovedit contrariul.

– Încă n-ai dovedit nimic. Să zicem că ajungi la Stonehenge. În ce direcție vei porni pentru a rezolva enigma celei de-a cincea gravuri?

– Încă nu m-am gândit la asta, mărturisi ea. Dar faptul că am ajuns la Stonehenge și megaliții săi nu e de ici de colo, nu-i așa? Am și numărat pietrele pe care le-ai reprezentat în desen prin niște punctulețe foarte clare. Sunt șaptezeci și nouă. Dacă adun la acest număr cele douăzeci și două de lumânări din sfeșnicele care luminează masa din sufrageria de la Oldcastle, cele șase animale și cele zece vase din atelierul olarului și cele o sută douăzeci și cinci de stele din constelația Taurului, obțin două sute patruzeci și doi. Sunt aproape sigură că acest număr reprezintă o anume distanță, probabil aceea dintre Stonehenge și locul în care este ascunsă comoara.

Alex se sprijini într-un cot și o privi fluierând admirativ.

– Jos pălăria! I-ai bătut pe toți specialiștii în logică transcendentală. Dar cu toate astea, în raționamentul tău există o fisură.

– A, da? Care anume?

– Stonehenge se găsește la răscrucea mai multor drumuri. Pe care îl vei alege pentru a ajunge la ascunzătoare?

Natalie se gândi câteva clipe înainte să răspundă:

– În partea de sus a paginii cu megaliții se află un mic soare. Presupun că acesta luminează drumul pe care trebuie să merg, deci mă voi îndrepta spre sud… nu, se corectă ea cufundată în gânduri. Am studiat cu atenție harta. La sud de situl arheologic marea se găsește la mai puțin de o sută de kilometri… Dar de fapt comoara poate fi ascunsă și pe o insulă. Voi vedea mai îndeaproape cum stau lucrurile când voi ajunge la Stonehenge.

– Comoara n-a fost ascunsă pe o insulă, așa că, dacă nu ai o pasiune specială pentru megaliți și gloata de turiști, n-are nici un rost să te duci la Stonehenge, pentru că indiciul care trebuie folosit nu apare acolo decât pe douăzeci și unu iunie.

– Cum adică?

El îi explică mângâind-o tandru pe obraz:

– În epoca neolitică, Stonehenge era probabil un templu închinat soarelui. Cei care l-au înălțat au făcut în așa fel încât, în ziua solstițiului de vară, în centrul sitului arheologic o singură piatră să primească raza de soare. Deci trebuie să aștepți până pe douăzeci și unu iunie pentru ca umbra dată de acea piatră să-ți indice direcția de mers. În roman, eu ofer niște indicații vagi care-l pot aduce pe un cititor perspicace pe drumul cel bun. Tu nu ai la dispoziție textul și în afară de asta, gravurile care vor apărea în carte sunt în culori, iar eu am marcat piatra respectivă cu un punct roșu. Însă editura nu ți-a trimis decât xeroxuri alb-negru, așa că-ți lipsește jalonul principal.

Suspină și ușor scandalizată, ea îi spuse:

– Îți mulțumesc pentru prețioasele informații, dar de ce-mi spui mie toate astea? Parcă ne înțelesesem că…

El îi închise gura cu un sărut și îi șopti la ureche:

– N-am avut nici un fel de înțelegere. Îți vei sfârși misiunea cum crezi de cuviință, dar eu voi rămâne în preajma ta ca să te apăr. Nu uita că un maniac a încercat deja de trei ori să te trimită pe lumea cealaltă și cred că o va face din nou. Nu mai vreau să-ți asumi nici un risc.

– Dar… de ce faci toate astea?

Spera ca el să-i facă în sfârșit acea mărturisire care i-ar fi confirmat gesturile tandre, săruturile și pasiunea prin care își manifesta dorința. Chiar și în momentele cele mai fierbinți ale jocului erotic el nu-i spusese că o iubește. Oare își va lăsa în sfârșit inima să vorbească?

– De ce? repetă el mirat, ca și cum întrebarea l-ar fi luat prin surprindere. Pur și simplu pentru că legile cele mai elementare ale ospitalității britanice îl obligă pe un gentleman să vegheze asupra unui musafir care-i face onoarea de a-i vizita frumoasa țară.

Ea oftă dezamăgită, își lăsă capul să-i cadă înapoi pe pernă și-l întrebă:

– Dar de ce, mă rog, să nu mergem la Stonehenge?

– Ar fi inutil. Nu este încă douăzeci și unu iunie. În aprilie, razele soarelui nu cad pe piatra respectivă, adică pe aceea situată pe axa drumului pe care trebuie s-o ia căutătorul.

Natalie se ridică din nou, cu un aer combativ și cu o strălucire nouă în ochi:

– Dar când voi ajunge acolo pentru mine totul se va reduce la o banală regulă de trei simplă. Raportându-mă la locul în care răsare soarele acum, aș putea să determin punctul exact în care va apărea solstițiul de vară. Ar fi de ajuns să știu latitudinea și să mă înarmez cu un tabel de declinație și o….

– Așa este. Dar dacă cea mai versată cititoare din New York sau Los Angeles va ajunge la aceeași concluzie ca tine, nu va mai face călătoria până în Marea Britanie. Se va mulțumi doar cu o busolă, un compas și o hartă bună.

Natalie aruncă cât colo cearșaful și se ridică în picioare. Alex o prinse de marginea halatului de baie.

– Unde te duci?

– Să caut obiectele de care am nevoie. Culmea este că le am în valiză și voi verifica imediat dacă pot stabili pe o simplă hartă direcția corectă pentru a ajunge la ultimul obiectiv, pornind din Stonehenge.

El se aplecă și-i cuprinse mijlocul cu ambele brațe, descurajându-i astfel orice încercare să fugă.

– Nu crezi că în clipa asta am putea să ne petrecem timpul într-un mod mult mai plăcut?

O sili să se așeze pe marginea patului și, aplecat ușor peste umărul ei, îi mușcă lobul urechii, apoi o sărută apăsat de câteva ori pe gâtul grațios, ceea ce o făcu să se înfioare de plăcere și să-și simtă coapsele invadate de o căldură plină de voluptate.

Dându-se bătută, ea îi zâmbi și apoi se lăsă pradă fără nici o reținere excitației provocate de îmbrățișările lor pătimașe.

Capitolul 12

– De ce nu mă lași pe mine la volan?

– Ți-am mai spus o dată: nu-mi place să fiu condus de o femeie.

Natalie se îmbufnă, își încrucișă brațele și, pentru a-i arăta nemulțumirea, se afundă și mai mult în scaunul său.

Alex conducea ca de obicei foarte repede, dar atent. Jaguarul depășea toate mașinile de pe autostradă. Aruncă o privire spre ea și observă că părea într-adevăr supărată. Cu atât mai bine, își spuse el. De fapt, Alex voia ca ea să se odihnească puțin. Plecară din Grasmere pe la prânz și noaptea de dinainte fusese foarte agitată. După ce făcuseră dragoste îndelung, în loc să se culce, Natalie voise să studieze penultima enigmă. Făcuse niște calcule extrem de complicate și descoperise astfel drumul pe care trebuia să-l urmeze la plecarea din Stonehenge, și anume cel spre comitatul Cornwall. De comun acord cu Alex, se hotărâse să lase situl megalitic la discreția curiozității turiștilor și să plece din Grasmere direct spre sud-vestul Angliei.

Inteligența și talentul pentru analiză și deducție îl umpluseră de admirație pe scriitor, însă marea ei cutezanță îl speria. În timp ce ea studia ultima gravură, el se întreba cine anume o urmărea și încerca s-o ucidă. Numai individul care intrase deja în posesia comorii, un amănunt pe care Natalie nu-l aflase încă, putea avea un motiv s-o împiedice să-și ducă la îndeplinire misiunea.

Imediat, Alex se gândise la Stanhope. El nu-l cunoștea pe redactorul editurii Dempsey Press, dar știa că este antipatizat și de Natalie, și de secretara ei. Liz îi mărturisise la telefon că „individul avea vocea unui om bolnav de nervi care nu se mai poate controla".

Dar tipul se găsea la mii de kilometri depărtare de Anglia, de aceea Alex trăsese concluzia că acesta trebuia să aibă un complice în Marea Britanie. În orice caz, Natalie se afla într-un mare pericol. Îi comunicase Nataliei concluziile lui înainte de a o părăsi în zorii zilei ca să se ducă la hotelul lui situat în apropiere, dar deja îi trecuse spaima și fu nevoit să discute cu ea foarte serios pentru a o face să înțeleagă că Stanhope ar putea fi capul răutăților…

– Când l-ai sunat ultima oară?

– Alaltăieri. L-am anunțat că mă pregătesc să escaladez „Muntele cu Poeți". Avea în glas numai lapte și miere și chiar m-a felicitat pentru perspicacitatea mea.

– Și s-a grăbit să trimită un asasin pe urmele tale.

– Nu exagera. De ce ar face asta? Mai degrabă cred că mă vânează un psihopat pentru a-și satisface pornirile criminale.

– Putem afla dacă există vreo legătură între asasin și redactorul de la Dempsey Press. După-amiază, când se vor deschide birourile din New York, îl vei suna pe Stanhope. I-ai povestit ceva până acum despre Stonehenge?

– Nu. Încă de la început, nu-i transmit decât informații de care sunt sigură. Alaltăieri aveam încă unele îndoieli în legătură cu semnificația celei de-a patra enigme.

– Atunci, uite cum facem: dat fiind că acum știi regiunea în care se află ascunsă comoara, îl vei suna pe Stanhope și-i vei spune că te-ai hotărât s-o pornești drept spre țintă, fără să mai ocolești pe la Stonehenge. Dar, dat fiind că ai un avans față de termenul pe care ți l-a fixat editura, te-ai hotărât să faci puțin turism. Anunță-l pe Stanhope că mâine vei profita de sosirea în Cornwall și te vei duce la Bolrentor să-ți iei ceaiul la celebrul „Han Jamaica".

– Acela care apare în romanul lui Daphne du Maurier? Încă mai există?

– Nu știu dacă este chiar acela, dar „Jamaica“, așa cum i se spune prin partea locului, este un obiectiv foarte vizitat de turiști, care vin aici să asculte povestiri cu naufragiați. Ca să ajungi acolo trebuie însă să traversezi o câmpie aridă și lugubră, care e foarte potrivită pentru organizarea unei capcane. În cazul în care, așa cum bănuiesc, Stanhope pune la cale vreo șmecherie, îl va trimite acolo pe complicele lui…

Natalie îl opri, pe un ton scandalizat.

– O astfel de idee numai prin capul unui romancier ar putea să treacă. Cu alte cuvinte, ai vrea să-i servesc drept momeală, deci să fiu căprioara pe care lupul se pregătește s-o sfâșie.

– Da, dar stai liniștită, iubito. Lupul nu te va mânca. Voi veghea să nu ți se întâmple nimic rău.

Natalie nu se lăsă deloc convinsă și-i spuse că, admițând că Stanhope era creierul mașinațiunilor urzite împotriva ei și că avea un complice în Anglia, acesta din urmă n-avea nevoie să meargă până în Cornwall ca s-o ucidă. Din moment ce fusese atât de abil încât s-o urmărească fără să-l observe de la Foxfoot la Grasmere, trecând prin Edinburg, putea să-și ducă la îndeplinire sarcina oricând voia. De altfel, avea tot timpul pe parcursul celor șase sute de kilometri pe care avea de gând să-i facă pentru a ajunge în Cornwall. Cine știe dacă nu cumva „aranjase“ deja mașina lăsă în urmă cu două zile în parcarea hotelului.

Atunci, Alex îi dezvălui a doua parte a planului său. Ea va lăsa mașina la Grasmere, hotelul urmând s-o returneze agenției de unde o închiriase. După ce-și va face bagajele, va anunța la recepție că are de gând să ia trenul spre sudul Angliei. Mașina hotelului o va duce la gara cea mai apropiată, unde Alex o va aștepta cu Jaguarul său.

Până în prezent, totul se desfășurase conform planului. În timp ce Natalie se îmbrăca, Alex telefonase de la hotelul său Scotland Yardului unde avea niște prieteni pe care se putea bizui.

Era liniștit acum. Persoanele din conducerea poliției londoneze luaseră în serios bănuielile și temerile lui. Pe drum nu-i urmărise nimeni și spera să ajungă înainte de căderea nopții la Red Manor unde guvernanta lui credincioasă le va pregăti o cină delicioasă.

Natalie se uită la ceasul din tabloul de bord și rupse tăcerea.

– Mi-e cam foame. La New York, acum este nouă dimineața, se deschid birourile. Nu crezi că ar trebui să-l sun pe Stanhope?

– … Și să luăm o gustare, aprobă Alex. Ai dreptate. La următoarea ieșire de pe autostradă te voi duce să vezi unul din cele mai frumoase orașe din Anglia.

Peste o jumătate de oră, luând-o pe un drum secundar de unde se putea observa dacă erau urmăriți de cineva, Alex ajunse într-un oraș medieval dominat de turlele din gresie roșie ale unei catedrale gotice.

Lăsă mașina într-o parcare supravegheată de camere de luat vederi, apoi, luând-o pe Natalie de braț, o conduse de-a lungul străzilor înguste mărginite de clădiri înalte.

Când se instalară la o masă într-un restaurant de pe Bridge Street, Alex îi aminti că sosise timpul să pună în practică partea a doua a scenariului pus la punct înainte de plecarea din Grasmere.

Ea se duse și se închise într-una din cabinele telefonice ale restaurantului și formă numărul editurii.

Stanhope parcă își ieșise din minți. De ce nu-i comunicase rezultatul investigațiilor din „Munții cu Poeți“? De două zile, se plictisise tot așteptând vești de la ea…

Tânăra femeie așteptă să-i treacă furia, apoi, în câteva cuvinte, îi spuse că aproape rezolvase enigma, cu excepția câtorva elemente care continuau s-o intrige. Acum era în drum spre Cornwall…

Stanhope o opri cu un ton tăios:

– De unde mă suni?

– De undeva de pe autostradă, minți ea.

– Cum așa? Credeam că ai plecat cu trenul!

Natalie se albi la față. De unde aflase Stanhope treaba asta? Avea într-adevăr un complice la fața locului care îl informa despre mișcările ei, așa cum spunea Alex?

Timp de câteva secunde intră în panică, dar își recăpătă calmul spunându-și că, pierzându-și răbdarea, poate Stanhope se întorsese la recepția hotelului în care stătea ea.

– Mi-am schimbat planurile în ultimul moment. Cu mașina mă mișc mult mai repede decât cu trenul și dat fiind că am un avans față de termenul fixat de dumneavoastră, m-am hotărât să profit și să vizitez câteva obiective turistice…

Îi vorbi apoi despre intenția de a lua ceaiul mâine la „Hanul Jamaica". Stanhope o ascultă, apoi o întrebă în ce oraș și în ce hotel ar putea eventual s-o găsească în seara aceea și în zilele următoare.

– Habar n-am, spuse ea cu o nepăsare prefăcută: la Exeter, Plymouth sau Newquay. Popasul din seara asta va depinde de ora la care voi ajunge în Cornwall și posibilitățile pe care mi le va putea oferi localitatea respectivă.

– Dar de ce mâine faci atâta ocol ca să treci pe la „Hanul Jamaica"?

– E o dorință mai veche, o idee care mi-a venit după ce am citit cartea lui Daphne du Maurier. Fii liniștit! N-o să stau prea mult în locul acela blestemat, o să-l vizitez în cursul după-amiezii…

– Atunci îți urez noroc! i-o tăie scurt Stanhope înainte de a închide.

Natalie o sună apoi pe Liz și-i comunică faptul că a doua zi va vizita acel han faimos, pentru ca, în cazul în care ar fi întrebat-o Stanhope unde se află, aceasta să-i poată confirma planurile Nataliei.

Se întoarse apoi gânditoare în sala plină de fum a restaurantului. Alex o întrebă imediat cum a reacționat Stanhope.

– Tare mi-e teamă că ai avut dreptate, îi spuse ea. Și ceea ce este mai curios, Stanhope nici măcar nu mi-a cerut să-l sun, ca și cum ar fi știut că acolo nu există telefon… Purtarea lui este într-adevăr

foarte ciudată. De ce nu vrei să-l suni în seara asta de la Red Manor pe directorul editurii pentru a-i comunica bănuielile tale în legătură cu redactorul cărții tale?

– Sunt doar simple bănuieli, fără nici o dovadă. Nu m-ar lua nimeni în serios la New York. Trebuie mai întâi să-l demascăm pe individul ăsta care a încercat să te ucidă. După aceea, vom vedea cum trebuie să procedăm, dar am presimțirea că și după ce banditul va fi prins, tot nu vei fi în siguranță. Cel mai înțelept ar fi să pui punct investigațiilor.

În ochii verzi ai Nataliei apăru o sclipire războinică.

– Așa ceva este exclus. Voi merge până la capăt, orice se va întâmpla, deși mai am ceva probleme la ultima enigmă. Am înțeles încă de la început că masa rotundă, sabia și ruinele de pe faleza înaltă făceau trimitere la legenda regelui Arthur, care credeam că este un personaj inventat. Dar răsfoind lucrările din biblioteca din Grasmere, am aflat că a existat în realitate și se mutase în castelul Tintagel din Cornwall. La un moment dat am crezut că faimoasa comoară era ascunsă sub ruinele castelului, dar un anumit detaliu din ultimul desen m-a făcut să-mi schimb părerea.

– Numai un detaliu? o întrebă Alex, amuzat. Ai grijă, am pus mai multe capcane în ultimul desen, ca și în primul, de altfel.

– Știu, dar cred că am reușit să le evit. Am studiat în special zona de câmpie și pajiștea pe care ai înconjurat-o cu un zid din piatră acoperit cu graffiti. În interiorul ei, litera grecească Pi este desenată de trei ori. M-am întrebat atunci ce legătură poate exista între Grecia și Legenda Mesei Rotunde. La începuturi, litera Pi reprezenta și raportul 3,14 și am dedus de aici că ar putea fi vorba despre o distanță anume, dar, după ce am studiat megaliții pentru a dezlega enigma de la Stonehenge, am avut o revelație. Ceea ce luam drept litera Pi, adică două linii verticale cu o curbă deasupra, era de fapt un dolmen. Pe câmpul respectiv există trei dolmene și comoara este ascunsă sub unul din ele.

În timp ce își expunea teoriile, Alex înfuleca mâncarea cu o poftă de invidiat. Obrajii ei se înroșiseră din pricina elocvenței discursului. Era evident că se hotărâse să-și ducă ancheta la bun sfârșit, orice obstacol îi va sta în cale.

El oftă.

– Îți admir foarte mult conștiința profesională, dar promite-mi că nu vei întreprinde nimic dacă nu mă aflu și eu în preajma ta pentru a te putea apăra.

– De acord, acceptă ea zâmbind, deși știu că nu voi putea să mă concentrez asupra enigmei atâta vreme cât te afli atât de aproape de mine.

– Imaginează-ți că sunt bodyguardul… sau șoferul tău și uită-l pe bărbatul cu care ai făcut dragoste noaptea asta.

– De două ori, precizează ea, aruncându-i o privire poznașă.

Privirile li se aprinseră de pasiune când își amintiră cât de intens trăiseră senzațiile erotice în noaptea anterioară. Natalie aștepta cu nerăbdare să ajungă în seara aceea la Red Manor pentru a o lua de la capăt.

***

Petrecură o seară și o noapte de neuitat. Natalie ar fi vrut să-și prelungească șederea în reședința aceea de vis, cu atât mai mult cu cât întregul personal, de la grădinar la intendentă, o primiseră cu foarte multă căldură.

O cunoștea deja pe doamna Walter, care cu ocazia primei vizite la Foxfoot, o condusese cu mașina la hotel. De data asta, intendenta o tratăca pe un musafir foarte important și cu atât de mult respect, încât Nataliei, care era obișnuită cu un comportament mai puțin protocolar, atitudinea ei i se păru deplasată.

Așa cum impuneau regulile bunei cuviințe, îi fusese pregătită o cameră separată, dar Alex veni la ea imediat ce se lăsă noaptea asupra conacului.

Vreme de câteva ore, Natalie uită tot ce însemna lumea reală și nu mai trăi decât pentru Alex și mângâierile lui pline de pasiune care o determinau să ofteze, să geamă și să țipe de plăcere.

Dar cu toate acestea, niciodată, nici măcar în momentul cel mai intens al plăcerii comune, el nu-i spusese c-o iubește.

În timp ce se odihneau epuizați unul în brațele celuilalt, i se păru că ghicește totuși de ce el refuza deocamdată să-i facă acea mult așteptată mărturisire, deși sărutările și gesturile lui pline de tandrețe îi dovediseră că ținea foarte mult la ea. Asupra lor plana umbra despărțirii. Chiar în cazul în care, datorită vigilenței lui Alex, Natalie ar fi scăpat cu viață din ghearele asasinului, ea va pleca imediat la Boston și atunci se vor despărți poate pentru totdeauna.

Natalie alungă din minte acest gând care risca să-i provoace o depresie profundă. Deocamdată, trebuia să se bucure de desfătarea produsă de brațele puternice ale lui Alex, să trăiască intens fiecare minut și să se gândească la ziua de mâine cu optimism, așa cum făcea întotdeauna.

***

Alex nu lăsase nimic la voia întâmplării. Respectând sfaturile prietenilor lui de la Scotland Yard, se dusese singur la „Hanul Jamaica", la volanul Jaguarului său, pe care îl închisese într-unul din garajele bătrânului han. O lăsase pe Natalie la Bristol, de unde aceasta închiriase un Rover identic cu cel pe care îl folosise la Grasmere.

Urmărită așa cum scrie la carte de niște ochi invizibili, tânăra ajunse la destinație și își lăsă mașina într-o parcare în care se mai găsea doar un autocar.

Anexa istorică a hotelului actual avea o înfățișare sinistră. Natalie recunoștea hanul pe care Daphne du Maurier îl descrisese în roman. Parterul era împărțit în două săli care erau pline de turiști aduși de autocar. Prima sală servea drept bar și magazin, aici vânzându-se bere, cărți, tricouri și cărțile celebrei scriitoare.

Natalie își croi drum printre vizitatorii îngrămădiți în jurul barului și ajunse în a doua încăpere transformată în salon de ceai, mobilată cu mese și scaune. Natalie se apropie de unica fereastră care dădea spre o curticică din spatele casei. O deschise și se aplecă puțin în afară.

Spre marea ei ușurare, Alex era acolo, chiar sub fereastră, înfofolit într-un trenci cu gulerul ridicat.

– Totul este în regulă, iubito, îi spuse el strigând pentru a acoperi urletul vântului. Să n-ai nici o teamă. Cei doi chelneri de la bar sunt polițiști. Pe drumul de acces și în parcare s-au adus întăriri. Singurele mașini particulare care s-au oprit aici după-amiaza asta au fost ocupate de familii cu copii. După părerea mea, individul va veni singur și tu probabil îl cunoști, sau l-ai întâlnit măcar o dată până acum. Eu sunt aici lângă tine și n-o să ți se întâmple nimic.

– Cum poți fi atât de sigur de tine?

– E doar o presimțire, dar sunt aproape sigur că așa va fi.

– Admițând că ai dreptate, vreau să-ți amintesc că nu l-am văzut niciodată pe ucigaș, deci n-aș putea să-l identific.

– Poate ai trecut doar pe lângă el. Oricum, în cazul în care se hotărăște să vină, n-o va face ca un simplu turist, căci are intenții diabolice. De asemenea, nu cred că-și va asuma riscul de a te ataca într-un loc public. Dacă se apropie de tine, ține-l de vorbă și încearcă să-l reții cât mai mult posibil.

De când plecaseră de la Red Manor, îi repeta aceleași dispoziții și cuvinte de încurajare.

– … Să n-ai nici o grijă… Totul se va termina cu bine…

Deodată, auzi în spatele ei o voce arțăgoasă de femeie:

– Înghețam de frig! Închideți fereastra, vă rugăm!

Natalie se conformă dorinței turiștilor. Din mijlocul acestora se ridică un bărbat cu pulover în dungi și pantaloni în carouri care flutura un pliant în mână.

– Oricum aici se poate muri de frig, spuse el cu un pronunțat accent texan. Nu pot nici măcar să ne servească un sandviș, în timp

ce, conform prospectului publicitar, la două sute de metri de cârciuma asta sinistră se află un han adevărat unde sunt sigur că putem găsi niște gustări și whisky.

– Să mergem acolo! strigă cineva.

I se răspunse printr-un OK entuziast. Se ridicară cu toții și trecură prin fața Nataliei, care apoi îi auzi discutând cu turiștii din încăperea cealaltă. După intensitatea exclamațiilor acestora, își dădu seama că întregul autocar își însușise părerea texanului.

Chelnerii nu-și mai vedeau capul de treabă, fiind nevoiți să facă în același timp și notele de plată și să ofere explicații în legătură cu drumul pe care trebuia s-o ia turiștii.

Natalie se apropie de șemineu și întinse mâinile spre flăcări ca să se încălzească.

– În sfârșit, suntem singuri! spuse o voce răgușită în spatele ei. Credeam că n-o să mai plece niciodată.

În același timp, simți un obiect tare care i se proptise între umeri. Să fie o armă sau un deget?

O sudoare rece începu să-i curgă pe șira spinării, în timp ce inima îi bătea într-un ritm dezordonat. Deși spaima o paralizase și o împiedica să strige, schiță un gest pentru a încerca să-l vadă pe cel care-i vorbise.

– Nu te întoarce, îi spuse necunoscutul. Du-te și așază-te la masa din fund, locul din care nu putem fi văzuți de ceilalți din încăpere. Ea se conformă ordinului primit. În timp ce se așeza, ridică puțin capul și aruncă o privire scurtă spre agresorul său care stătea în picioare, în spatele său. Imediat își aminti figura de maimuță a individului care coborâse o dată cu ea din tren, înainte să ajungă la Edinburg. Da, era același bărbat îmbrăcat în haine închise la culoare, nu prea înalt, cu fața plină de riduri, care nu-i arătau însă vârsta reală, și ochii mici și vioi. Nu avea nimic deosebit și poate tocmai din cauza înfățișării lui banale reușise s-o urmărească fără să-l observe.

Dar ce avea cu ea?

Recăpătându-și puțin stăpânirea de sine, își aminti sfaturile lui Alex: să-l rețină pe individ cât mai mult posibil. În sala de alături era tot gălăgie. Crezând că este singură, polițiștii n-aveau nici un motiv să fie îngrijorați. Desigur, putea să strige și să-i alarmeze, dar dacă îl prindeau acum pe necunoscut, n-ar avea nici o probă pentru a-i dovedi vinovăția. Își dăduse seama că individul nu era înarmat, așa că nu putea fi arestat un tip pentru simplul motiv că se apropiase de o femeie!

– Cine ești? îl întrebă ea.

– Murdoch. Mă numesc Ned Murdoch. Numele meu nu-ți spune nimic pentru că de obicei nu frecventăm aceleași medii.

– Dar ce vrei de la mine?

El rânji.

– Nu bănuiești, nu-i așa? Mi-ai scăpat de trei ori, dar de data asta, frumoaso, nu-ți va fi atât de ușor. Chiar dacă n-aș fi primit ordin, tot te-aș fi lichidat… ca și pe cealaltă și în același fel. Semeni cu ea. Toate roșcatele seamănă între ele, toate sunt niște destrăbălate… Și tu poate ai lăsat la Boston un soț sau un prieten, dar asta nu te-a împiedicat să te distrezi cu aristocratul acela blond…

O prinse brusc de păr și îi trase capul spre spate atât de brutal, încât scoase un geamăt de durere. Atunci, el îi astupă gura cu cealaltă mână.

– … O să te strâng de gât, ca și pe stricata aia de nevastă-mea, dar încet, fără să mă grăbesc, ca să văd cum îți iese limba din gură și ochii verzi ca smaraldele din orbite….

Era nebun. Avusese dreptate. Stanhope n-avea nici o legătură cu uneltirile acestui psihopat. Stătea cu ceafa țintuită de marginea spătarului scaunului și simțea cum mâna lui apasă din ce în ce mai tare asupra gâtului. În sala cealaltă se făcuse liniște, dar, dat fiind că era paralizată de spaimă, nu mai putea să strige și mâna individului o împiedică să fugă.

În cele din urmă, făcând o ultimă sforțare pentru a se salva, ridică un picior și mătură cu călcâiul suprafața mesei din fața ei pe care clienții lăsaseră pahare și sticle goale. Acestea se sparseră de podea cu un zgomot asurzitor.

Luat prin surprindere, individul își slăbi strânsoarea mâinilor. În clipa următoare, chelnerii tăbărâră asupra lui.

Abia respirând și amuțită de groază, Natalie îl văzu zbătându-se în timp ce polițiștii îl târau afară din încăpere. Apoi simți cum Alex o cuprinde cu brațele lui puternice și-i auzi vocea care încerca s-o liniștească.

Dar nu-și recăpătă echilibrul psihic decât mult mai târziu. Se odihnea într-una din camerele de la primul etaj al hotelului confortabil situat în apropierea acelei anexe blestemate. Un medic îi administrase un calmant. Alex se afla lângă ea. Îngrijorat la culme, nu se mai mișcase de la căpătâiul ei decât pentru a da două telefoane la parter.

Deși doctorul chemat de urgență spusese că era o reacție normală, plânsul isteric care o zguduise îndelung pe Natalie îl tulburase enorm. În momentele acelea realizase din nou cât de profunde erau sentimentele lui față de ea. Era cât pe-aci s-o piardă și asta nu și-o va ierta niciodată.

Credea că organizase totul perfect, dar nu-și închipuise că individul putea să ia un autocar și, amestecându-se printre turiști, să pătrundă în han pe sub nasul polițiștilor care așteptau afară un bărbat singur la volanul mașinii lui.

Acum, problema era cum s-o poată convinge pe Natalie că Murdoch nu era un simplu nebun, ci că acționase la ordinul lui Stanhope.

Alex avusese dreptate. Cu ceva timp în urmă, inspectorul Scotland Yardului, care organizase operațiunile cu ajutorul poliției locale, îi confirmase bănuielile. Murdoch își mărturisise intențiile criminale. Individul, care era un psihopat periculos căutat de

Interpol pentru asasinarea soției sale cu trei luni în urmă, la New York, cedase nervos. În cursul unui fel de delir verbal incoerent, îl acuzase pe un „prieten“ că avusese ideea de a o face să dispară pe Natalie Tracy cu ajutorul lui. Poliția continua interogatoriul.

Atunci, Alex telefonase la editura Demsey și ceruse să vorbească cu Brook, directorul adjunct, pe care îl cunoștea foarte bine. Voia să-i aducă la cunoștință uneltirile lui Stanhope, dar acesta nu era la birou. Secretara lui încerca în zadar să-i dea de urmă încă din dimineața acelei zile…

Extrem de îngrijorat, Alex o imploră acum pe Natalie să stopeze investigațiile. Dar, în ciuda spaimei prin care trecuse, tânăra femeie dorea să finalizeze misiunea ce-i fusese încredințată. Întinsă pe canapea, alături de Alex care o ținea de mână, Natalie rămânea surdă la toate argumentele lui.

– Recunosc că tu și prietenii tăi ați făcut o treabă foarte bună, dar maniacul care mă urmărea a acționat de capul lui…

Se opri, amintindu-și deodată vorbele călăului său:

„Chiar dacă n-aș fi primit ordin, oricum te-aș fi lichidat….“

Dar acesta nu rostise niciodată numele lui Stanhope. Natalie continua să creadă că fusese victima unui om nefericit:

– … Murdoch le urăște de moarte pe toate femeile roșcate pentru că o vede în ele pe soția care l-a înșelat, dar acum totul a luat sfârșit. El este în închisoare, așa că n-am nici un motiv să mă mai tem. În consecință, nu văd de ce nu m-aș duce mâine să verific la fața locului veridicitatea teoriilor mele și anume acolo unde este ascunsă comoara.

Alex oftă, apoi clătină din cap privind-o cu tandrețe. Încăpățânarea ei îl dezarma. O întrebă:

– Atunci când l-ai sunat pe Stanhope din Chester i-ai spus cumva că, după ce vei ocoli pe la Bolventer, te vei duce pe câmpul cu menhire?

– Nu-mi mai aduc aminte. În schimb, sunt sigură că i-am spus lui Liz care mă întreba ce planuri am.

– Atunci, draga mea, înseamnă că te afli în continuare în pericol de moarte. Stanhope va face orice pentru a te împiedica să-ți atingi ținta.

Ea ridică din umeri, apoi îl privi cu o îngăduință amuzată.

– Cred că acum a vorbit autorul de romane polițiste, spuse ea. Datorită deformației profesionale, el inventează niște lovituri de teatru pentru a menține suspansul până la capăt și, evident, adevăratul criminal nu este de fapt acela pe care îl bănuiește toată lumea…..

Apoi adăugă pe un ton ceva mai rezervat:

– Este adevărat că, încă de la început, comportamentul lui Stanhope mi s-a părut ciudat, dar de aici și până la a-l acuza că a încercat să mă asasineze, e o distanță cam mare!... După părerea ta, din ce pricină ar urzi astfel de planuri malefice în legătură cu mine? Doar știe că raportul pe care îl voi înmâna conducerii editurii va dovedi credibilitatea jocului inventat de tine. Nu s-ar strădui atâta să-mi pună bețe în roate decât dacă ar vrea să nu apară cartea ta, ceea ce nu cred că este cazul… doar dacă ar avea la dispoziție un alt candidat pe care sa-l propună conducerii pentru a fi publicat în locul tău…

„… Sau dacă a pus deja mâna pe comoară“, fu gata să spună Alex, dar se abținu, așteptând să sugereze chiar ea o asemenea ipoteză. Dar ea părea să nu se gândească la această alternativă. Din punctul ei de vedere, arestarea ucigașului psihopat punea capăt amenințării care-i plutea deasupra capului.

– Mâine mă voi duce pe câmpia de lângă Tintagel, spuse ea pe un ton hotărât.

– Foarte bine, dar voi veni și eu cu tine.

– Cu condiția să nu-mi dai nici un indiciu. Convenția noastră rămâne în vigoare. Trebuie să găsesc singură locul în care se găsește comoara.

– N-o vei găsi.

– Și de ce, mă rog?

Natalie se uită la el mirată și continuă pe același ton plin de reproș:

– Parcă știam că inventatorii acestui gen de concurs sunt obligați de lege să pună cu mult înainte trofeul în locul în care se sfârșește traseul.

– Așa este, dar în cazul în care cartea mea este publicată, cititorul va avea la dispoziție un element care ție îți lipsește. Pe originalul ultimului desen, în partea dreapta jos a paginii, apar trei pietre așezate în picioare care, în mod intenționat sau cu totul acccidental, au fost șterse din xeroxul pe care ți l-a dat editura. Dat fiind că am stabilit de comun acord să jucăm cinstit unul față de celălalt, mă simt dator să-ți semnalez acest lucru. Acest monument megalitic se numește Men-an-Tall și amintesc de el în ultimul capitol al cărții. Toți locuitorii din zonă îl cunosc. Se află pe șoseaua dintre Canelford și Tintagel, la începutul drumului care duce la dolmene, așa că n-are nici un rost să te mai duci la castelul regelui Arthur.

Natalie se sprijini într-un cot. Îndreptă spre el un deget amenințător, având în ochi o privire rău prevestitoare:

– Oprește-te! Te afli pe punctul de a încălca înțelegerea dintre noi și s-ar putea ca în cele din urmă să ajung să mă întreb dacă nu cumva te grăbești să mă vezi cu ancheta terminată, ca să plec mai repede la Boston.

El o privi cu reproș.

– Chiar crezi ceea ce spui?

– Da… nu, nu mai știu ce să cred.

El se aplecă asupra ei și-i sărută cu patimă buzele tremurânde.

Gândul despărțirii îl umplea de tristețe și din această cauză nu voia să facă nici un comentariu pe această temă. În prezent, i se părea mai important să ia mai multe măsuri de precauție pentru a

o apăra pe tânără de un eventual atac. N-avea nici un rost să ceară ajutorul poliției, căci atâta timp cât Murdoch nu-l denunța pe cel care stătea în spatele complotului, Alex nu avea nici o dovadă împotriva lui Stanhope, în afară de niște bănuieli vagi. Trebuia să reflecteze serios asupra modului cel mai eficient în care îi putea asigura el însuși securitatea Nataliei pe parcursul ultimelor investigații…

Dar, după toate aparențele, Natalie avea altceva mai bun de făcut. Ea răspundea cu înflăcărare sărutărilor lui, stârnind în el o stare de excitație extremă, căreia numai ea îi știa leacul. Uitând de toate primejdiile care le dădeau târcoale, se dăruiră unul altuia, prelungindu-și fiecare mângâiere ca și când ar fi fost ultimele din viața lor.

Capitolul 13

– Nu reușesc să mă descurc, bodogăni Alex care, pentru prima oară de când îl cunoștea, conducea Jaguarul cu prudență. Ar trebui să ne întoarcem.

Natalie se îmbufnă.

– Credeam că englezii sunt obișnuiți cu ceața. Nu e decât un pic de pâclă, atâta tot.

– Da, dar ceața asta ne poate duce drept în mijlocul mlaștinii. Abia dacă mai zăresc șoseaua.

Natalie coborî geamul și, cu capul afară, se uită cu atenție de jur-împrejur în speranța că va deslușI siluetele celor trei pietre de la Men-an-Tall.

Când plecaseră era un soare primăvăratic, dar foarte repede cerul se acoperise cu un val de ceață, care se îndesea pe măsură ce se apropiau de mare. Deodată, Nataliei i se păru că distinge trei siluete înalte și negre în ceața deasă care îi învăluia. Nici nu mai avu timp să-l anunțe pe Alex, că acesta deja virase la dreapta și parcase mașina pe un teren cu iarbă de lângă pietre.

– Am impresia că știi zona ca pe buzunarul tău, îi spuse ea mirată.

– Aici sunt la mine acasă. Pe o distanță de câteva hectare de jur-împrejur pământul este al meu. Unul din strămoșii mei locuia aici și se ocupa cu exploatarea unei cariere de ardezie. Acum, cariera este abandonată și din proprietatea de demult n-a mai rămas decât zidul împrejmuitor pe care copiii dintr-un sat învecinat s-au jucat cu tuburile de spray…

– Deci desenele lor de tip graffiti le-ai reprodus pe ultimul desen?

– În cazul în care îți răspund afirmativ, precis că mă vei acuza că încalc regulile jocului.

Ea îl sărută cu tandrețe pe colțul gurii.

– Jocul s-a terminat, iubitule. Am ghicit totul cu mult înainte de a-mi face precizări suplimentare.

– Atunci, din moment ce ai terminat cu goana asta blestemată, pune punct anchetei și hai să plecăm spre zări mai senine.

– Nu. Sunt un om cinstit și vreau să-i dovedesc editorului tău că traseul este viabil, cu toate că este presărat cu numeroase dificultăți. Pentru a-mi atinge scopul, trebuie să găsesc ultima piesă a jocului de puzzle. Așteaptă-mă în mașină. Zăresc capătul unei poteci. Bănuiesc că dacă o iau pe acolo voi găsi zidul, câmpul, domeniile și comoara.

Și fără să mai aștepte răspunsul lui Alex, deschise portiera și sări afară din mașină. El o ajunse din urmă în timp ce se deplasa cu prudență pe drumul plin de pietre.

– Nu se vede nici la un metru, mormăi el nemulțumit.

– Ne aflăm pe drumul cel bun, nu-i așa?

– Da, dar e o nebunie totală.

Poteca se îngusta și nu mai era posibil să meargă unul lângă altul. Natalie trecu înaintea lui Alex și după câteva minute de mers, aproape se ciocni de zidul scund de piatră. Alex îi spuse ceva strigând, dar, dat fiind că în aceeași clipă trecu pe deasupra lor un stol de vrăbii guralive, Natalie nu înțelese ce spunea. Sări cu

ușurință peste obstacol și se afundă câțiva metri în ceața care devenise din ce în ce mai deasă. Înainte de a-și pierde total simțul de orientare, se întoarse în speranța că va descoperi în spatele ei silueta lui Alex, dar nu mai văzu nimic.

– Sunt aici, iubitule, strigă ea.

Dar ceața îi înghiți cuvintele, fără să-i răspundă în nici un fel. Unde să fie oare Alex? Se hotărî să stea pe loc și să aștepte să apară o crăpătură în vălul gros care o orbea.

– Domnișoară Tracy!

Chemarea nu venea dintr-o direcție anume, de parcă ar fi țâșnit ori din pământ, ori din norii întunecați și amenințători.

Ea înaintă din nou încet, cu brațele înainte, ca să se apere de o primejdie nevăzută.

– Domnișoară Tracy! Trebuie să stăm de vorbă!

Ordinul nu admitea replică și ea îi recunoscu intonația. Panica ce o cuprinsese îi dădu senzația de sufocare și, cu toate că aerul era rece, Natalie simți că o trec toate sudorile.

Ce căuta Stanhope în Anglia și de ce apăruse exact în locul unde urma să se încheie lungul traseu al jocului? Ce voia de la ea?

– Domnișoară Tracy! Unde ești?

Desimea ceții înăbușea sunetele atât de mult încât nu-și dădea seama dacă Stanhope se afla lângă ea sau la o distanță oarecare.

– Natalie!

De data asta, era glasul lui Alex. Tocmai voia să strige de bucurie, când el îi spuse cu asprime în glas:

– Nu vorbi, iubito. Îl vei îndruma spre tine… Stanhope, ce cauți aici? Credeam că deja te-a arestat poliția.

– Am plecat ieri din New York. Dar de ce m-ar aresta poliția? Vei muri, Garrick, dar înainte de asta o voi împiedica pe prietena ta să-și întocmească raportul.

– Nu fi prost, Stanhope! Până acum nu erai decât un hoț, vrei să devii și asasin?

Natalie ascultă dialogul acelor fantome cu o mirare din ce în ce mai mare. Acum înțelegea totul. Probabil că Stanhope pusese deja mâna pe comoară și nu voia să fie descoperită pungășia. Adunându-și tot curajul de care se mai simțea în stare, încercă să-și dea seama de unde veneau vocile. Cea a lui Alex se auzea din spatele ei, așa că se răsuci pe călcâie și vru să alerge spre el când auzi râsul lui Stanhope. Individul era chiar lângă ea. Ceața începuse să se ridice și acum putea distinge o siluetă masivă îndreptându-se spre ea.

Nu mai avu decât răgazul de a-i vedea chipul viclean. Stanhope sări asupra ei, o prinse de umeri și-i astupă gura cu mâna. În mâna cealaltă ținea un pistol.

Vocea lui Alex despică din nou ceața.

– Ascultă-mă, Stanhope. Sunt înarmat. Dacă îndrăznești să te atingi de un singur fir de păr al Nataliei, te omor ca pe un câine!

Tânăra femeie văzu cu groază cum Stanhope ridică încet pistolul, gata să tragă în momentul în care ar fi zărit umbra scriitorului. Ar fi vrut să strige, ca să-l anunțe pe Alex de primejdia care-l paște, dar, ca și prima dată, mâna criminalului îi zdrobea buzele.

Deodată, o pală de vânt împrăștie ceața și în fața ochilor lor apăru câmpia cu cele trei dolemne așezate una lângă alta. Atunci, totul se petrecu foarte repede. Se auzi o împușcătură urmată de un val de înjurături și Natalie se trezi liberă să țipe în voia ei. Lui Stanhope îi căzu arma din mână. Cu fața schimonosită de durere, se ținea de mâna rănită.

Simțindu-se la capătul puterilor, Natalie se prăbuși la pământ, plângând în hohote, fără să știe dacă plângea de frică sau de bucurie.

***

– De ce ai tras în mine? scânci Stanhope. Ai văzut că arma mea nu era încărcată. Era o cacealma…

Stanhope stătea pe o stâncă de la picioarele celor trei pietre de la Mon-al-Tall. Alex își sfâșiase cămașa, îi puse un garou și acum îi pansa rana.

El îi răspunse pe un ton tăios:

– Dar mașina care era gata s-o facă zob pe Natalie, frânele aranjate ale mașinii de închiriat și împușcăturile din creierii munților tot cacealmale se pot numi? Complicele tău a vorbit, Stanhope. Ai avut un noroc chior că am tras în mână.

Începuse să bată un vânt tăios, împrăștiind ceața în fuioare lungi care se răsuceau în jurul lor. Natalie își revenea destul de greu după spaima prin care trecuse. Sprijinită de una din cele trei pietre, îl privea pe Stanhope. I se părea că individul are o înfățișare la fel de dezagreabilă ca și vocea. Pe fața lui șiroind de transpirație apăru o expresie neîncrezătoare.

– Murdoch m-a trădat? M-ar mira să fie așa.

– Ei bine, te asigur că surprizele nu s-au terminat, glumi Alex. A mărturisit totul: furtul smaraldelor și locul unde le-ați ascuns. Recunosc că ideea de a le pune într-o casetă dintr-un birou de bagaje este la fel de ingenioasă ca și aceea de a înlocui nestematele cu piese din sticlă. Dar v-a fost teamă că o femeie experimentată ca domnișoara Tracy nu cumva să vă descopere escrocheria. Atunci te-ai hotărât s-o intimidezi ca să renunțe la întocmirea raportului către editură. Încă de la începutul investigației ai vrut s-o descurajezi, chiar rănind-o, dacă ar fi fost necesar, dar ai preferat să încredințezi treburile murdare amărâtului de Murdoch. Ți-ai făcut niște calcule greșite, Stanhope, ai dat chix în toate privințele, chiar și în ceea ce privește alegerea complicelui tău.

Stanhope rămase câteva clipe tăcut, apoi, cu mâna liberă care-i tremura, scoase o cheie din buzunar și i-o întinse scriitorului.

– Dat fiind că știi că pietrele sunt la biroul de bagaje al aeroportului Heathrow, poți reintra în posesia lor, domnule Garrick. Observi că îmi recunosc înfrângerea și sper că nu mă vei împovăra prea mult la proces.

Alex vârî cheia în buzunar și îi spuse pe un ton superior:

– Justiția este cea care îți va hotărî soarta.

Apoi se întoarse spre Natalie care stătea tot nemișcată.

– Iubito, te simți în stare să mergi până la mașină? Ridică receptorul și formează 999. Anunță-l pe ofițerul de serviciu că ne aflăm în locul numit Men-an-Tall. În câteva minute va veni mașina poliției să ridice canalia asta bătrână căreia îi plăceau tare mult smaraldele.

După ce scriitorul se asigură că Stanhope nu putea să le mai facă nici un rău, îi propuse Nataliei să meargă să bea ceva tare la hanul unde își petrecuseră noaptea. Tânăra îl refuză pentru că, atunci când se gândea la momentele de groază prin care trecuse în acel loc, i se făcea pielea de găină. Vor găsi pe drum vreun bar deschis unde să poată bea un pahar de coniac.

Alex se instală la volan și vârî cheia în contact, dar în momentul în care vru să pornească motorul, Natalie îl prinse de mână.

– Câți kilometri sunt până la Londra? întrebă ea.

– Aproximativ trei sute șaizeci. De ce întrebi?

Ea înghiți în sec de emoție. Niciodată nu-i fusese mai greu să ia o hotărâre, dar rațiunea îi impunea să grăbească momentul despărțirii. Misiunea ei luase sfârșit și bănuia că Alex vroia să intre cât mai repede în posesia pietrelor lui prețioase. Nu voia să fie o povară pentru el.

– Răspunde-mi, insistă el. De ce vrei să știi cât mai e până la Londra?

Natalie îi răspunse pe ocolite.

– Mă întrebam dacă am putea să ajungem la aeroport înainte de căderea nopții. Ultimul avion pentru Boston pleacă la ora nouăsprezece treizeci.

– Și ții neapărat să pleci în seara asta?

– E mai bine așa, nu? Oricum, trebuie să te duci la Heathrow ca să-ți recuperezi pietrele… Apropo, aș vrea să văd și eu comoara. Știi că treaba mea nu era să găsesc smaraldele, ci doar locul unde erau ascunse. Sunt într-adevăr smaralde?

– Da, smaralde neprelucrate. Le moștenisem de la un frate al bunicului care le adusese în urmă cu multă vreme din India, unde îndeplinea funcția de guvernator general. După ce am scris cartea, le-am îngropat adânc sub una din cele trei pietre din landă. La editura new-yorkeză numai doi oameni cunoșteau locul și natura comorii: domnul Brook, directorul, și redactorul care răspundea de roman. La Oldcastle, după ce ne-am certat, mi s-a părut ciudată purtarea acelui individ care te deranjase în toiul nopții ca să te întrebe în ce stadiu se afla investigația. Și secretara ta mi-a mărturisit că insistența tipului i s-a părut anormală și atunci am intrat la idei. După ce am venit după tine la Grasmere, am făcut un drum până în Cornwall unde am descoperit că pietrele dispăruseră și fuseseră înlocuite cu piese din sticlă, lipsite de orice valoare. După ce am aflat că fuseseși victima câtorva atacuri, am bănuit că Stanhope are un complice la fața locului care avea sarcina de a-i executa ordinele murdare. Urmarea poveștii o cunoști deja…

Alex vorbea pe un ton distant, cu ochii ațintiți asupra landei deasupra căreia se mai vălătuceau câteva fuioare de ceață. Natalie îi privea fața frumoasă devenită rece și indiferentă. Unde era amantul înfocat care doar cu o noapte înainte o strânsese în brațele lui?

Tânăra femeie ardea de dorința de a-și vârî mâna în părul lui blond de pe ceafă, de a-i săruta fiecare rid care-i apăruse brusc pe frunte și fiecare colț al gurii lui senzuale, dar atitudinea glacială a lui Alex o inhiba. Se purta cu ea parcă deveniseră doi străini.

Ajunsese la concluzia că pentru el ultimele douăzeci de zile nu fuseseră decât o etapă din viața lui de scriitor, o paranteză pe care o va închide foarte repede. Trebuia să se resemneze cu această

idee. Aventura lor începuse sub auspicii foarte nefavorabile. Urmase desigur o euforie provocată de revoluția simțurilor, căreia tânăra femeie i se dăruise cu trup și suflet, dar se părea că sentimentele ei nu fuseseră împărtășite de el. Indiferența politicoasă a lui Alex demonstra acest lucru. De suferit, suferea numai ea.

Acum, el vorbea despre acțiunile pe care trebuia să le demareze în legătură cu problema furtului: reclamație adresată șefului poliției, avocați, proces…

Ea îl opri.

– Ai avut totuși un noroc chior. Dacă Murdoch nu l-ar fi denunțat pe complicele lui, nu numai că n-ai fi avut nici o dovadă împotriva lui Stanhope, dar nu ți-ai fi recăpătat niciodată pietrele.

El întoarse capul spre ea. Un zâmbet poznaș îi aprindea steluța din ochii negri.

– Murdoch n-a denunțat pe nimeni.

– Poftim?

– A mărturisit doar că și-a ucis soția. Nici o clipă n-a pomenit de Stanhope sau de comoara furată.

– Dar atunci…

– Ei bine, am mers la cacealma. Folosisem trucul cu dosirea mărfii furate într-o casetă de la biroul de bagaje într-unul din romanele mele polițiste. Riscând totul pe o carte, i-am întins o cursă lui Stanhope și el a căzut cu capul înainte.

– Nu se poate!

Natalie izbucni într-un hohot de râs atât de contagios, încât se molipsi și Alex. Râzând în continuare cu lacrimi, cei doi se strânseră în brațe, ca și când explozia de veselie spărsese gheața dintre ei și reușise să-i apropie.

Natalie își reveni prima.

– A fost o lovitură genială, dar ești cel mai mare mincinos pe care l-am întâlnit vreodată.

El o strângea și acum la pieptul lui. Alex îi împinse cu degetul bărbia în sus, obligând-o să-l privească. Ochii lui Alex își recăpătaseră strălucirea pătimașă.

– Mincinos, zici? Și dacă o să-ți spun că te iubesc, n-o să mă crezi?

Ea făcu o mișcare ușoară de respingere.

– Nu-ți bate joc de mine.

– Nu-mi bat joc. Te iubesc, Nat. Te iubesc ca un nebun și de când mi-ai spus că vrei să pleci sunt cel mai nenorocit dintre oameni. Ce să fac ca să te rețin lângă mine? Tu ești o femeie independentă. Afacerile și prietenii tăi sunt la Boston. După ce mi-ai făcut inima țăndări și ți-ai îndeplinit misiunea, nu te mai gândești decât la plecare…

– Stop! îl opri ea, nu crezi că exagerezi? Chestia cu inima făcută țăndări nu cumva e tot unul din trucurile tale de romancier?

Natalie văzu apărând în ochii lui negri și fascinanți o durere reală. Gluma ei îl rănise de moarte. Atunci, se ghemui la pieptul lui și-l cuprinse cu brațele după gât cu un elan plin de patimă.

– Iartă-mă… Oh, iubitule, iartă-mă, dar eu te iubesc încă din prima zi atât de mult, încât nu mi-am dat seama că sentimentele mele sunt împărtășite de tine. Gândul că urma să te părăsesc mă chinuia îngrozitor și crede-mă că, plecând mai repede, aș fi reușit să-mi vindec mai ușor rănile. Dar dacă eu îți provoc același gen de suferință, atunci renunț la plecare.

Alex o depărtă puțin de el pentru a o vedea mai bine. O speranță disperată îi lumină ochii.

– Rămâi în Anglia?

– Mă rog… să zicem că-mi prelungesc șederea. Liz este în stare să conducă agenția și fără mine.

– Oare ți-aș cere prea mult dacă te-aș ruga să devii soția mea, să trăiești alături de mine la Foxfoot, să preiei frâiele conducerii conacului Red Manor și să-mi îndosariezi toate notele de scriitor care stau și acum în dezordine pe birou?

Ea închise ochii. Simțea că se sufocă de fericire, dar avea vreun rost să creadă ce-i spunea el? Nu cumva Alex îi îndrugase vreuna din frumoasele lui povești născute din imaginația lui bogată?

Natalie deschise ochii. Înțelese că era sincer și aștepta răspunsul cu nerăbdare și îngrijorare.

Ea îi adresă un zâmbet poznaș.

– În cazul în care accept propunerea, am impresia că ai uitat să citezi una din sarcinile care mă așteaptă.

– Care?

– Copiii… copiii noștri, iubitule. Mi-ar plăcea să avem cel puțin doi…

Ea nu mai reuși să-și ducă fraza până la capăt. El îi acoperise gura la început cu venerație, apoi sărutul lui deveni atât de tandru, încât înțelese că toate temerile ei nu aveau nici un temei. Fericirea ei se găsea acolo, în brațele bărbatului pe care îl iubea mai mult decât propria viață.

– Nu te voi părăsi niciodată, îi promise ea între două săruturi.

Sfârșit